In den Annalen der Welt-UFO-Forschung sind Publikationen von Mitflügen irdischer Personen in Außerirdischen Weltraum-Schiffen (AWS) innerhalb der Erdatmosphäre keine Seltenheit.

Seltener, aber zur vergleichenden Überprüfung absolut ausreichend, sind Erlebnisberichte einiger Kontaktler, die zu einer Mitreise in einem Interplanetarischen Flug-Objekt (IFO) zu einem fernen Gestirn eingeladen wurden und somit das Resultat der Bestrebungen irdischer Astronautik in bemanntem Raumflug andere Planeten zu erreichen, vorweggenommen haben.

Mit dem vorliegenden Buch des Brasilianers Artur Berlet wird den interkontinentalen UFO-Forscherkreisen und den an Weltraumfahrt Interessierten ein Erlebnisbericht vorgelegt, der in ungezählten Einzelheiten die fremden Piloten, ihre Entdeckungsabsichten, das Raumschiff, Raum- und Globalfahrten, Landungen, die dortige Rasse, Städtebau, Fabrikationen, Ernährung, kulturelle und soziologische Verhältnisse, Religion, Ethik und Wissenschaft, Weltraumerfahrung, Technik und Ackerbau wie auch sportliche Betätigungen schildert.

Die charakterliche Überprüfung des Autors erfolgte durch einige Persönlichkeiten, u. a. einen Chirurgen, einen Bankdirektor, einen Druckereibesitzer, einen Journalisten und den Bürgermeister seiner Heimatstadt in Zusammenarbeit der lokalen UFO-Forschungsgruppe und der „Brasilianischen Studiengesellschaft für Fliegende Scheiben (SBEDV)" in Rio de Janeiro.

Dieses Buch setzt grundsätzliche Kenntnisse über die Phänomene der „Unidentifizierten Flug-Objekte" (UFO) voraus und wendet sich mit seiner Berichterstattung vornehmlich an solche, denen die Bewohntheit anderer Weltkörper eine Selbstverständlichkeit ist, und die über die logische Steigerung im Aufbau der modernen IFOlogie von Sichtungen, Landungen, Begegnungen und Verständigung mit Extraterrestriern bereits orientiert sind. Dann wird auch das folgerichtig Letzte erkannt: daß der friedwillige Erdenmensch durch freundschaftliche simultane Handlungen zum „homo cosmicus" integriert wird. K. L. V.

BERLET

Im Raumschiff von Planet zu Planet

VENTLA

ARTUR BERLET

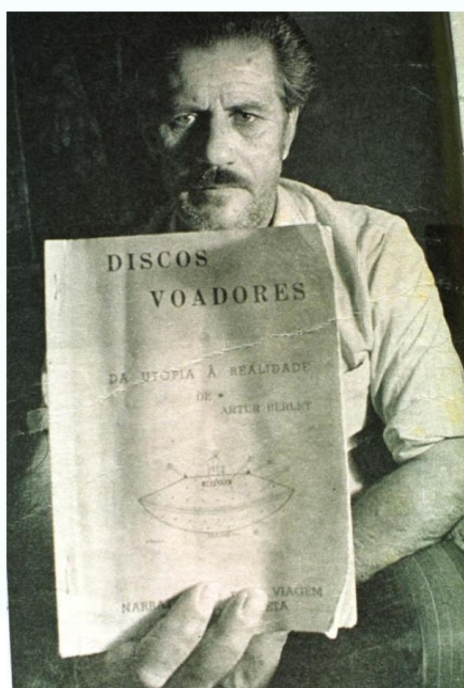
Im Raumschiff von Planet zu Planet

VENTLA

UFO-KONTAKT TIL PLANETEN ACART

hvordan brasilianeren Artur Berlet ble 'kidnappet' til denne kloden ved en feiltagelse i 1958 - men bragt tilbake etter mange dager med en utrolig historie!

Her norsk oversettelse av boken!!

innhold

29. Tilbake til hjemlandet

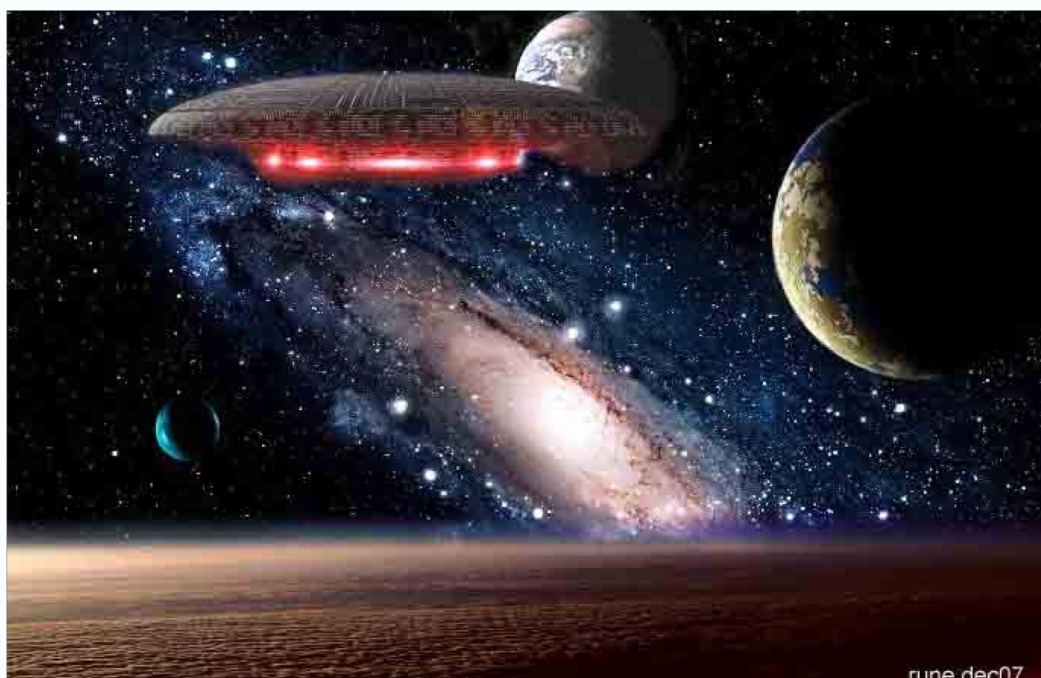
30. Gikk tilbake til familien min

Utdrag fra korrespondansen med Artur Berlet og det portugisiske

forlaget og til dr . Walter Bühler, hals -kirurg, Rio

Sjefredaktør Karl L. Veit kommenterer

En introduksjon/omtale om saken og en annen- lignende sak.

Den tyske bokutgaven inneholdt noen sort / hvitt-bilder, som også er inkludert her, så vel som noen andre illustrasjoner, for å gjøre materialet lettere å lese. Eksempel på illustrasjon er denne ovenfor, som kan *symbolisere* forbindelsen mellom Jorden og Acart - men den virkelige avstanden er i virkeligheten enorm.

-intro on web english link * German pdf

Also here; link to English translation of the book!! This from 2019 – by help of David Walsh, England. It was originally published in Portuguese in the 60's, in German in the 70's, and in English in the USA in the 80's. Here formatted for A4 paper size.

Audio m**p3 link** | **live readings (old) of the Acart StevensBook**

Forord.

Det var takket være banksjef Carlos de Oliveira Gomes fra Sarandi, (Banco do Brasil), at vi oppdaget dette utrolige, særegne eventyret til traktorføreren Artur Berlet fra Sarandi kommune,Brasil. En dag inviterte Carlos, Berlet til sitt hus, der Rudi Schmidt også var til stede foruten meg. Vi bombarderte Berlet med spørsmål i syv og en halv time, som han svarte på med stor ro til vår generelle tilfredsstillelse.

Artur Berlet fortalte at han var blitt ufrivillig tatt med til en annen planet og tilbrakte der åtte jorddager, 14. til 23. mai 1958. Vi møtte Mr. Berlet flere ganger, men **aldri** avdekket vi selv den minste mistanke om usannhet. Berlet prøvde heller aldri å gjøre penger på historien; og han ble senere tilbudt økonomisk hjelp med det formålet om ***ikke å avsløre*** opplevelsene, som han avviste gang på gang.

(Og de krefter som vanligvis står bak slike forsøk på å hindre den slags info å komme fram, er de forgreninger ***av (hovedsaklig 'skjulte'-)jordiske maktstrukturer*** som har alt å tape på at vi får slike «alternative ideer» til måter å organisere det praktiske livet, samfunnet på; dvs. finans og jordiske militære, og åpne eller skjulte politiske strukturer. rø.)

Inntil hans personlige bekjentskap med Mr. Berlet ble knyttet i 1965, hadde sju dyrebare år gått siden opplevelsene skjedde. For trangsyntheten til menneskene rundt ham var så stor, at den dekning som ble gitt om dette, var fra Ordføreren i ***Sarandi***, som var ivrig etter å lage propaganda for byen sin og for seg selv. Denne hadde sørget for at Berlet skulle besøke fylkeshovedstaden, Porto Alegre. Der ble han latterlig framstilt via tv. Etter hvert ble han til og med fremstilt som en farlig person, av en som påberopte seg å være"offisiell UFO-forsker", som selv brukte mange timer i forsøk å trekke ut av Berlet, det som var særlig spennende fra hans eventyr.

I august 1965, da vi allerede var overbevist om ektheten i Berlets historie,ble vi av Dr. Walter Bühler i UFO-tidsskriftet"Sociedade Brasileira de Estudos sobre Discos Voadores"(SBESDV= Brasiliansk studiesamfunn over flygende disker, Rio de Janeiro! Brasil) - oppmuntret til å samle denne informasjonen og publisere Berlets erfaringer i en bok.

I det publiserte manuskriptet ønsker vi å fremheve som kriterium ærligheten som ligger til grunn for det. Det tilsvarer nøyaktig Berlets notater, som han opprinnelig hadde skrevet ned i fjorten notatbøker (se bilde nr. 13-15),i henhold til hans beskjedne skoleutdanning. Men her erkjennes hans integritet, og de klare og presise beskrivelsene av detaljer blir åpenbare. Dessuten blir de naturlige psykologiske begrunnelsene adressert ganske naturlig og uten overdrivelser. Det publiserte materialet er langt fra et litterær verk; forfatteren beskrev opplevelsen på sin egen enkle måte, men bare noen ganger ble setningene grammatisk forbedret, for å lette leserens forståelse, med fjernelse av noen få lokale uttrykk.

Uten tvil lærte herr Berlet tysk i sin ungdom, *før* det portugisiske språket. Han ble født i Sarandi fylke, og var fremdeles, til for noen år siden, ansatt som traktorfører for kommunen, til han mistet et bein under en eksplosjon i et steinbrudd. Han ble pensjonist etter det. Likevel har han beholdt sitt gode utseende inntil i dag, er kraftig bygd, har solbrun hud, kastanje brunt hår og blå øyne, og er en etterkommer av tyskere og franskmenn, som hadde blandet seg med portugisere og innfødte. Ingen spor av mental svakhet ble funnet hos ham, hvilket en ondsinnet presse hevdet ved en anledning.

I hele Sarandi er han kjent som en oppriktig og ærlig mann, og jeg tror han har kommet til en dyp indre erkjennelse gjennom opplevelsene han har fått gjennom sin reise til en annen planet. Selv om Berlet hadde fått noe data om planeten han besøkte, ser de ikke ut til å være enige om dataene fra planetene vi kjenner (se vedlagte tabell), bortsett fra at Berlet så at den hadde to måner

av kunstig art.

I det store og hele kan vi si om Berlets manuskript, at det peker på eksistensen av åndelige og moralske mer utviklede verdener, det være seg i vårt eget solsystem eller i vår galakse eller annen galakse.

Kanskje Berlets oppgave er å åpne øynene våre for all vår smålige og årtusen-gamle arroganse og fordommer her på jorden. Og hvis *det* var formålet med Berlets kosmiske reisebeskrivelse - og forstått av leseren - å formidle til oss et budskap om mennesket og en høyere utvikling av moral. Forfatteren av denne boken, Artur Berlet, ville oppfylle sitt løfte til menneskeheten på Acart, som han besøkte.

Rio de Janeiro, november 1967.

Jorge Ernesto Macedo Geisel.
(bilde under t.h.)

Dr. Walter Bühler:

Forord til den portugisiske første utgaven 1967

"Og allikevel beveger de seg!"

Dette var ordene fra den berømte astronomen i middelalderen, Galileo Galilei. Selv om disse ordene ikke er autentiske, uttrykker de kampen for vitenskapen i den epoken, at Solen og Jorden måtte venne seg til den uhyrlige og revolusjonerende ideen, fra først å være i sin allment aksepterte posisjon som sentrum av hele universet, bare skulle bli en enkel satellitt i universet.
Som i tilfelle av den store filosofiske transformasjonen fra Galileo, er vi i dag foran en annen omveltning av det nåværende verdensbildet, siden den nå åpenbare penetrasjonen av sivilisasjoner fra det ytre rom, som er mer avanserte i deres utvikling enn jordens"homo sapiens". Ut av dette oppstår stadig større tvil, ikke bare om vår tekniske, men også vår filosofiske overlegenhet. Dette jo mer ettersom skapningene i det ytre rom, som er langt mektigere,sterkere enn vi, ikke gjør noe forsøk på å erobre jorden, som de har observert i lange, lange tider. Dette fremgår i gamle bøker og tradisjoner, og som nå bekreftes av denne rapporten.

Med tanke på det faktum at sivilisasjonene i universet demonstrerer deres tilstedeværelse oftere, må vi jordmennesker bruke all vår vitenskapelige kunnskap og moralske krefter, for sammen å studere dette temaet fritt og åpent. For å gjøre dette, må offentligheten informeres regelmessig og umiddelbart om resultatene. Men i stedet for å gjøre det, har det de siste 20 årene vært en sammensvergelse av store proporsjoner, som benekter og vansirer disse fakta. Det er klart at en avklaring ikke kan oppnås bare ved å fjerne vår «offentlige kunnskap» om fortiden.

Det er klart det er skuffelsen over slike feil som førte til at den romersk-katolske professoren i Santos (Sao Paulo), Doas de Freitas Guimaraes*, som selv hadde en opplevelse med andre planeters vesener, sa:"Hva er det synd at folk som jeg trodde på, ikke har kunnet innrømme fakta! (nemlig faktumet om at det eksisterer intelligente vesener på andre planeter og at de kommer til Jorden.) De har ikke engang innrømmet at de seriøse forskerne antyder om det. All deres store overbevisning er dermed fullstendig i strid med realiteten i saken, som blir avskjediget av de med et dumt smil."

*(Doas de Freitas Guimaraes sin opplevelse fortelles i boken ***reiser i utenomjordiske romskip,*** av den tyske tekniske tegneren, Horst Raps – se http://galactic.no/rune/lydboker/2017uploadAudiobooks/horst_raps_UFO-Kontaktbuch/horstRaps_ufoContactBook/horstRaps_ufoContactBook.pdf)

*

I fortiden, og til og med i dag, har folket på vår turbulente planet vært orientert hovedsakelig med motiver av hverandres utnyttelse og jakten på makt; de bruker sin dominans på de svakere. Og alt gis begrunnelsen med bemerkningen “instinktet er programmert for å overleve.” For det å skulle forestille tanker rundt vesener fra det ytre rom, må man anta at de er observatører med en for oss overlegen teknologi i alle retninger. I et annet lys enn vi forestiller oss, er vi berettiget til å innse at vi klarte å skyte A- og H-bomber ut i atmosfæren på relativt kort tid.

For vår tenkning i dag er det uforståelig at det kan være vesener som er uforlignelig sterkere enn vi er, som ser på oss ikke bare av nysgjerrighet, men ut fra en følelse av medfølelse eller brorskapelig vennskap mellom det sterkere, det mer intelligente og det mer utviklede den svakere her på jorden, som har kastet seg ut i en ubegrenset fare for selvdestruksjon. Dette kan bare skje fordi vi mangler den selvkritikken og den sanne kunnskapen som andre

sivilisasjoner i universet for lengst har hatt.
Det virker som om vi nå er så fanatisk tilført filosofien til våre politiske teser om at vi minst ønsker å delta i en diskusjon om temaet"Interplanetære romskip."Dette emnet avvises som tull, charlatanisme, utopi og så videre. Som en religiøs kult går vi på en måte til og med så langt som å prøve å undertrykke vår samvittighet. Den store atomfysikeren Oppenheimer, for eksempel, ble beskrevet som sinnssyk av sin behandlende lege da han uttrykte sin frykt for at hans og hans medarbeidere brukte atomkraft til politikk og kunne muligens brukes til å lage vår egen apokalypse.

Alle som leser Berlets bok og nå vurderer den seriøst, vil sikkert huske opplevelsen av mannskaper med fremmede romskip, inkludert George Adamski, prof. Freitas Guimaraes, Antonio Rossi og andre har gjort. Dermed kan leserene våre godt være klar over det sanne problemet, så vel som hans andel av ansvaret, for å seriøst møte problemet angående våre fellesgoder og dets intellektuelle og moralske forpliktelser. Hvem vet om visse forskningsgrupper som håndterer dette problemet etter hvert vil begynne å identifisere de"flygende objektene"som objekter som kommer ut av verdensrommet, og i offentligheten, snarere enn i det skjulte, å fortelle menneskene om den menneskelige Betydningen av dette spørsmålet, og ikke bare om dets tekniske side. *

*) Dette pedagogiske arbeidet har vært gjort siden 1956 av"tyske UFO / IFO Study Sociations. På global skala:

1. Gjennom den månedlige"UFO News", som når leserne sine i 76 land på alle kontinenter.

2. Gjennom publikasjoner av Ventla forlag på cirka 45 IFO bøker og brosjyrer.

3. Gjennom mer enn 500 lysbildefremvisning i fjorten land, inkludert mange radiointervjuer og TV-programmer holdt av presidenten for DUIST. Spesiell omtale fortjener forelesningene hans ved innenlandske og utenlandske universiteter.

4. Av internasjonale kongresser. Den siste"10. internasjonale Convention of UFO Researchers"fant sted i Wiesbaden fra 29. september til 1. oktober 1972. Denne minneverdige muligheten brakte forskere og kontaktpersoner fra tre kontinenter for første gang sammen, og ikke bare om observasjoner av UFO-objekter – men spørsmål som:

Hvorfor besøker de oss - hva skal vi gjøre (og lære-) med det? - Dette prøver også denne boken å svare på. D.H.

Siden sistnevnte bærer store politiske komplikasjoner, blir spesielt denne delen inngående studert av militæret. Men det er bare en liten brøkdel av problemet, og det er ikke ment å rettferdiggjøre det å holde hele spørsmålet hemmelig bak et forheng av stillhet og mystikk. For bare å bli avslørt for en svært liten del av det menneskelige samfunn, med regjeringers fortielse.

*

Gjennom Filmer, som For eksempel"Inntrengerne"som presenteres for publikum via noen TV-stasjoner, blir det aktuelle problemet satt inn i feil lys, ettersom de alltid fremstiller de utenomjordiske som 'menneskets fiender', og de fokuserer alltid på angrep og på militære løsninger (fx filmen ’indipendance day’). Hvis de ikke holdt tilbake sannheten for publikum, ville det aldri være slike fordommer, avfødende frykt og panikk!

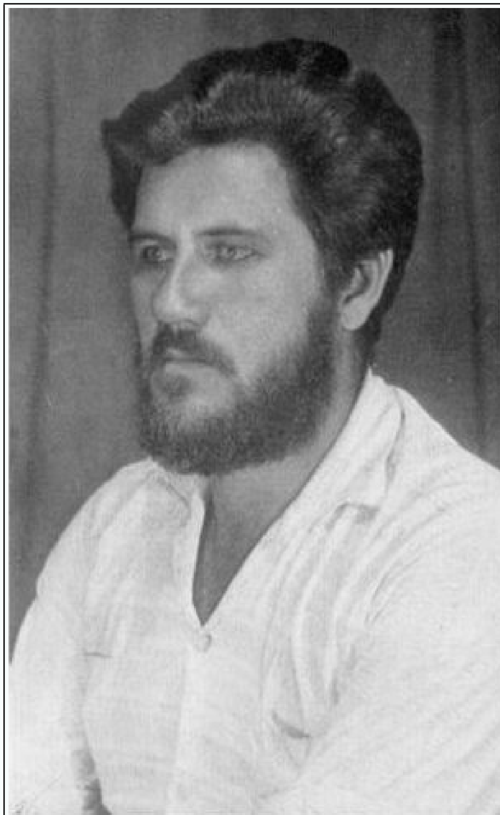
La oss overlate boken til leseren som må ta den og bedømme den i samsvar med sin egen viten og kunnskap!

Forord av forfatteren

Du vet kanskje også at i Brasil, som i andre deler av verden, er det mange tusen som lider av galskap, i sykehus der psykisk syke mennesker tilbringer deler, eller til og med resten av livet. Blant dem er det noen mennesker som bare har uttrykket seg feil, dvs fordi deres syn på livet, er helt forskjellig fra det resten av menneskeheten har. Alle mennesker med så avanserte ideer tør å underlegge sine medmennesker på denne jorden for en grundig undersøkelse. De føler at menneskelivet er på feil vei og prøver å vise ved modige tilståelser veien til tingenes naturlige gang. Nesten alle disse pionerene, etter mitt syn, risikerer de å måtte forlate denne verdenen av dårer for å forsvinne i gangen til galehuset.

Men inkluderer de virkelig de farligste som bør frarådes å spre tankene? Er det ikke mye mer sannsynlig at enda farligere mennesker vandrer rundt i denne verden, som gjennom hjernearbeidet sitt, med et ord eller en gest, kan bidra til å få menneskeheten til å forsvinne fra jorden? Hvem er de? De er statsmenn og forskere i vår tid som er frosne i sine følelser av makt og hevn. Hver tenkende person føler hvordan katastrofen nærmer seg. De fleste av oss er for late til å gå imot det; de lar ting gå sin gang og drive en fuglstruts-politikk.

Faktisk er utviklingen av den menneskelige rase i tilbakegang, til tross for de mange tekniske fremskrittene. Vi vil snart, nesten uten å innse det, lande igjen på hulemennenes nivå, som på sin tid måtte kjempe mot alle livets motganger for å redde livene deres. Livet var verdt noe for dem, mens i dag ganske mange mennesker bruker ferdighetene sine for å ødelegge livene deres og deres etterkommere.
Mange av dem er allerede i en avansert alder og har nesten klatret skritt som fører til et bekymringsløst liv; de har tjent penger og all verdens heder og går til helvete fordi de fortsetter å ofre tusenvis av liv for personlig vinning.

Abb. 12: Artur Berlet zur Zeit seines Erlebnisses 1958

Hvorfor tenker ikke mennesket på seg selv og lever årene som er gitt ham, ikke i fred og ro? Kanskje tenker han ikke at han kan skille seg fra livet, legemet når som helst, hva er ære, rikdom og berømmelse verdt? Han kan ikke ta noe av disse tingene med seg. De som ikke tanker gjennom dette, er de virkelige dårene.

Jeg vil si at jeg verken er vitenskapsmann eller statsmann eller psykiater. Hvis jeg har gått foran med denne lille vurderingen, så er det bare for å gi leseren en sammenligning og for å forberede ham på følgende.

Abb. 17: Zwei der Manuskripthefte

Abb. 18: Artur Berlet zeigt die Geländestelle der Landung und des Abflugs, dreizehn Kilometer von Sarandi entfernt.

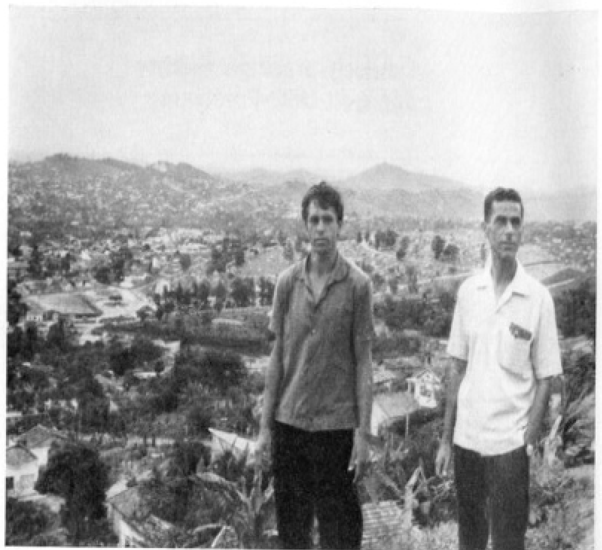
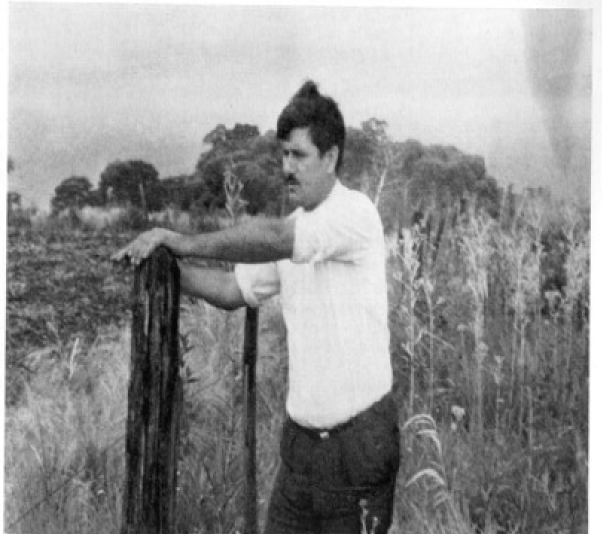

Abb. 19: Prof. Hulvio Brant Aleixo (rechts) in Belo Horizonte während der Untersuchung eines UFO-Falles

Abb. 20: Die Geländestelle, an der A. Berlet bei der Rückkunft des Raumschiffes sechs Kilometer von Sarandi und ca. 100 Meter von der Straße entfernt wieder abgesetzt worden war.

På bildet over (+ t.h.) peker han mot landingsstedet – som var
6km fra landsbyen Sarandi.

Bemerkning av Rune Ø.som her oversetter dette til norsk.:Legg merke til de små detaljer som beskrives når Berlet selv nedtegner sine opplevelser etter hvert framover her. Husk han skrev ned opplevelsene straks han kom tilbake i flere notatbøker, som ble grunnlaget for boka som han fikk utgitt mange år i ettertid. Se bilder over/under/videre.

Spørsmål og svar.

Jeg vil starte boka mi som om leseren stiller spørsmål og jeg svarer på dem.

Tema: Jeg var på en annen planet.

Spørsmål: Når var det?

Svar: I mai 1958; Jeg bodde tidligere i Sarandi, Rio Grande do Sul.

Spørsmål: Tok fartøyet med deg dit fra Jorden?

Svar: ja, til en annen planet.

Spørsmål: Hva heter denne planeten?

Svar: Innbyggerne kaller den Acart.

Spørsmål: **kanskje Mars?**

Svar: Uvisst, fordi jeg ikke vet nøyaktig hvor disse 'planetbrødrene' våre bor - i solsystemet vårt, eller.... De ville ikke forklare det for meg.

Spørsmål: Ble du med frivillig eller ble du tvunget til det?

Svar: Verken det ene eller det andre var tilfelle. Det foregikk slik: Jeg gikk på en ensom landevei mot Sarandi da jeg så en merkelig, lysende gjenstand i nærheten av en gård. Jeg forlot veien og nærmet meg gjenstanden for å se hva det var. Det var ingen menneskesjel å se, bortsett fra meg, og da jeg nådde i en avstand av omtrent ti meter, så jeg plutselig to skapninger som pekte en sterk lysstråle mot meg og fikk sansene mine koplet ut, eller jeg besvimte altså.

Jeg våknet så rundt 30 timer senere, og da var jeg på et annet sted. Det var først senere at jeg fikk vite at disse vesener hadde kommet til jorden for å samle korn og grønnsaker til eksperimentelle formål. Kommandøren tok meg for å være en bonde og bestemte seg for å ta meg med meg, selv om resten av mannskapet var imot det, for i henhold til deres lover blir alle som skader et menneske, eller tar det bort fra jorden- hardt straffet. Dette skjedde også i mitt tilfelle. Fartøysjefen ble fjernet fra sin stilling som romfartspilot og nedgradert til å bli en enkel arbeider i stålgruvene. De brakte meg senere tilbake til jorden.

Spørsmål: Hvordan så dette romskipet ut og hvordan beveget det seg?
Svar: Den var rund og hadde en diameter på omtrent 20 til 30 meter. Den hadde formen av to tallerkener plassert oppå hverandre og ble drevet av solenergi.

Spørsmål: Hva er avstanden til denne planeten?
Svar: Rundt 62 millioner kilometer, fikk jeg vite senere.

Spørsmål: Hva var farten?
Svar: I verdensrommet 400 til 500 km/sek., Innenfor jordens atmosfære, kanskje 40 til 50 km/sek.

Spørsmål: Hvorfor denne forskjellen?
Svar: Fordi skipet i verdensrommet bruker 'attraksjonsmotorer', men i atmosfæren 'roterende motorer'.

Spørsmål: Hvordan ser menneskene på denne planeten ut?
Svar: De ser ut som oss, kan du si, men de har en lysere hudfarge. Alle jeg så hadde stråfarget hår, bortsett fra noen få som hadde mørkere hår. I gjennomsnitt var de alle litt større enn oss jordboere. Jeg fikk inntrykk av at blodet deres ikke er rødt, men lilla.

Spørsmål: Hvordan kontaktet du dem? På et språk eller bare med tegn og gester?
Svar: På tysk.

Spørsmål: Sier du at de snakker flere språk fra jorden?

Svar: Ja, noe annerledes, i det minste de vanligste.

Spørsmål: Hvordan kan det være?

Svar: De fortalte meg at det å lære språk er noe som krever mye forberedelser for deres reiser til Jorden. De fotograferer skrifter, tar opp sendinger, hører stemmer fra krigkasting, osv., Sammenligner resultatene med hverandre. På denne måten kommer de etter hvert til kunnskap til å lese bøker på de språkene de er interessert i.

Spørsmål: Hvor lenge har de kommet til vår jord?

Svar: Omtrent ti år i Acartian tid. (Disse tidene vil bli forklart senere.)

Spørsmål: Da vet de sikkert mye om oss?

Svar: Jeg tror at 50 prosent av dem kjenner til mye om

vår jord og noe om oss jordboere.

Spørsmål: Tror de på Gud eller et øverste vesen.

Svar: Ja, de tror på Gud.

Spørsmål: Da er det sannsynligvis ikke flere problemer for dem å løse?

Svar: Og jo! Tvert imot, de har et veldig alvorlig problem, overbefolkning.

Les også hva 'Pleiadian Contact Group' sa om dette problemet deres på 1970-tallet, se nede eller nesten nederst på http://galactic.no/rune/akart.html (engelsk)

Spørsmål: Har de lagt noen planer for å løse dette problemet?

Svar: Det hadde de selvfølgelig gjort.

Spørsmål: Hvilke planer?

Svar: Planer som går på bekostning av oss.

Spørsmål: hvordan? På hvilken måte? Vil du angripe jorden og bekjempe oss?

Svar: Nei, de har ikke tenkt å gjøre det. Men hvis de ikke hadde et så høyt moralsk syn på livet,menneskeheten og religionen, kunne de kanskje gjøre det.
Spørsmål: Men hva vil de?

Svar: Som sagt har de observert jorden vår i 10 Acart år. De vet alle intensjonene våre, og våre minste bevegelser slipper ikke unna deres overvåking av oss.

Spørsmål: Kommer de stadig tilbake til jorden?

Svar: De forlater jorden, så å si, bare i de periodene der Jorden og Acart har den nærmeste avstanden; resten av tiden bruker de månen vår som et stoppested, til tross for dens ufruktbarhet. På Jorden, oppholder de seg på ensomme steder. Noen ganger forblir disse skipene i rommet i opptil et år uten å være forsynt med oksygen og mat.

Spørsmål: Hva med den endelige planen deres?

Svar: Det er dette: som sagt, de må løse problemet med overbefolkning. Av erfaringen de har gitt oss, har de kommet til at de etter en viss periode med bosetting og tilpassing, kunne de leve veldig bra på jorden vår. Men allerede hos dem oppsto tanken at i noen av våre land råder det samme problemet (overbefolkning), og også blant oss mennesker er det mange raseblandinger. Hva bør de gjøre? Om de ville, kunne de utslette oss på noen få minutter.

Men samvittigheten deres forbyr en slik handling. En massiv bruk av jordens egne kjernefysiske våpen ville bety nesten total utslettelse for jordens innbyggere; men for akartierne ville også dette være håpet om et nytt liv uten komplikasjoner på jorden.(De har utstyr til å rense opp etter en slik atomkrig på relativt kort tid.) Ellers kjenne de godt til våre våpner; ja, de vet om hver produserte bombe og hvor de er lagret; de kjenner også planene til alle jordens regjeringer! De vet at ødeleggelsen av minst 75 prosent av verdens befolkning er nært forestående, uten det minste bidrag fra deres side.

(dette sa de altså i -58, da atom-arsenalene allerede var betydelige, men som ingenting mot idag. rø)

Hvis de ville, kunne de få fart på denne katastrofen; et inngrep fra deres side f.x. i et radarsystem eller i fly, ville være en av måtene å sette dette igang. Men de fortalte meg at de aldri hadde prøvd og ikke ville prøve på noen slikt i fremtiden.

Spørsmål: Men hva vil de gjøre for å kunne bruke en atomforurenset jord som ikke kan bære liv?
Svar: Det er ikke et problem for dem; de hadde også en gang gått gjennom en atomtid, som de hadde overvunnet takket være deres mange-sidige innsikt. De har en mentalitet som er forskjellig fra vår, ettersom vi lager våpen for å ødelegge oss selv, mens vi ikke har noe ved hånden for å redde oss fra fullstendig ødeleggelse. Akartianerne har teknologi, apparater som lar dem konvertere de destruktive atomgiftene til fruktbar gjødsel i løpet av noen timer; Dyr og vegetasjon ville etter en slik renselse.

Spørsmål: Hvis vi allerede snakker om deres makt og deres midler, kan de gi oss noen av våpnene sine?

Svar: Våpnene deres er begrenset på to måter: sol-desintegratoren¨ og sol-nøytralisatoren¨. Det siste brukes også mot sykdommer og industri-ulykker.
Spørsmål: Hva spiser de?

Svar: Som oss, fra grønnsaker og kjøtt, fisk og andre produkter. Selvfølgelig er det store forskjeller mellom maten deres og maten vår, som starter med plantene deres. Da jeg var på Acart, spiste jeg nesten utelukkende fisk og mørkt brød. Sistnevnte er laget der fra plantekorn, noe likt kaffebønnene; det er en slags som vokser på trær.

Spørsmål: Og hvordan er klimaet?

Svar: Det er veldig kaldt. Hvis du vil ut på dagtid, må du kle deg varmt. Det er knapt noen ute om natten, og hvis dette skjer utenfor husene, er det bare i varme kledninger.

Spørsmål: Er dagene der som våre?
Svar: Nei, en Acart-dag har 46 timer.
Spørsmål: Og hvordan er året inndelt?

Svar: Ett år har 353 dager; det er ett skuddår hvert 6. år med 352 dager.

Spørsmål: Hvordan reiser de på kloden?

Svar: Hovedsakelig i lufta. Det er også kjøretøy på hjul, som ligner på togene våre. Disse kjører fullstendig automatisk under jorden og har ingen togpersonell. På plattformer er det noen små spaker som skifter når en passasjer nærmer seg. Toget stopper da med døren allerede åpen. Når du kommer inn, lukkes døren. Den som kommer inn, slår en spak over og toget begynner å bevege seg igjen. For å stoppe det, er det nok å åpne døren. Hver benkrekke har en dør på hver side. Alle dører må være lukket for at toget kan fortsette å kjøre. Det er også kjøretøy av tyngre typer. Disse er beregnet på transport og går til de respektive flyplassene for romskipene.

Men det viktigste transportmiddelet for mennesker er et lite 'luftskip' for to til ti personer. Disse 'flyene' har ingen vinger og bare en pilot; de drives av to solenergimotorer. En av disse motorene er plassert inne i det flygende skipet, den andre ovenfor, som en helikopterrotor. Disse skipene kan stoppe midt i lufta; De er laget av et høyt motstandsdyktig og veldig lett materiale.

Spørsmål: Har planeten satellitter som ligner månen vår?

Svar: Nei, men de har to enorme romplattformer som kretser rundt planeten. Det er tusenvis av fartøyer stasjonert klare der, til enhver anledning. Til å begynne med trodde jeg at dette var naturlige satellitter, men i henhold til informasjonen som er gitt til meg senere, er dette kunstige plattformer.

Spørsmål: Hvordan er byene bygd der?

Svar: Ligner på våre. Gatene er ganske smale og brukes kun til å gå på. Husene ligner våre, bortsett fra at på hver av de fire veggene i huset er det en liten veranda som de små skipene står på. Husene er verken bygget av tre eller murstein, heller ikke av sement; Byggematerialet er en veldig lett metallplate i forskjellige farger. Jeg tror de er laget av samme materiale som skipene. Etter min mening er disse husene, bygningene og skyskraperne med mer enn hundre etasjer prefabrikkerte. I løpet av dagen lyser de i flerfargede reflekser som fra solen. Om natten er ikke gatene opplyst fordi veggene i husene lyser. På innsiden er alle rommene foret med et tykt, fløyelsaktig stoff.

Spørsmål: Hva er regjeringssystemet?

Svar: Vel, jeg vet ikke hva de kaller det; Jeg kan ikke finne noe uttrykk for det. Jeg tror det er noe som dette: ta litt av hvert av systemene våre og kaller det noe nytt. I min følgende fortelling nevner jeg forskjellige detaljer om deres lover og skikker.

Spørsmål: Ville akartierne at du skulle holde opplevelsen hemmelig?

Svar: Nei, for de vet at uansett vil knapt noen på jorden tro på et slikt"eventyr".

Spørsmål: Men hvis noen gjorde det?

Svar: Dette ville forlenge eksistensen folkene på jorden, for da ville også mennesket innse at de må avskaffe atomvåpnene.
(merk at på denne tiden (-58) så de det som sikkert at vi ville utslette hverandre her med disse ødeleggende våpen. Rune Ø.kommentar)

Spørsmål: Hvor lang tid tok reisen?

Svar: Åtte dager.

Spørsmål: Fikk du ikke bevis for det?

Svar: Jeg tok med meg mye mindre tilbake enn da jeg reiste vekk; Jeg kom dit med full mage. Da vi fløy tilbake, lot de meg ***faste i 40 timer*** fordi de fryktet at jeg kunne få problemer med ufordøyd mat.

Spørsmål: Hvordan var hjemturen?

Svar: Det kunne jeg fortelle mye om; men jeg vil trenge mange ord for det; og minst 20 til 30 ark papir. Derfor vil en detaljert beskrivelse være for vanskelig for øyeblikket. Som jeg sa i begynnelsen, vil du finne alt i min følgende historie.

Spørsmål: Ble du sluppet av på samme sted da du kom tilbake?

Svar: Nei, de satte meg ned ganske langt fra byen min; Jeg måtte gå lenge, noe som gjorde meg veldig sliten; Jeg var ganske svak.

Spørsmål: Merket ikke familiemedlemmer at du var fravær?

Svar: Nei! På den tiden jobbet jeg som ambulerende fotograf og var ofte på vei i 20 dager. Ved de anledninger tok jeg mange bilder av folk på landsbygda som ikke ønsket å dra inn til byen for å få tatt bilder.

Spørsmål: Hva gjorde du da du kom hjem fra eventyret ditt?
Svar: Til å begynne med kom jeg meg; så begynte jeg igjen med det daglige arbeidet mitt. Jeg tilbrakte nettene med papir og blyant for å få alle minnene mine ned på papir. Jeg avsluttet denne beretningen for omtrent ett år siden, etter å ha skrevet 400 sider.

Spørsmål: Med hvilke intensjoner skrev du denne rapporten?

Svar: Hovedsakelig fordi jeg ikke ønsket å glemme denne opplevelsen.

Her vil jeg avslutte denne oppsummeringen. Hvem som har muligheten til å lese den, kan kritisere, rose eller dømme etter eget ønske. Folk får tolke det som de vil. Men på et punkt er jeg sikker på at de fleste er enige: at det er *veldig viktig for menneskeheten å komme vekk fra den videre utvikling av atomenergi*. Den forårsaker oss så mye hodepine. Vi må strebe etter å oppdage teknikkene som gjør oss i stand til å utnytte solenergien.(her skrives ikke det direkte,men dette er særlig å utnytte eller å tappe den MAGNETISKE kraften fra solen/planetene. Den kraft som 'driver' klodene i sine baner= makrokosmisk 'atomkraft'. Rune Ø.kommentar) Dette vil være til fordel for alle - for fattige og rike. En slik suksess er ikke gitt i atomkraft. Bruken av den til fredelige formål er veldig liten, og bare verdens store kan dra nytte av det; de mindre velstående kan bare se på og for det meste bli syke av de alvorlig skadelige strålene.

Kart over hvor kontakten skjedde under.

Abb. 11: Kartenausschnitt vom brasilianischen Staat *Rio Grande do Sul*. Links oben Sarandi, in dessen Nähe Abflug und Rückkunft des IFOs erfolgte.

248 249

1. kapittel

En hendelse etterfulgt av en dramatisk oppvåkning

I mai 1958 var jeg på vei til det indre av landet i nærheten av landsbyen Sarandi og de nærliggende landsbyene, hvor jeg tenkte å samle inn penger for bilder som jeg hadde tatt en tid i forveien. På den tiden praktiserte jeg yrket som en vandrende fotograf, som jeg nylig ga opp til fordel av igjen å jobbe i kommunale tjenester. Jeg hadde vært i dette område før. Der skjedde denne veldig betydningsfulle hendelsen. Det var den 14. mai. Jeg var på vei tilbake fra det indre av landet og var allerede på vei fra Sarandi, ved et veiskille kalt Natalino, fortsatte omtrent 18 kilometer fra byen.(se bilde under, slik ser det ut idag jf.google) Jeg ønsket å gå denne siste strekningen til fots. (jeg hadde haiket til *Passo Fundo*).

Klokka var klokken 19 da jeg ankom gården til dr. Dionisio Peretti og gikk forbi den. Plutselig så jeg et rart lys i utkanten av en skog, omtrent 200 meter fra veien. Først trodde jeg at lyset var noe naturlig; I vårt område snakker folk ofte om begravede skatter. Jeg krysset jernbanelinjen og nærmet meg forsiktig dette stedet. Da jeg nådde rundt 30 meter, ble jeg overrasket over å oppdage at det var en stor rund gjenstand, omtrent 30 meter stor. Den så ut som to tallerkener som lå oppå hverandre. Lyset skinte vagt og minnet meg om jern, som varmes; det var en rødlig grå farge. Dessverre er jeg litt fargeblind, så jeg kan dårlig skille farger og beskrive dem rett.

Instinktivt ville jeg flykte. Men nysgjerrigheten min var større enn frykten, så jeg gikk enda nærmere. Plutselig la jeg merke til flere figurer; men en sterk lysstråle traff

meg, og jeg mistet bevisstheten. Da jeg kom til meg selv igjen, lå jeg på en slags sykehusseng. Jeg prøvde å løfte armene, men skjønte med en gang at de var bundet. Jeg så meg rundt og så at jeg var i et rektangulært rom, hvis ene side var avrundet. Mitt første inntrykk var: Jeg er ombord på et skip. Men da jeg tenkte logisk, avviste jeg denne ideen som umulig. Jeg la nå merke til figurer i nærheten av meg som i hele deres utseende liknet oss/ mennesker. Jeg prøvde å snakke til dem på forskjellige språk, men til ingen nytte. Noen så ut til å være likegyldige, resten hørte meg sannsynligvis ikke.

Minutter senere kom to personer til leiet mitt og de løsnet meg. Jeg prøvde igjen å kommunisere med dem. De fikk meg på beina; Jeg følte meg veldig svak. De gestikulerte og tok meg med til et tilstøtende rom. De tok en slags anorakk ut av en hylle – den var for meg. Med dette plagget på, returnerte jeg med mine to følgesvenner tilbake til det første rommet. Derfra gikk vi gjennom en automatisk åpnende dør og ned noen trinn. Vi ankom et rom som sannsynligvis var rett under det første. En dør åpnet seg igjen foran oss. Vi gikk gjennom det og ned noen få trinn igjen - jeg var nok nå i underetasjen. Vi gikk gjennom to rom, deretter gjennom en gang til en dør i bakgrunnen. Den åpnet seg og jeg kom inn i et nytt rom, men til min store overraskelse åpnet denne døren seg til en utendørs plattform. Det var mørkt, men jeg kunne se utover en helt annen by.

Jeg følte meg ikke bra og følte det også som om jeg hadde mistet halvparten av kroppsvekten min. Samtidig hadde jeg inntrykk av at lemmene mine hadde økt i størrelse. Mine to følgesvenner støttet meg under armene. De høye, skinnende bygningene som jeg nå kunne adskille, gjorde meg nesten blind i deres mangefargede prakt. Jeg kjente ikke denne byen; det kunne ikke være en hovedstad på jorden, som jeg i det minste kjenner mange av fra bilder, bøker eller filmer.

Vi gikk ut på plattformen, som forsiktig senket seg ned til en smal gate. Den gikk langs høye bygninger, og jeg kunne bare få øye på fotgjengere. Mannskapet på skipet mitt bar tykke klær i en veldig lys farge. Selv om jeg ikke så nærmere på dem for øyeblikket, vil jeg gi en detaljert beskrivelse senere. Så husket jeg det; jeg hadde ikke på kappen jeg hatt på meg før. Vi gikk rundt 300 meter nedover den smale gaten, gikk så opp noen få trinn opp i et hus og gikk så inn i første etasje i en høy bygning. Etter å ha passert en 15 meter lang korridor, gikk vi inn i et rom til høyre for ham. Følgessvennene mine støttet meg fortsatt, fordi jeg fremdeles ikke var i stand til å stå på egen hånd.

Bygningen så ut til å være av metall, som jeg allerede hadde lagt merke til ved inngangen; inni var det foret med et slags stoff.
De forlot meg alene i rommet og dro. Jeg sto der og lente meg mot veggen et øyeblikk og så rundt i dette fengselet mitt. Det var mer som et normalt rom enn en fengselscelle. Veggene i dette rommet var også foret med tykt stoff; det så ut som pelsstoff. I det ene hjørnet var det en vask som var innebygd i veggen, fra kranen strømmet stadig vann. Jeg var veldig tørst og drakk, men *det ekstremt lette vannet* slukket knapt tørsten min. Rommet hadde en seng og et lite bord på den ene veggen.

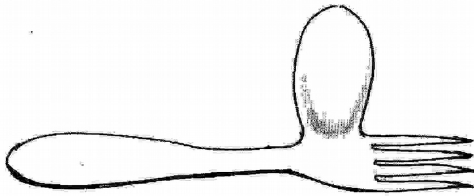
Jeg gikk bort til senga, rørte ved den og innså at den var veldig myk. Jeg satt på den og sank nesten ned til gulvet. Jeg la meg og slappet av ryggen. Jeg var veldig sulten og lurte på hvor jeg kunne være. Hvem var disse menneskene som hadde tatt meg? Hvorfor tok de meg? Jeg hadde ikke gjort noen skade for noen - absolutt ikke, og jeg aldri hadde sett dem før! Jeg tenkte på familien min, om jeg noen gang skulle se dem igjen, noe som virket usannsynlig for øyeblikket.

Jeg følte meg veldig svak; det må ha gått lenge siden jeg hadde spist. Jeg følte meg bare halvparten så tung som før.

Nå kom tre personer inn i rommet, antagelig mine to følgesvenner sammen med en kvinne. Denne bar en skål med et lokk. Hun la disse på bordet og løftet lokket

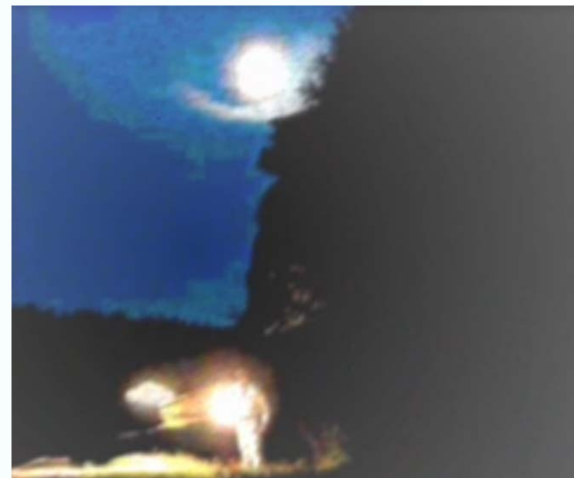
av. Så gikk de tre bort igjen.

Jeg gikk til bordet og så at det var et måltid i bollen for meg. Jeg så på innholdet, men kunne bare kjenne igjen kjøttet, blant de forskjellige tingene. Skålen hadde fire rom. Jeg tok den eneste maten de hadde igjen til meg - en mellomting mellom en skje og gaffel (se tegning) - og smakte på kjøttet, som allerede var kuttet i små biter. Det skilte seg ikke mye fra kjøttet vårt, men hadde en annen smak.

Abb. 8: Kombinierter Gabel-Löffel

Det andre inneholdt en gelatinøs masse, omtrent som gelatin. I det tredje var noe mørkbakt det som så ut som et skall bakt av poteter. Av de sistnevnte tingene prøvde jeg bare brødet – jeg våget ikke prøve de to andre. Jeg var egentlig ikke lei av kjøtt og brød. Jeg drakk litt mer vann, satte meg på sengen igjen og lurte på om jeg i lang tid ville være i stand til å holde meg mett av dette kjøtt og brødet.

Flere bilde-ideer på lyset som han så ute på jordet når han gikk langs veien og som lammet ham og neste våkne erindring er fra inne i det som han senere fant ut var romskipet. Disse, som de øvrige innsatte fargebilder var IKKE i den opprinnelige boka, men er satt inn her for å gjøre stoffet mer lesevennlig.

2. Hvordan overvinne språkvansker

Jeg tenkte fremdeles på alle problemene mine da døra åpnet seg og tre personer kom inn - de to jeg allerede kjente, og en tredje mann som så ut til å være en personlighet på høyere nivå. De ba meg om å følge dem. Det ukjente gikk foran, og jeg ble igjen støttet av de to andre. Vi gikk nedover en korridor og ankom til slutt i et sterkt opplyst, omtrent 60 kvadratmeter stort rom. Til høyre i bakgrunnen sto en rad lenestoler og et rektangulært bord. I motsatt hjørne var det flere lave, halvsirkulære lenestoler, og foran var noen pulter. Jeg så flere stoler med samme form i rommet. På veggene hang forskjellige landskapsbilder.

Mens jeg så meg rundt, åpnet seg en dør til venstre meg og flere kom inn. De så alle på meg, den ene nysgjerrig, den andre likegyldig. Mens de fremdeles snakket, hørtes et signal og alle satte seg i en halvsirkel på stolene. En annen kom inn gjennom en annen dør; også disse syntes å innta en høyere rang. Mine to hjelpere og jeg sto fremdeles stille. En av de siste som kom inn til høyre, gikk mot meg og åpnet møtet. Flere av de tilstedeværende holdt noen slags innlegg; det ble livlig diskutert. Fra utseendet og bevegelsene deres, innså jeg at ***jeg*** var gjenstand for diskusjonen. Disse menneskene kunne ha vært russere - kanskje trodde de at jeg hadde hatt våpen med meg, som jeg kanskje skulle måtte betale som livsvarig fengsel eller til og med bøte med livet.

På et tegn fra en av dem,ble alle tause. Han snudde seg mot meg og viste meg plass midt i de to halvsirkelformede radene. Jeg ble forsøkt kontaktet av en av dem på fire eller fem forskjellige språk. På den ene siden la jeg merke til en viss rastløshet, siden det i begynnelsen ikke kom til noen kommunikasjon. Jeg ønsket å gjøre forstått og prøvde på portugisisk, spansk og italiensk. Ingen forsto meg, og jeg var i ferd med å fortvile da jeg husket at jeg jo kunne snakke tysk. Jeg sa noen få ord på tysk, hvorpå en av mennene nesten spratt opp og spurte gledelig: "***tysk***?" Jeg sa ja, til min store forbauselse vendte han ryggen til meg og snakket med kollegene.

Etter en ny diskusjon mellom dem, ble møtet avsluttet, og de tilstedeværende gikk ut gjennom dørene de hadde kommet inn i. Selv ble jeg ført tilbake til rommet mitt av ledsagerne mine. Jeg så at de ikke hadde våpen; på beltet hang bare en slags lommelykt.

3. En forklaring på hendelsen

De to mennene som støttet meg, forlot meg alene med den tredje. Jeg tenkte med meg selv: Nå ***må*** noe skje, enten det er bra eller dårlig! Mannen så på meg med et åpent smil og sa på tysk, "Kom igjen!" Jeg fulgte ham nedover en kort korridor som endte ved en stor dør, åpnet den, og vi kom til en ca.6 meter bred passasje. Jeg trenger ikke understreke at hver eneste detalje jeg så, forbløffet meg så mye at jeg nesten mistet min taleevne, og med all denne overlegenheten følte jeg meg som en automat, drevet av en fremmed vilje. Jeg følte at jeg måtte overholde alle kravene de påla meg, men skulle gjerne visst hvor jeg var og hvem jeg hadde med å gjøre, men hvem skulle jeg spørre her hvor ingen forsto meg?

Blant mange ting var det to ting som interesserte meg mest for øyeblikket: den langsomme bevegelsen til de mange menneskene jeg så, og den sterke gløden som virket å komme fra bygningens vegger, som jeg først ble blendet av å se på. Men jeg ble snart vant til det og så en rekke farger - mest sølv og hvitt, som jeg best kunne skille, og mange andre farger.

Vi gikk gjennom flere kvartaler uten å se et eneste kjøretøy. Bare fotgjengere som ikke la merke til meg; tilsynelatende virket jeg ikke rar for dem. Jeg hadde på meg en frakk, kappe, med hette som dekket mine egne klær. Disse under,

så vel som skoene mine, var veldig forskjellige fra deres.

Da vi var mellom to, ikke veldig høye bygninger, så jeg opp. Jeg må tilstå at virkelig kvakk til i frykt. Himmelen var full av flylignende fartøyer!! Det så nesten ut som om det ble forberedt et luftangrep mot dette forsvarsløse folket som sakte beveget seg gjennom gatene. Etter noen øyeblikk skjønte jeg at det ikke var noen fiendtlige hensikter der oppe – de beveget seg bare frem og tilbake, fra og til alle kanter. *Jeg hadde aldri sett slike luftfartøyer før!* En av dem fløy noen ganger rundt den øvre delen av huset. Jeg lukket øynene og dekket ørene med hendene som jeg ikke ville se på og høre smellet når fartøyet traff bygningen.
Men så kjente jeg en hånd på armen, åpnet øynene og så et av disse «fly» lande på plattformen utenfor et hus. To personer - antagelig et ektepar - kom rolig ut. Kameraten min, som gikk foran meg, hadde et slags smil om munnen. Han ville sannsynligvis gjerne ha forklart alt for meg. To ganger åpnet han munnen, men sa ingenting. Han kunne jo ikke snakke tysk, bortsett fra de få ordene han hadde fortalt meg. Han klappet på skulderen min ***som om*** han sa:"Ro deg ned!"Og vi beveget oss videre, bare halvt beroliget, fulgte jeg ham, rundt hjørnet, gikk rundt femten meter videre og inn i et fire- eller fem-etasjers hus der døren sto åpen. Vi gikk ned en liten korridor, og inn i et vel møblert rom, på tvers av det og returnerte til en korridor som førte inn i bakgrunnen til bygningen nær en trapp.

Når jeg var der, pekte kameraten min på et rom som kunne være en fengselscelle eller en sovesal. I det øyeblikket tenkte jeg ikke å se nærmere på det og gikk inn uten å nøle. Han lukket døren og lot meg være i fred.

Jeg ble lam og opprørt fordi jeg nesten ble behandlet som en fange, men på den annen side også som en æresgjest.

Rommet var lik det jeg hadde ’bodd i’, kanskje litt større. Den hadde ikke bare en vask, men også et bad ved siden av. Siden det faktisk ***var*** et bad der, bestemte jeg meg for å bruke det. En ny skuffelse grep meg da jeg la merke til at selv dette vannet så ut til å være så lett som gass.

Etter at jeg hadde tatt badet mitt og kledd meg igjen, hørte jeg en lyd ved døra. Den åpnet seg og jeg så personen som hadde brakt meg hit. Han ble ledsaget av en gutt som hadde en pakke med klær i armene. Han la det ned på bordet og dro igjen. ’Oppassern’ min henvendte seg til meg og gestikulerte til meg for å kle meg. Jeg nikket med hodet, og han gikk bort. Jeg så på klærne.

Det første jeg tok opp var en bukse, som gikk til kneet; nede ble den veldig stram og hadde derfor glidelås på siden. Den andre tingen jeg tok på var en blå skjorte med en hvit rund og ganske bred krage; det var også en glidelås foran i stedet for knapper. Ermene virket rare for meg; fra skulderen til albuen var de dekket med blonder og frynser. Mot håndleddet ble de så stramme at jeg knapt kunne trekke dem over hendene mine. Jeg tenkte med meg selv at jeg aldri ville lage en slik skjorte.

Men nå måtte jeg ta den på og kle på meg denne for meg nye drakten. Til slutt tok jeg på noen slags strømpebukser og sko. Sistnevnte så ikke ut til å være av skinn, men av tøy. Jeg så på meg selv nå i denne kledningen og tenkte: *’snart åpnes sceneteppet jeg står der som en klovn!’* Ved den tanken, lo jeg og forestilte meg hvordan de hjemme også ville le av meg om jeg dukket opp slik.

Det ble banket på, og ’vennen min’ kom inn. Han ’målte meg’ opp og ned,og smilte tilfreds. Han klappet meg på skulderen og nikket bekreftende, uten å si noe. Men jeg følte at han bare var for glad for å kunne snakke med meg. Så vi møtte hverandre uten å snakke. Jeg følte vi kunne vært gode venner hvis vi hadde en mulighet til å kommunisere. Han var av middelalder og av normal høyde og smilte alltid, og slik så han ung ut.

Han tok meg i armen og førte meg høflig ut av rommet. Vi gikk nedover korridoren og inn i det tidligere nevnte store rommet, som jeg nesten ikke kjente igjen fordi det nå var fullt av mennesker. Jeg kunne ikke si om de var menn eller kvinner; Jeg var fremdeles veldig preget av min forrige tur gjennom gatene. Men det jeg så nå var enda mer imponerende: der var et bord med lenestoler som omtrent femten mennesker satt i; og nesten like mange sto der i rommet og snakket animerte. Det hele virket som en klirrende kyllinggård. Da vi kom inn ble det plutselig stille; alle snudde seg mot meg. Selvfølgelig hadde ***jeg*** vært temaet for samtalen deres.

Kameraten min sa noen få ord - sannsynligvis ble jeg introdusert for dem. Da han snakket, nikket de andre.

Nå reiste en litt eldre mann seg, han var minst to meter høy og muskuløs, men ikke overvektig. Han hadde et veldig blekt ansikt, som sto i kontrast til det mørke, allerede lett tynne håret. Med min høyde på 1,86 m og mine 80 kg, har jeg alltid virket staselig, men sammenlignet med størrelsen, så virket jeg nå liten. Med et vennlig smil rundt munnen; kom bort til meg og sa til min forbauselse og pekte på en stol: “Sett deg ned!” Han satte seg ved siden av meg.

Her i begynnelsen vil jeg si at samtalen ble gjennomført på tysk; Jeg synes det er vanskelig å oversette alt til portugisisk.

Jeg så meg nærmere om. Det var tre kvinner blant de fremmøtte, to av dem i mer moden alder, den tredje var rundt 20 år gammel. Siden min ankomst hadde jeg ikke hatt fornøyelsen av å se noen kvinne; men nå jeg så nøye på de tre. De var ikke stygge, men hadde så hvite ansikter som om de nettopp hadde blitt utskrevet fra sykehus og led av blodtap.

Alle de andre var menn, omtrent 20 i antall, og alle var veldig høye. Min granskning av de tilstedeværende ble avbrutt av spørsmålet om navnet mitt og ytterligere detaljer. Jeg sa: Jeg heter Artur Berlet. Han gjentok: Actur Berlec og stavet navnet mitt; Jeg korrigerte ham. Han fortsatte:"Er du tysker, eller kan du bare snakke tysk?"

"Jeg er av tysk opprinnelse; men min bestefar emigrerte til Brasil, hvor han giftet seg med en portugisisk kvinne."

Han snakket en godt forstått tysk, bare noen ganger brukte han en C eller K heller enn den korrekte bokstav. Jeg spurte om hans navn."Acorc Cat,"svarte han og uttalte navnet sakte og fremhevet det slik at jeg forsto ham med en gang, og mens han smilte tillitsvekkende, prøvde jeg meg med noen flere spørsmål:"Er du også tysker?"
Med et mildt smil sa han:"Nei, nei, jeg er en akartier."

"Acartier?", spurte jeg,"jeg kjenner ikke land med det navnet, hvor er det?"

Han sa med den ytterste naturlighet:"Det er ikke på jorden."

Jeg svelget et par ganger og spurte:"Det er ikke på jorden?"

"Ja, det var det jeg sa."

Bekreftelsen bekymret meg, mens mannen bare sto og smilte foran meg som om han kommet med en god vits. Jeg ristet på hodet i vantro, tenkte dypt og svarte:"Men hva, hvor er det? Hvorfor er jeg her, og hva vil dere meg?"

De fremmøtte så ut til å følge samtalen vår med oppmerksomhet, men tilsynelatende forsto de den slett ikke. Det ble tilbudt drikke. De var alle

sammen glade for det, men jeg ville ikke ta det fordi jeg ikke visste hva det innholt, om det gjorde meg godt; jeg ville ikke risikere noe.

Mannen sa til meg i en rolig og sympatisk stemme:"Fremfor alt vil jeg si deg at du ikke er utsatt for noen fare her. Du er hos et folk som er vennlige med deg uten å kjenne deg bedre. At du kom hit var mer eller mindre en feiltagelse eller tilfeldighet!"

"Hva mener du med tilfeldighet?"

"Vel, vi hadde ikke planlagt å ta deg fra Jorden og hit."

Da han sa"fra jorden og hit", tenkte jeg: Er jeg altså
ikke på jorden lenger, eller gjør fyren bare narr av min uvitenhet?

Med et vennlig smil sa han:"Det *er* en av oss som allerede er blitt straffet for å ha tatt med deg hit. Så ikke bekymre deg, for før jorden har rotert ti ganger, vil du være der igjen, med mindre..."
Han fullførte ikke den setningen.

Jeg var redd for å stille flere spørsmål; Jeg var redd det skulle komme flere 'dårlige nyheter' - enn den jeg nettopp hørte; det at jeg var langt borte fra Jorden på en annen planet!

Jeg følte meg svimmel og som lammet; bare hjernen min fungerte fortsatt. Jeg ***ville virkelig*** ha en forklaring på de mange tingene jeg hadde sett de siste timene.

"Ok, fint,"sa han, noe som gjorde meg litt lettet,"vi vil spise middag nå, jeg vet ikke om du liker maten vår, vi har nok noen retter som du ikke kjenner på jorden Men det er allikevel mange lignende som vi er sikre vil glede deg, og jeg vil fortelle deg detaljene senere, om hvordan du kom hit og hvordan få deg tilbake til Jorden."

Jeg ***ville*** svare ham, til tross for at jeg ikke fikk fram en lyd. To ungdommer hadde kommet inn og begynte å servere boller i noe som til å begynne med syntes å være av gull. Men som jeg snart skjønte, var de verken av gull eller noe annet metall, men fra et materiale som var ukjent for meg. Platene var laget av dette materialet. Måltidet var ikke veldig rikelig; Det virket på meg som om det var en viss kontroll over ikke å innta for mye, og ikke for lite. Jeg prøvde nå å oppføre meg som de andre, og da bordet var satt, reiste jeg meg som som de andre tilstedeværende. De sa en takkebønn som jeg ikke forsto, men jeg ba på min egen måte. Etter bønnen satte de seg igjen og begynte å betjene seg selv med maten. Jeg fulgte med så skarpt jeg kunne og merket at det ikke var noen forskjell fra våre bordvaner; alle tok noe og lot bollen gå videre. Det ble servert 8 til 10 retter, hvorav jeg bare spiste tre: kjøtt, så noe som så ut som honningkake, og en slags ris. Jeg turte ikke nærme meg de andre rettene - jeg ville benytte anledningen til det senere, hvis det i det hele tatt var et"senere".

Under og etter måltidet snakket de. De snakket absolutt om meg, og ut fra bevegelsene skjønte jeg at det var en viss uenighet. Da jeg ikke kunne forstå noe, satte jeg meg tilbake i stolen min og gjorde gjennomtenkte situasjonen min og kom til den konklusjon at det kan være verre situasjoner; Jeg tenkte: det får komme det som skjer, det er min skjebne. De så ut til å ha kommet til enighet, reiste seg og gikk ut. Bare min første venn og Acorc sto igjen. Sistnevnte reiste seg og sa:"Min venn Tuec ville være glad hvis du bodde i hans selskap, men siden dere ikke kan kommunisere, er det mer fornuftig å være hos meg mens du er her på Acart."

Jeg følte at skjebnen min var avhengig av disse to mennene. Acorc sa:"slik kan

jeg kan jeg fortelle deg alt om våre skikker og praksis, og vi kan gjøre sammenligninger mellom Jorden og Acart."Vi sa farvel til Tuec - det var min første venns navn. Angående velkomst og avskjed, må jeg si at akartierne ikke bruker den med å rekke hverandre hånden, men å legge hånden (høyre?)på hverandres skuldre.

Vi gikk tilbake gjennom den samme passasjen som vi hadde kommet inn gjennom. Til min overraskelse gikk vi lenger ned og gikk inn på en terrasse. Den sterke lysstyrken og glansen i husene forvirret meg veldig. Jeg så meg rundt og så etter en trapp, men fant ingen. Jeg trodde vi måtte gå tilbake herfra,for det var ingen annen synlig utgang herfra som vi kunne gå gjennom for å komme tilbake dit vi kom fra. Jeg ble enda mer forvirret da Acorc gikk til en slags isbar. Han signaliserte meg om å følge ham og vi gikk gjennom en dør. Jeg fryktet at dette kan være en felle og så nøye på den først. Der så jeg et av de fantastiske apparatene som jeg hadde sett fly før. Jeg gikk nærmere. Vi kom inn i maskinen og Acorc lukket dørene.

Jeg så nøye på alle detaljene. Apparatet så ut fra utsiden som en rund balkong eller som karosseriet til en stasjonsvogn. Innvendig så jeg ingen styreinnretninger; den inneholdt bare to små spaker og noen få ’pekere’. Acorc la nå en hånd på hver spak og trykket på den til venstre. Maskinen begynte å løfte seg en halv meter og stoppet deretter i lufta. Acorc styrte den forsiktig ut fra terrassen. Han trykket på venstre spak igjen og vi klatret oppover i cirka 150 meter. Da han trykket på høyre spak, fløy apparatet fremover med stor hastighet. Jeg kunne se at han tråkket på en slags dobbel gasspedal med høyre fot. ***Jeg ble veldig overrasket over at jeg ikke hørte lyd.*** Hørte bare som giret på et godt smurt utstyr.

Slik fløy vi i omtrent ett minutt.

Da jeg nesten brast av nysgjerrighet, spurte jeg:"Hvordan virker motoren til dette apparatet?"

Han vendte seg mot meg og sa:"Ved solenergi."

"Solenergi? Hva slags drivkraft er det?"
"Ja, er ikke dette kjent på din jord?"

"Nei, jeg har aldri hørt om det. Det er mulig at dette er kjent et sted, fordi forskerne våre har gjort mange funn som forblir ukjente for de fleste jordboere."

Han nikket, smilte og sa:"***Solenergi er sammensatt av bølger fra solen, de samme som får planetene til å sirkle rundt solen. Vi vet selvfølgelig at de ikke er kjent på Jorden ennå."***

Gjennomtenkende dette svarte jeg:"Jeg har hørt noe om lydbølger som brukes til rakettteknikk."

"Ja, til det blir også disse bølgene brukt. Kilden er den samme. **Det er av de mange ting vi har oppdaget og brukt i mer enn 120 jordår."**

"Det er fantastisk - så dere har vært foran oss i mer enn 100 år på det tekniske feltet, og jeg antar det ikke bare er på dette felt, men også på andre. Tatt i betraktning av at forskerne våre har en allerede høy menneskelig intelligens."

"Er vi ikke alle mennesker, som er skapt av Gud?"

"Du mener også at det betyr at dere også tror på Gud?"
Han ga meg et raskt og hardt blikk; Dessverre innså jeg for sent at jeg kanskje

hadde fornærmet ham med spørsmålet mitt.

Han brukte nå en hard tone mot meg for første gang og sa:"Vi tror ikke bare på ham, men vi elsker og frykter ham."

"Unnskyld, jeg mente ikke å fornærme deg og dessuten ..."

"Hva, og dessuten? Vet du ikke at alt som finnes ble skapt av Gud? Eller tror du at det er to forskjellige guder som skapte Jorden og Acart?"

"Nei, ***det*** mente jeg ikke, for meg er alt så merkelig her - du må forstå meg!"

"Ja, ja!". Med det brøt han kort av temaet."Vi skal nå til byen der jeg bor, du vil få se den største byen på Acart."

"Den største byen på planeten din?"

"Ja, den har rundt 90 millioner innbyggere."

I det øyeblikket hadde det gått omtrent 10 minutter siden avreisen fra Con. *(Senere fikk jeg vite at dette var navnet på den første byen jeg så på Acart.)* Han trykket på en knapp og plutselig ble vi oversvømmet av lys inne i farkosten. Den hadde dobbelt tak; den ytre var laget av metall, mens den indre delen var laget av et gjennomsiktig materiale som så ut til å beskytte oss etter at den ytre delen var trukket tilbake.

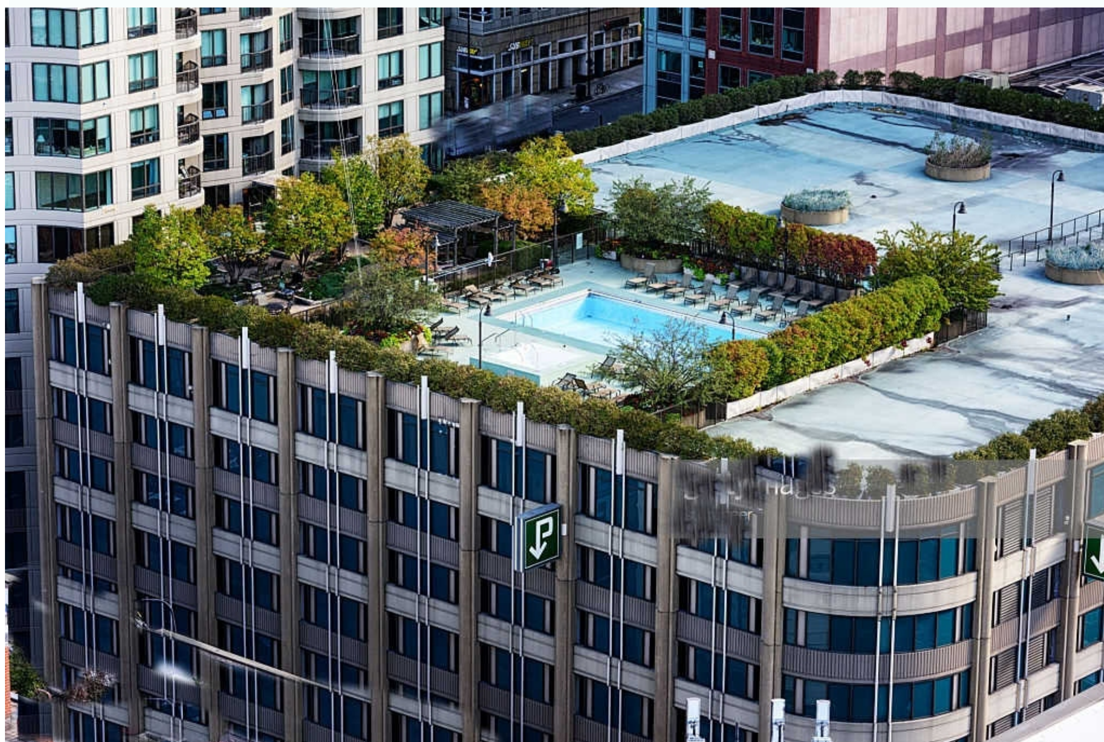
Vi hadde en fantastisk utsikt, du kunne se fremover og oppover. Han vippet maskinen på min side og sa: “Se!” Jeg så ned og maskinen fløy over en by, som tok flere minutter.

Det jeg så, overgikk alt jeg noensinne hadde sett i livet mitt! Jeg kunne aldri ha forestilt meg noe slikt, og jeg kan ikke bedømme det, selv om jeg så det med egne øyne! Hvis en hadde vist meg en mann som kan spise med ørene, ville jeg ikke blitt mer overrasket enn synet av denne byen. Jeg kunne ikke få nok av alle disse husene og bygningene; der nesten alle skinte lyst. Da jeg så Con's underverk, var jeg allerede beundrende den, men dette var bare enda mer overveldende.

De mange runde farkostene i luften vakte min spesielle oppmerksomhet; de lignet alle på den vi fløy i. Jeg bruker begrepet"fatformet"fordi jeg ikke kan tenke på noe bedre: de kom og gikk, og fløy høyt og lavt over byen i stort antall, de virket for meg nesten som ’husmaur’(menes det husflue?/R) i friluft. Utrolig var det at ingen av disse kolliderte, til tross for at de alle fløy med høy hastighet, og jeg tror at jeg ikke en gang blunket og sa ikke et ord mens vi fløy over byen.

Flere ganger spurte Acorc meg:
"Hva syns du?"
Jeg kunne bare ydmykt svare:
"Det er fantastisk, flott!"
Han smilte og sa:
"Vi skal lande nå; Du må bli kjent med hjemmet mitt og familien min."

Han snudde farkosten raskt, og vi gikk rett mot et 30-etasjers hus. Han fløy langs med fronten av den, i retning mot en smal gate (smale var alle gatene jeg så langt på Acart), og stoppet plutselig opp omtrent 40 meter over taket. Taket var mer som en lekeplass eller idrettsplass enn et vanlig tak. På denne terrasse- overflaten var flere dusin enheter, lik vår.

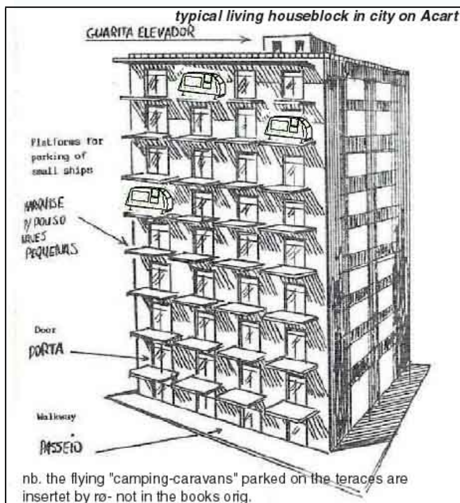

Tenkt bilde av en annen type «offentlig» tak parkering på kloden Acart for disse fartøyer, men da uten noen av dem inntegnet da jeg ikke helt vet helt hvordan de ser ut/R

gatene på Acart var smale og overfylte av mennesker mens det i lufta var en masse «flygende små privat-luftfartøyer» - bildet er bare arrangert og selvsagt ikke fra Acart.

4. En vennlig familie

Vi fløy først rett ned, og jeg trodde vi skulle lande direkte ned på taket, der det også var andre ting, men vi krysset sidelengs før vi senket oss nedover (se tegning under). Jeg la merke til at det var noen spesielt anlagte flater også. Dette hadde sannsynligvis som formål å forhindre at det i regnvær rant vann nedover veggene. Vi var nå på toppen av 10. etasje. Kjøretøyet stoppet omtrent fire meter fra huset, og Acorc senket seg forsiktig ned i en to til fire kvadratmeter stor terrasse.

<tegning i den til eng.oversatte boken, av disse husblokkene med «privat-kjøretøyene stående på noen av ute-terassene!»

Hver leilighet i dette huset hadde en slik terrasse, den ene alltid liggende ved siden av den andre. Vi kom oss ut. Acorc hadde med en 'plastpose', som antagelig inneholdt 'jordklærne' mine. Egentlig trodde jeg at det var blitt lagt igjen i byen Con. Acorc åpnet en dør og ba meg om å følge ham. Vi kom inn i et fint møblert rom i samme stil som de andre jeg hadde sett. Han tok vesken min og la den på et bord sammen med posen hans. Jeg ble stående da jeg ikke våget å snakke og bevege meg. Acorc tilbød meg imidlertid en stol. Jeg satte meg ned og fulgte bevegelsene hans nøye. På et annet bord sto et slags radioapparat, over hang et gulaktig speil på rundt 30 kvadratcentimeter.*(dvs.fx på 6x5cm)*

Acorc trykket på en knapp, det var en lyd, og han trommet fingrene på bordet mens han ventet. Snart dukket en kvinnes ansikt opp i 'speilet'.

Aha! Jeg tenkte at dette var en TV. Men, rart! Da hun snakket, svarte Acorc henne; begge smilte. Jeg tenkte med meg selv: Nå har han vist blitt gal,for hvordan kan han snakke med en kvinne på TV-skjermen! Men de snakket som om de begge var sammen i rommet. Samtalen virket så hjertelig at jeg trodde han skulle til å kysse henne. Men plutselig forsvant bildet, og lyden stoppet også. Han vendte seg mot meg med et smil og sa:"Om noen få øyeblikk hun vil være her, og hun er glad for å møte deg."

Jeg sto som forsteinet, to ganger prøvde jeg å snakke, men kunne ikke si et ord. Da Acorc så meg stå slik som paralysert, kom han raskt bort til meg og spurte:"Hvordan har du det - har du det ikke bra?"
Jeg ristet bare på hodet. Da jeg fikk fram språket igjen, spurte jeg og pekte på telefonen: "Hva slags ting/greie er det?"

"Dette er en slags telefon - du kan nok forstå den forklaringen best."

"Og glasset (idag sier vi vel heller «skjermen».R) som kvinnen dukket opp på? Er det også en del av telefonen? Og hvem var kvinnen?"
"Det er min kone, og jeg fortalte henne om mitt møte med deg, er det ikke slike forbindelser på jorden?"

"Ja, men telefonene våre har bare stemmen, og det hele går gjennom ledninger. Vi har også TV, men disse to tingene er ikke koblet sammen. TV-stasjonene overfører bilde og lyd; Du kan berøre bildet på glasset, men ikke snakke med det. Jeg har aldri sett noe lignende!"

(Fotnote: I dag, mer enn 60 år etter denne hendelsen, har vi her på jorden også slike videotelefoner og verktøy for elektronisk oversettelse, ettersom mange slike, lignende ufo-kontakthistorier beskrives, der noen også har «spontan-oversettelser til lokale språk», se fx om ITIBI-RA kontakten fra 60tallet om nettopp det. Rune Ø.kommentar i sammenheng med skanning av denne boken høsten 2019).

"Vel, og hvis du kobler sammen disse to stasjoner?"

"Det er nok umulig - selv en TV-telefon koster tusenvis, hva vil da ikke to apparater koste?"

"Hos oss på Acart fungerer telefonen på denne måten. Hver familie har et slikt apparat. Dette er for eksempel nummeret til *'Tuec'* i Con.
"sifrene' sa meg intet, ettersom jeg aldri hadde sett slike sifre før, men han trykket på et par knapper og apparatet begynte å summe igjen, og på skjermen dukket fram ansiktet til Tuec, hans venn fra ***Con***. De snakket en kort tid på sitt språk, så lot Acorc meg sitte på hans plass, Tuec hilste meg vennlig, jeg bare nikket med hodet. Acorc tok plassen sin igjen, de utvekslet noen flere ord til hverandre og sa farvel , Acorc slo av telefonen og viste meg hvordan den fungerte.

"Se her! Når enheten er slått på, står du foran den, vendt mot dette... Det ligner på et kamera. Dette apparatet formidler bildet, den andre delen stemmen."Dem man snakker med, har det på samme måten hos ham. Kan du forstå det?"
"Ja"- Jeg begynte å forstå.(kommentar- vel ganske sikkert en utrolig teknologi å oppleve på 50tallet, men idag, 60år senere, er dette allerede vanlig også her på jorden. RØ kommentar.)

"Vel, nå skal få noe fra min kone!" Han beordret noe å drikke, jeg ville ha vann, men jeg spurte hva han tok som aperitiff, og mens vi snakket om det med kvinnen, kom en gutt inn i rommet med et smil som var blandet med nysgjerrighet.

Hun var ganske høy, ansiktet var blekt og ovalt i formen, med en ikke så stor munn, klare blå øyne og en nese med fine buer.

Hennes lyse hår falt i bølger over ørene. Kjolen hennes var lang; det var florert på ermene og i nedrekant av skjørtet. Siden kjolen var ganske lang, kunne jeg ikke så lett se om hun hadde en kraftig eller slank benbygning.

Gutten var rundt 12 år gammel og lignet veldig på henne. Han måtte være hennes sønn. Han skilte seg ikke fra jordens barn.

Acorc førte dem begge til midten av rommet og snakket noen få ord til kona - selvfølgelig forstod jeg ingenting. Gutten så på meg i stillhet og undring. Sannsynligvis hadde han forventet en annen situasjon enn å sitte i en stol og forsøke prate med en jordboer! Acorc introduserte meg for familien sin. Jeg bøyde hodet og hilste henne stille. Begge kom bort til meg uten å si et ord.

Vi satte oss. Acorc fortalte at han ikke hadde trodd å skulle møte et menneske fra utenfor Acart når han ble innkalt til Con. Da han fant ut det, sa han det til kona på telefon, som så inviterte meg. Han hadde fortalt henne at jeg ikke så særlig annerledes ut fra akartierne og oppførte meg like rolig og behersket som hun gjorde.

De var stille, jeg må innrømme! Gutten hadde ikke sagt et ord siden han hadde sett meg; han gransket meg bare fra topp til tå.

Kona til Acorc begynte å stille spørsmål ved hjelp av mannen sin, fordi hun bare kunne snakke noen få ord tysk. Hun spurte om min familie på jorden, og hvis min kone visste at jeg var på Acart, en annen planet. Hun stilte mange flere spørsmål, og Acorc oversatte spørsmålene og svarene.

Nå begynte gutten å spørre; han kunne heller ikke et ord tysk. Jeg sa til ham at jeg vil bli hans venn, som han svarte med en glad latter.

Acorc sa noe til kona, og hun forlot rommet. Han hadde allerede trukket en ting ut av lommen et par ganger, noe som kan ha vært en klokke; Jeg spurte ham om

det nå.

"Dette er en klokke ja, men den er veldig forskjellig fra klokkene dine på jorden! Min kone vil tilberede en matbit, og vi går til terrassen hvor du bedre kan se byen."

Vi tre gikk så nedover en korridor, kom inn i en heis og opp til toppterrassen. Derfra hadde vi en fantastisk utsikt over hele byen, som skinte så fargerikt langt ut i det fjerne. Acorc viste meg forskjellige bygninger som hus, skoler, universiteter, offentlige etater og fabrikker. Jeg så på alt. På dette tidspunktet sto solen omtrent like høyt som på jorden om ettermiddagen, ca. klokka fire. Jeg kunne ikke skjule min nysgjerrighet og sa:"Du sa at vi skulle spise om få øyeblikk!"

Han så spørrende på meg, som om han trodde jeg heller ville spise enn å se på byen, og han kan godt ha tenkt,noe slikt som, da han ankom Acart om morgenen; «fikk han noe å spise». Senere deltok jeg i to måltider til, og nå snakket han om å spise igjen!

Jeg spurte så:"Hvor mange måltider er det på Acart?"

"Fem!"Svarte han.

“Hva, fem måltider om dagen!?”

“Ja, ja, vi går ned nå, jeg skal forklare et par ting jeg burde ha gjort før, jeg har fått fri resten av dagen, og vår leder, «solens sønn*» har tillatt meg å følge deg i hele dag, så vi har god mulighet til bli."

*mer om denne senere i boken her

"Hvem er denne *sønnen?*"

"Han ble valgt av vårt folk, og den øverste regjeringen. Han vil nok fortelle deg mye mer om forskjellene mellom Jorden og Acart hvis du er interessert."

"Dette blir veldig bra for meg!"

"Ja, i morgen må jeg introdusere deg for ham."

Acorc innså at jeg ble noe skremt av disse ordene; så han sa:"Du trenger ikke være redd, ingenting vil skje deg; Du kan bare gjøre opprør mot ingen og ingenting! Jeg ser at du er veldig bekymret - det vil ikke gjøre deg bra hvis du mister den indre freden."

Vi returnerte til leiligheten hans. Hans kone hadde allerede satt på bordet og ventet smilende. Vi satte oss til middag med dette overdådige vertskap. Imidlertid begrenset jeg meg til bare å spise mat jeg allerede kjente. Jeg fikk tilbud om en varm drink som smakte veldig godt; jeg drakk to kopper.
Mens han spiste, spurte Acorcs kone flere spørsmål, mens gutten snakket knapt.

Etter måltidet ryddet hun bordet og gikk deretter ut med gutten.
Vi drakk en kopp te og snakket om maten som nettopp var inntatt. Jeg spurte ham:

"Vil du ikke forklare litt mer om hvordan dere bor her?"

5. Sammenligning av de to planetene

Acorc sa:"Det vil være ganske vanskelig for deg å forstå; Jeg la merke til dette allerede da jeg prøvde å forklare noen ting på forhånd. Så jeg skal prøve å gjøre det bedre nå.

"Vi akartiere har gjort rekognoseringsflyvninger til andre planeter i mange år, og disse flyvningene har fokusert nesten utelukkende på Jorden den siste tiden."

"Hvorfor dette?"

"Det er flere grunner!"

"Kan du gi meg noen?"

"Ja, noen enkelte! For at du kan forstå det bedre, vil jeg først påpeke forskjellen mellom Jorden og Acart. Det er ting vi nettopp har oppdaget nylig - vær oppmerksom! Vi på Acart deler også årene opp i måneder, månedene i uker, ukene i dager, dagene i timer og så videre. Et år har 352 dager; hvert sjette år har vi et skuddår med 353 dager. Vi har 11 måneder hver med;

    32 dager; hvert sjette år har årets første måned

    33 dager, månedene er delt inn i fem uker; hver dag har seks timer.

Da han snakket om den seks timer lange dagen, plumpet jeg ut: Jeg må så være her i en evighet på Acart!"Han lo av forvirringen min og forklarte:"Det er tydelig at dette virker rart for deg, men den ovennevnte timingen gjelder da bare for Acart.

Tid sammenligningen med jorden er som følger: Et akart år tilsvarer 676 jorddager, en Mars-måned tilsvarer f.eks. 61 dager og 48 timers jordberegning, en akart uke 9 dager og 14 timer på jorden, en acart time 7 timer og 40 minutter i jordtid. Timene våre er delt annerledes; men det er absolutt umulig å forklare dette for deg. Vi regner også tiden etter desimalsystemet."

"Men hvorfor er det slik at på Acart, selv om dere har færre dager og måneder i året enn jorden, hvorfor er disse dagene lengre enn på jorden?"

"Det er fordi Acart snurrer saktere rundt seg selv og rundt solen."

"Og hvorfor er det bare 11 måneder i stedet for 12 måneder på Acart, og hvorfor har uken bare 5 i stedet for 7 dager?"

"Månedene er et astronomisk spørsmål som er vanskelig å forklare. Selv om ukene er det likt. Men jeg tror at dette ikke er så interessant for deg - jo mer jeg forklarer, jo mer forvirret ville du blitt. Forstår du nå hvorfor vi har så mange måltider her?"

"Ja, nå begynner jeg å forstå!"
"Godt! Vi vil nå snakke om reisen din. Som sagt er vi i kontakt med jorden av mange forskjellige grunner. Det var en spesiell grunn til vår siste tur: Når det gjelder terreng, henger vi etter jordboerne."

"Hva mener du med terreng?"
"Vel, dere vil snakke om kornbruk på jorden i dette tilfellet."
"Hvorfor?"

"Det er veldig enkelt å forklare. Det vi kaller korn her, vokser på en annen

måte enn på jorden; vår vokser på busker. Selv om det vokser i overflod, løses ikke problemet i det hele tatt. Som du kanskje har lagt merke til selv, er melet som er laget av det svartaktige korn, og ikke veldig velsmakende. Vi har gjort mange forsøk på å gjøre melet renere, men kornet deres *(-på jorden-)* er bare bedre. Forrige gang vi dro til Jorden med et koksytisk solskip, var for å observere hvordan dere planter det. Vi ville ta frø fra jorden og prøve dem her. ***Våre menn var bare på jakt etter dette frøet da de dukket opp.*** Siden vi alle har ordre om ikke å drepe eller såre noen, har vi bare brukt 'solstrålepistolen', mot deg, men den har veldig lav spenning. Men den medfører at du faller om og mister bevisstheten. Først ønsket vi bare å legge deg igjen og la deg være. Det ville ikke ha skadet noen i det hele tatt, for etter noen timer kommer bevisstheten tilbake. Men så hadde en av våre folk en bedre idé. Romskipsjefen vår trodde du var bonde, og han ville ta deg med for at du kunne lære oss hvordan vi skulle plante og få gode avlinger. Hans mannskap var ikke veldig fornøyd med denne ideen, men tillot ham å gjøre det, siden de ikke ønsket å motsi ham. De tok deg med inn i skipet, ga deg en sterk narkotisk bedøvingdose, slik at du sov under hele reisen og ikke kunne føle noen av vektendringene i de nøytrale sonene i rommet."

"Hvor mange timer tar reisen herfra til Jorden?"

"Ca fra 36 til 38 timer."

"36 timer? Hvor stor er avstanden mellom Acart og Jorden?"

"Omtrent 65 millioner kilometer for øyeblikket."

"Stor Gud! Og nå må dere foreta en slik reise bare for å bringe meg tilbake! ”Den kalde svetten piplet på pannen min.

"Det betyr ikke noe. Jeg har allerede fortalt deg at vi ofte flyr dit. Den som brakte deg hit må betale for ulydigheten som er begått, og du vil komme tilbake."

“Når tror du at jeg vil bli brakt tilbake?”

“Når jeg har introdusert deg for 'Solens sønn', vil han bestemme dagen for returreisen.”

Da skipet nådde atmosfæren vår, fikk du en motgift, og du våknet. Fra da av husker du sikkert alt?"

"Ja, jeg husker vagt min ankomst."

"Da romskipet landet i Con, beordret sjefen at du ble ført til Tuec, en av rådmennene i denne byen, som innkalte en forsamling så snart det var mulig om saken din. Da de så at du var en ydmyk og ubevæpnet skapning som ved et uhell ble deportert fra sin verden, ville de prøve å forstå deg. Du adresserte deg selv på flere språk, men du forsto dem ikke, helt til du plutselig snakket tysk – og da Tuec tilfeldigvis kunne snakke noen få ord på tysk, og han er en god venn av meg, og siden han visste at jeg kunne dette språket, informerte han meg om saken din, og jeg ble av 'solens sønn'- fortalt om hele saken på denne forespørsel fra Con.

Han var harm på kommandantens handlinger. Han ble oppsagt i denne jobben og som straff dømt til arbeid i ett år i ***solstålgruvene*** på Acart. I morgen vil 'solens sønn' ønske deg velkommen - du vet allerede mye ellers."

"Ja, jeg var veldig glad da jeg møtte deg, siden jeg hadde vært på Acart i flere timer uten å kunne kommunisere.»

*

"Hvis jeg ikke hadde møtt deg, ville jeg antagelig blitt helt gal!

Du har sagt meg, hvis jeg husker riktig, at romskips-sjefen som brakte meg hit ble dømt til tvangsarbeid?"

"Ja, det stemmer."

"Men jeg kan ikke forstå at en mann som er romfartssjef, nå må arbeide som en vanlig arbeider på grunn av meg - en fremmed!"

"Våre lover angående jorden er som følger:
ingen skal bli såret, drept eller brakt hit, og han blir på grunn av sistnevnte, straffet for sin ulydighet."

"Jeg trodde en kommandør hadde sine egne regler!"

"***Nei, her er verken høye eller lave, reglene som gjelder er de samme for alle*** - med unntak av 'solens sønn', som inntar en spesiell stilling. Men når hans regjeringstid ender, hvortil han ble valgt av folket, vil han vende tilbake til sitt tidligere arbeide, som han bare har (midlertidig) fratrådt i kraft av han er valgt."

"Du snakket om 'solstålgruver' - hvordan skal jeg forstå det?"

"***Solstål*** er et spesielt stål (legering) som dere sannsynligvis ikke har oppdaget på jorden. Det brukes til å lage romskip og mange andre ting."

Jeg var så nysgjerrig at jeg fortsatte å stille spørsmål.
"Hvorfor snakker du tysk? Er det noe land her på Acart som snakker dette språket?"

"Nei, det er ikke det, og jeg må fortelle deg noe viktig her, for **det er ingen forskjellige land her**, Acart har vært ***en samlet planet*** i lang tid.
For rundt 100 år siden hadde Acart også hundrevis av land.
 Ved gjensidige avtaler er imidlertid grensene opphevet, kriger er avsluttet, velstanden blomstrer, som du kan se. Når det gjelder min kunnskap om tysk, kostet det meg og noen av kollegene mine mye tid. Men vi slutter ikke å lære."

Hvordan lærer dere et fremmed språk?"

"Som sagt tar det mye tid og intelligens. Vi reiser gjentatte ganger til Jorden, og i landene vi besøker tar vi alltid bilder, først av alt. *Vi har også apparater som du kan ta nærbilder av hus fra 200 km avstand.* Vi tar opp (dvs 'innspiller') mange radio- og tv-programmer, skriver ned alt som radiofonisk utveksles, og samler 'tonnevis' av materiale, som deretter studeres og sammenlignes. På denne måten har vi nådd til den nåværende kunnskapen på mindre enn 10 år."

"Lærte du bare tysk på denne måten?"

"Nei, men dette er språket jeg har vært mest opptatt av, mange av oss har lært andre språk, og de fortsetter å lære videre, utdanne seg."

"Hvilke språk snakker de andre?"

"Russisk, engelsk og spansk."

"Men hvorfor har dere aldri blitt lagt merke til på jorden, så vidt jeg vet?"

"Vi har et apparat som kalles en *syn-nøytralisator*."
"Hva handler det om?"

"Dette er et apparat som under visse omstendigheter blir aktivert rundt oss eller rundt hele skipet vi ferdes i. **På denne måten kan vi gjøre skipet og dets bevegelser usynlig.** I tynt befolkede områder etterlater vi heller ingen spor.

Ja, ingen steder etterlater vi spor. Vi tar alltid bilder av de ting som vi er interessert i,og da ofte om natten. Selvfølgelig var det problem med det å kunne bli oppdaget i begynnelsen, men etter at vi nå har oppfunnet disse nøytralisatorene, kan vi nå flytte oss fra sted til sted ubemerket uansett,dvs klarer å komme oss rundt uten store problemer."

"Men hvorfor har dere så stor interesse for skikker og språk blant jordens befolkning. Kan jeg anta at akart'erne forbereder seg på en senere invasjon på jorden, er det ikke så?"

"Nei, det er ikke det vi mener."

Det var en lyd på telefonen, og Acorc brøt av samtalen vår og gikk bort til telefonen, og på skjermen dukket det opp en herre som lignet veldig på Acorc og de utvekslet noen få ord med hverandre og snart forsvant bildet av den andre igjen. Acorc slo av apparatet. Jeg la merke til at han så veldig alvorlig og bekymret ut. Jeg gjenopptok samtalen vår fra det punktet hvor vi hadde stoppet opp og spurte:

"Du sa: 'Jeg vil ikke si det sånn' - hva mente du med det?"

Han ble litt forvirret av mitt gjentatte spørsmål og sa til slutt ganske flau:"Jeg vil gjerne svare på alle spørsmålene dine, men noe skjedde som ikke lot meg fortsette, for ikke å skade deg."

Jeg tenkte på hva 'denne nye vennen min' kunne ha vært så bekymret for og hvordan jeg kunne utgjøre en trussel for et så avansert folk.

Hvordan, hva kunne da være resultatet av at jeg visste om deres planer angående jorden? Trodde de at jeg kunne komme i veien for dem? Samtidig kunne de være sikre på at ingen på jorden ville tro meg og 'praten min' om det jeg hadde sett og hørt her. Det eneste som kunne resulteres for meg (på jorden-) ville være enten fengsel eller galehuset; Og så er det slik hos oss på jorden, at bare de mektige har rett til å ha en mening, enten dette er sant eller ikke. De blir lyttet til og applauderet, selv om de noen ganger oppfører seg som tåper.

"De fattige, som for eksempel jeg, en dårlig mekaniker, behandles veldig annerledes på jorden, Mr. Acorc, når de forteller om sine opplevelser. De blir ikke lyttet til, og deres rettigheter blir ikke respektert. Det er tilfeller hvor man kan tape en rettssak, selv når sannheten blir avslørt. Motparten i slike tilfeller er mektige mennesker som hevder seg i kraft av sin makt."

"Det kan være sant,"svarte han og sukket.
"jeg kan forsikre deg om at det er slik: jordens store er besatt av maktlyst, de ville ikke hørt på en, spesielt ikke en som meg, som forteller om sine erfaringer, opplevelser på Acart."

"Be til vår Skaper om at 'Solens sønn' og hans rådmenn aksepterer oppgaven din. ***Hvis dette lykkes, kunne jeg vise deg alt vi har her på Acart, for alt jeg har vist og sagt til deg så langt er bare en bitte liten del av det vi faktisk har og vet."***

"Når jeg hører deg si det, må jeg vel for øyeblikket avstå fra å høre mer fra deg: og det jeg har sett og hørt så langt overstiger helt min evne til å absorbere enda mer."
"Ok,"sa han nølende,"vi lar det hvile foreløpig inntil det er en ny mulighet, det vil si i morgen, når vi skal besøke 'solens sønn'."

6. besøk på en restaurant

Han tok klokken ut av lommen, kikket på den og sa:"Klokka er to og seks. Vi kan ta en liten tur rundt i byen før det siste måltidet."

"Helt fint, hvis du ønsker det ."

"Så vi kan gå - eller vil du heller hvile?"

"Nei! Det som holder meg våken og oppreist, er de mange nye tingene jeg ser her."

Vi gjorde oss klare og gikk til terrassen der farkosten som brakte oss hit fra Con kom inn. Vi gikk inn i den og startet på samme måte som da vi fløy over hustakene, og jeg så etter solen, den sto allerede veldig lavt, og jeg spurte Acorc når den gikk ned.

"Det mangler 4/10, det tilsvarer tre timers jordtid."
Jeg tenkte med meg selv: Og du snakker om mat igjen, disse menneskene ser ut til å leve for å spise!

"Når vil vi spise det siste måltidet vårt i dag?"

Han så på klokka og sa:

"Inntil da er det fortsatt 5/10 og 2/100; som tilsvarer en jordtid på tre timer og 50 minutter."

Disse nesten fire timene gikk så fort at flyreisen min med Acorc ikke tok meg mer enn en time.

Da vi var omtrent 200 meter over hustakene, fløy vi rett mot nord i noen minutter Plutselig stoppet han, og vi landet i en smal gågate. Vi landet på ett sted der mange slike enheter sto parkert. Vi kom oss ut og blandet oss med menneskene. Jeg syntes det var flott at ingen så ut til å ha det travelt. Ingen steder var det hastverk, slik som er vanlig i byene våre.

Jeg så at alle menneskene var godt kledd; de hadde på seg klær som var like i tekstur og klippet slik som de jeg hadde på meg nå - det var få avvik. Dameklærne var lik de på jorden.

Det imponerte meg også at ingen var spesielt oppmerksom på meg. Selvfølgelig hadde det vært naturlig for alle å fokusere på en innbygger fra en annen planet. Men jeg var nok som en av dem, i deres øyne.

Hva ville skje hvis en akarti’er kom til jorden? Du ville bli vist fram på et sted der alle kunne se på deg for en inngangsbillett, og de ville tjene mange penger på det.

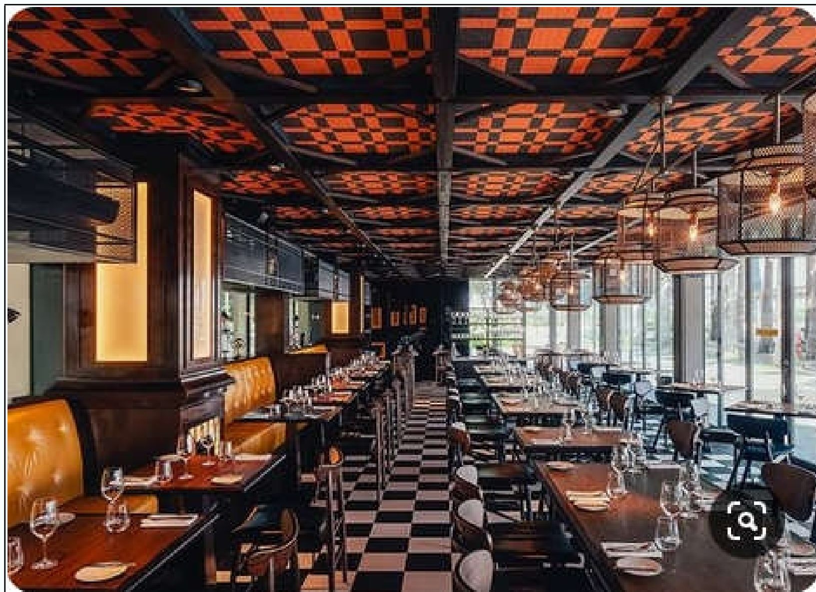
Dette brakte meg til tanken om at innbyggerne på jorden jo ikke visste noe om min tilstedeværelse på Acart, og de som visste om mitt fravær trodde sannsynligvis at jeg var i fengsel og ikke på en annen planet, sammen med en så høyt rangert personlighet, som Acorc faktisk var.

Jeg fulgte hele tiden med ham; vi gikk gjennom noen kvartaler. Fra tid til annen rettet han snakken til meg; Imidlertid hadde jeg så mye å se på at jeg ikke kunne snakke så mye. Til slutt pekte han på en bygning og sa:

"Her skal vi komme oss inn."
Vi kom inn i et rom som så ut som en kafé eller en bar. Innvendig var bord som

ikke hadde ben, men hang fra taket via en kabel. Rundt hvert bord sto roterbare stoler i form av, ja som motorsykkelseter. Nesten alle var ledige. Da vi satte oss, kom en servitør til vårt bord. Acorc bestilte noe, og snart var det to store glass med en krystallklar væske foran oss.

Vi tok hvert vårt glass, og jeg spurte: “Hva er det?” Han svarte på spørsmålet mitt, men dessverre kunne jeg ikke forstå det, og ut fra de tunge svelgene han tok, kunne det ikke være alkohol, så jeg prøvde og det smakte godt - en søt, behagelig temperert drink.

<<ide på kafe og som beskrevet lenger ned her, fant han ut at de ikke lenger brukte penger (eller tilsvarande byttemidler) på Acart.

Solen var nesten nede, og det var nå en følbar kulde. Antagelig hadde Acorc derfor ikke nå bestilt iskalde drikker.

Jeg så at kulden ikke plaget ham og spurte:

"Fryser du ikke?"
"Nei, vi er vant til det."
"Det er vel vinter her?"
"Vinter? Vi har ingen vinter her!"
"Men du kan da ikke si at det er sommer i denne kulden!"

"Nei, verken den ene eller den andre. Vi har alltid jevn temperatur her. På dagtid er det varmere, kaldere om natten. Det blir litt varmere i regnet. Fra tid til annen er det også litt frost; så er det selvfølgelig kaldere enn normalt."

"Vel, men det er et kalt vær akkurat nå?"

"Nei, ikke i det hele tatt; temperaturen er ganske normal nå. Merket du ikke at det var sol i dag? Frostperiodene er ledsaget av regnfullt og overskyet vær."

Jeg lo litt innvendig da han snakket om en solrik dag, som det slett ikke var, sammenlignet med en solrik dag på jorden! Jeg hadde sett opp på himmelen noen ganger tidligere, men oppdaget ganske lite av blå himmel.

Himmelfargen virket nesten blyfarget for meg. Solen manglet det skinnet som den utstråler hos oss. Jeg spurte:
"Hvordan har det seg at dere verken har vinter eller sommer?"

"Ja, du er overrasket over at du er i et område der det ikke er disse sesongene, men jeg vet absolutt at også er slike soner på JORDEN, der det heller ikke er konstant kalt eller alltid varmt."

"Ja, det vet jeg også."

"Vel, (denne delen av) Acart tilsvarer en slik sone. Denne byen Tarnuc er noe mot nord; så det er litt kaldere om natten og noe varmere om dagen."

"Ja, dagen i dag kan jeg sammenligne med en vinterdag på jorden, i det området

jeg bor i. Men natten her virker på meg kaldere enn en polarnatt på jorden - det er slik jeg føler det!"

"Ikke er det spesielt kaldt i dag; Med noen få unntak er det alltid slik (som idag/kveld), men - som allerede nevnt - føler vi det ikke slik."

Jeg ønsket å stille noen spørsmål til, men han reiste seg og sa:

"Siden du allerede er kald og det blir kaldere, er det bedre å gå tilbake til leiligheten min - der vil du jo ikke bli så kald. I morgen kan jeg vise deg et kart over Acart som vil hjelpe deg å forstå dette fenomenet bedre!"

Jeg reiste meg og tok armen hans som en forsiktighet, og vi var i ferd med å gå til døra da den nesten største fiaskoen i mitt liv skjedde. Jeg hadde nok sikkert dummet meg ut her flere ganger i løpet av dagen, men i dette øyeblikket ble det ekstra ille. Ved et sammentreff hadde verken Acorc eller noen andre lagt merke til holdningen min.

Vel, jeg stoppet litt opp og la hånden på vesken min, så på glassene på bordet, og så på servitøren, som ikke ga meg noen spesiell oppmerksomhet. Jeg var i ferd med å henvende meg til ham da Acorc spurte meg:
"Har du mistet noe, leter du etter noe?"

jeg svarte:"Nei, nei, sir!"

Men jeg var iferd med å gjøre slik som jeg ville ha gjort hjemme! Hvis jeg fikk noe på en kafe med en venn et sted, betalte *jeg* hvis *han* ikke gjorde det. Jeg hadde nemlig lagt merke til at Acorc ikke hadde betalt. Tenk, nå skulle jeg akkurat til å betale for en ’drinkrunde’ på en annen planet! Og forestill deg *det,* med vår devaluerte (-valuta-) Cruzeiro! Da jeg tenkte på det, måtte jeg le. For i neste øyeblikket tenkte jeg også på kostnadene med selve bortføringen min fra Jorden, og hva som ville skje hvis jeg tilbød dem penger - attpåtil brasilianske penger!

Jeg husket i samme øyeblikk at det ikke er/brukes penger på Acart. Vi gikk ut det lille stykket til parkeringsplassen. Vi fløy avgårde og nådde plattformen utenfor Acorcs leilighet på kort tid. Vi kom oss ut av farkosten og inn i stuen. Han pekte på en stol; jeg lukket døra først og satte meg. Han sa:

"Jeg vil se til sønnen min, som nå skulle være trygt tilbake fra skolen, og samtidig fortelle min kone at vi er her, for at hun kan tilberede det femte måltidet."

Jeg hadde nå en viss ide om de fem måltidene på Acart: det første skjer normalt på/ved en tidel av den første timen, den andre på 8/10 av den første timen, den tredje på 1 1/2 timen, den fjerde i den andre timen pluss 1/10 og den femte og siste mellom tiden av den andre timen pluss 8/10 og den tredje timen. Jeg har nummerert disse måltidene; Acorc hadde sannsynligvis fortalt meg navnene de bruker på dem, noe jeg dessverre ikke kan huske.

+(husk da at døgnet der er nesten dobbelt så langt som her, pga planetens saktere rotasjon, og det forklarer noe med de tilsynelatende hyppige måltider. Rune Ø.kommentar)

7. Hendelser og minner på slutten av dagen

Da Acorc forlot meg, ble jeg nesten overveldet av tretthet og behov av søvn der jeg satt i stolen min. Jeg begynte å tenke på min situasjon.
Fra Acart til Jorden var det vist 60 millioner kilometer; dette var som en (vond) drøm. Alt 'gikk rundt' i hodet mitt; Jeg åpnet øynene, beveget hodet frem og tilbake, blunket et par ganger og så på veggene og møblene. Så la jeg hodet bakover, klemte og gned hendene mot ansiktet og ville gråte, skrike eller hva som helst annet.

Jo mer jeg fulgte opp disse tankene mine, jo mer forvirret ble jeg, og jo mindre forsto jeg av hva som hadde skjedd meg de siste timene. Jeg reiste meg og gikk rundt i rommet. Jeg la hånden mot hodet - den kalde svetten piplet fram på pannen; jeg skalv over det hele og følte meg utrolig svak. Jeg ønsket å løpe etter Acorc, fordi de få minuttene jeg var alene nå, virket nesten å skulle gjøre meg gal.

Endelig klarte jeg å fordrive de forvirrede tankene fra mitt hode. Jeg sa til meg selv: Hvor ubetydelig er ikke mennesket i møte med de tingene Gud skapte - sol, jord...planeter og mye mer. Hvorfor skal jeg bli så opprørt over skjebnen min? ***Gud styrer alt etter sin hensikt***. Hva ville han si om skjebnen min? Hvis han ville, kunne han vel sende meg til solen uten at det skjedde noe med meg der. Så heller godt jeg kom hit, men jeg VILLE komme meg tilbake igjen.
Oppmuntret av disse tankene, la jeg nå alt i Guds hender, siden alt som skjer, er etter hans uendelige vilje.

Jeg gikk så litt roligere frem og tilbake, da Acorc kom inn i rommet med sønnen sin. Han la merke til at jeg var deprimert, og kom bort til meg; Han så meg i øynene, la hånden på skulderen min og spurte: ”Du ser ikke ut til å føle deg så veldig bra?"
"Jeg har tenkt,"sa jeg med hodet bøyd.
"Hva tenkte du på?" spurte han med et smil.
"Vel, på mange ting - om jeg kan komme tilbake til jorden, på min familie og mange andre ting."Han ga meg noen vennlige klapp og svarte:
"Ikke bekymre deg, i morgen blir alt bra igjen."

Gutten satt allerede, og da Acorc ba meg å sitte ned, gjorde jeg så. Siden de to var hos meg, følte jeg meg nå i en noe bedre stemning. Acorc skrudde på et apparat som liknet TV-en vår. Det dukket fram en ballett som ble danset av kvinner. Han spurte meg:"Vil du ha en alkoholholdig drikk?"
Siden jeg ikke hadde drukket noe sånt på Acart, svarte jeg:
"Men bare veldig lite, jeg foretrekker fruktjuicer."

"Men det er en drink som jeg har laget til deg; det ville absolutt smake godt for deg."

Han tok med seg to glass, og jeg tenkte,"dersom dette er jobben hans, er han kanskje produsent av alkoholholdige drikker?"

Det må være rart å be regjeringen om tillatelse, om man vil skape seg en trivelig dag. Jeg tenkte at han kanskje kunne være begge deler på samme tid: statsansatt og fabrikkeier!

Han gav meg et glass og sa:"Prøv!"Jeg gjorde så, det var litt søtt, og veldig tørsteslukende, men samtidig hadde det nok et betydelig alkoholinnhold.
"Stammer dette fra fabrikasjonen din?"
"Ja,"svarte han og smilte fornøyd.
"Du er produsent av alkoholholdige drikker?"
"Nei, det er ikke tilfelle: på Acart er det ikke lov til å servere alkoholholdige drikker i offentligheten, men det er lov å lage dem hjemme og innta dem på fritiden."

"Hva er disse drinkene laget av?"

"Hovedsakelig laget av frukt."

"Hvorfor er de forbudt offentlig? Gjelder denne loven også for barer?"

"Ja, for alle restauranter."

"Produsentene selger dem til privatpersoner?"

"Jeg sa før at det ikke finnes noen alkoholfabrikker."

"Hvorfor ikke?"

"Årsaken er denne: Alle kan leve uten alkohol, men hvert menneske må ha mat. Derfor stengte regjeringen alle alkoholfabrikker og konverterte dem til mat- eller forbruksvarerproduksjon."

"Jeg opplever det slik at regjeringen på Acart er veldig interessert i problemene til folket!"

"Ja, for folket selv ER regjeringen; jevnlig velger folket sin regjering."

"Regjeringen din ligner antagelig et demokrati på jorden? Kjenner du til demokratiene våre?"
"Ja, jeg kjenner litt til det, regjeringen vår er lik på noen måter."

*

Jeg hadde vært på Acart i 22 timer uten å ha sovet og var ganske utmattet fysisk og mentalt; men da jeg var sammen med Acorc og snakket med ham, kunne jeg ikke la være å stille nye spørsmål.

Det var mye varmere i Acorcs leilighet enn på gaten, og slik var temaet kulde uaktuelt. Men nå spurte jeg:

"På hvilke måter er din regjering annerledes enn demokratiene våre? Kan du forklare det for meg?"

Han rørte ved haken med høyre hånden og senket øynene, og etter noen øyeblikks tenkning, så han inn i øynene mine og sa:

"Jeg kunne, hmm, jeg vil si deg det, men...."

"Hvorfor, men?"

"Jeg vet ikke hva reaksjonene fra mine landsmenn ville være hvis de visste at jeg fortalte deg ***så*** mye om Acart; det kan komplisere din tilbaketur til jorden."

"Hvordan kunne de finne ut av det, vi er her alene, og jeg tror ikke sønnen din forstår oss, han kunne aldri brukes som et vitne eller som informant!"

"Nei, det er ikke det med verken vitne eller informant, men 'Solens sønn' og rådmennene ville få vite det uansett."

"Så de er allevitende?"

"Absolutt. Hvis jeg introduserer deg i morgen og en av dem spør meg hva jeg har fortalt deg, må jeg fortelle ham alt dette. ***Vi lyver aldri, ikke engang for å redde livene våre. Han som lyver, begår en fornærmelse mot Skaperen***."

"Hvilken betydning ville det ha hvis du lærte mye om Acart, spesielt siden jeg allerede er her og ser og hører så mye?"

"Vel, dette er veldig komplisert. Vær så snill, be meg om (å gjøre det som er) ditt eget beste til i morgen, ingenting mer. Vent til du møter 'solens sønn' og ser rådmennene med egne øyne. Jeg tror jeg kanskje har vært ***for*** involvert på visse områder."

Acorc hadde rett i å fortelle meg alt dette, for dagen etter fikk jeg vite at medlemmene i rådet ikke alle var enige om meg. Noen sa at det ikke var noen fare for dem hvis en enkel arbeider fra Jorden fikk vite om Acart og dets innbyggere. De ønsket å bringe meg tilbake uten å gi meg noe som kunne bevise mitt opphold på Acart; så de regnet med at ingen på jorden ville tro meg, der bare bilder (eller andre konkrete «bevis»), blir godtatt som sannhetsbevis. Og ikke et utsagn eller individuelle vitnesagn, uansett hvor mye de måtte være sannhet, og slik uttrykker virkeligheten.

De andre tilskrev imidlertid større betydning for problemet «meg», og antok at jeg kanskje var en forkledd vitenskapsmann som jordboerne kunne lære mer av enn det som akart'erne ønsket.

De hadde tillatt meg å komme nær nok farkosten sin, fordi jeg var nysgjerrig. Og nå som jeg var på Acart - takket være uforsiktighet fra en av deres egne - så kunne dette velte (planene) og hindre at jeg kom tilbake til Jorden. Altså ødelegge deres langvarige plan for (bruk av-) Jorden. Jeg ønsket å overbevise Acorc om det motsatte og sa:

"Det vil absolutt ikke ha noen onde konsekvenser for Acart å vise eller fortelle meg noe; jeg har blitt overbevist av deg, om at folket på Acart er veldig fredelig og sjenerøse. Behandlingen jeg har fått her er så god at jeg aldri vil glemme den. Selv om jeg hadde hatt muligheten, ville jeg aldri forråde Akart'erne og forstyrre deres fred. Jeg tror også at menneskene på Acart ikke dømmer oss jordboere ned, og at dere heller ikke vil skade oss, for ellers hadde dere nok sikkert for lengst funnet måter og midler å ødelegge oss!"

"Nei, selvfølgelig vil vi ikke forstyrre deres fred, men..."

Ved det siste ordet reiste Acorc seg igjen - det virket som om han hadde fått et elektrisk støt - og sa:

"Vi avbryter samtalen vår nå og spiser middag."

*

Jeg følte et stort søvnbehov; Jeg tror ikke at jeg noen gang hadde gått 20 timer uten søvn på jorden, muligens en gang unntaksvis. Normalt sover jeg fra kl.24, og normalt da mellom 8 til 9 timer.

Acorc så på klokken sin og sa:"Det mangler fremdeles 1/10 (46 jordminutter), og da har du tilbrakt 22 jordtimer uten søvn!"

"Med alle nyhetene og overraskelsene (jeg har opplevd-) i dag, vil jeg ikke tenke på søvn lenger, jeg kan ta det igjen senere."

Han så litt bekymret ut, men sa da lattermildt: "Det er forstålig!"
I det øyeblikket kom kona hans, smilende som vanlig, inn i rommet, strøk over håret til sønnen i forbifarten og bort til Acorc.

Gutten må ha vært enda mer sliten enn jeg var; han hadde sittet i stolen hele tiden og sett oss uten å si et ord, for han kunne jo ikke forstå oss.(og tysk

som de da kommuniserte på.)

Acorc sa noen få ord til kona; og så gikk hun ut igjen. Jeg hadde ikke forstått samtalen med henne og hadde blitt sittende. Acorc hadde med seg en drink til, som han sa; mens vi ventet på å skulle spise.

Rett etterpå dukket kona opp med maten. Hun dekket bordet, og mens jeg studerte henne, og la jeg merke til at hun var stylet annerledes enn før. Håret hun tidligere hadde hatt fritt, åpent, - var nå flettet, delt i fire fletter.

Vi avsluttet drinken og snakket med hverandre, men bare om uviktige ting. Jeg så nå at rommet også fungerte som spisestue; alle møbler kunne lagres i veggene. Jeg konkluderte med at det var mangel på boliger på Acart. Kona til Acorc ba oss til middagsbordet - og det var blitt mørkt nå. Jeg hadde allerede satt meg, men reiste meg igjen for å delta i bønnen, slik de gjorde før vi spiste. Fire av oss sto vi der slik mens vi stille var i bønnene våre, og jeg takket Gud for at jeg fikk lov til å ta del i dette måltidet. Vi satte oss og jeg så på grytene. Det var omtrent det samme som det siste måltidet, men heldigvis var det to boller med kjøtt denne gangen. Jeg la merke til at det i den andre, var fisk.
Til nå hadde ***jeg*** alltid stilt spørsmålene, nå ble *jeg* utspurt selv. Acorc tjente som tolk og oversatte noen spørsmål fra sin kone, og sønnen begynte å ytre seg litt, etter å ha vært taus hele tiden.

I mellomtiden hadde jeg forsynt meg kjøtt og det svarte ’rugbrødet’ og tatt noe på min tallerken, som så ut som ris. Jeg kikket over mot den andre skålen og spurte:

"Er det fisk?"

"Ja" svarte Acorc,"liker du det?"

"Ja, jeg liker fisk på jorden, men jeg har ikke spist det her ennå. Er de forskjellige fra fiskene på jorden?"

"Nei, fisk er dyr som lever i vannet, slik som hos dere, og du vil ha lagt merke til at vannet vårt er det samme som på jorden."

"Ja, det smaker like godt, men på jorden kan jeg slukke tørsten med en slurk vann, mens jeg her må drikke en liter."

"Ja, det kan være sant. Men *det* merker ikke fisken som lever i den."

Han dyttet skålen mot meg og sa: “Prøv!” Jeg tok to stykker, og den smakte faktisk som fisken vår, bortsett fra at kjøttet føltes mykt som eggehvite.

Til tross for dette overdådige måltidet hadde jeg følelsen av at jeg kun veide knapt 50 kg.

"Forresten, hva er hovednæringen i hjemlandet ditt?"

"Vel, du vet jo at hjemlandet mitt er Brasil."

"Ja, jeg kjenner til nesten alle kontinenter og land på jorden - enten personlig eller fra kart."

"Jeg kommer fra Sør-Brasil; Der er klimaet mildt, men det er også kalde og varme årstider der, og i følge disse blir kornet også dyrket. Vinterkornet blir sådd om vinteren og høstet om sommeren. Det er ingen konsekvent linje angående kostholdet vårt, ettersom mange folk fra andre deler av verden innvandret til Brasil og bosatte seg der. Noen spiser på den ene måten, andre spiser

(noe-)annet. Av de europeiske, for eksempel, foretrekker tyskerne det søte, mens de latinamerikanske elsker mer av det syrlige. Vi har innfødte som stammer fra indianerne, og så de portugisiske erobrerne, som kom fra Europa, men som nå er innfødt brasilianere, og som siden har påvirket sivilisasjonen vår i 400 år.

De foretrekker kjøtt og annen mat med høy ernæringsmessig verdi. Men man kan ikke si at vi har et enhetlig kosthold; det skiller seg ofte fra by til by. Jeg konkluderer med det du fortalte om Acart, at de fleste avlingene våre ikke ville trives her på Acart."

"Hvorfor ikke?"

"Vel, avlingene som er sådd om vinteren og høstet om sommeren er i form av korn*.

*merk at Brasil ligger på den sørlig halvkule og derav er årstidene motsatte i forhold til den nordlige. Rune Ø.kommentar)

I mer kulde vil det ikke spire.
Vi dyrker også mange andre produkter om sommeren; men hvis det er kaldt utenfor tiden, lider de under stor skade. Selvfølgelig er det også produkter som vokser i de kalde soner, og de som vokser i evigvarende varme, men disse er lite i antall. Derfor tror jeg produktene som vokser i Brasil ikke kan vokse på Acart, fordi det verken er kalde eller varme årstider her."Acorc sukket dypt og sa:"Kanskje det ere som du tror, du må være bonde?!"
"Nei, men jeg vokste opp i et landlig område. Foreldrene mine er imidlertid bønder. For tiden er jeg uten sysselsetting på jorden; Jeg er sjåfør av yrke. Jeg leter etter arbeid i vårt samfunn."

"Er du gift?"

"Ja, og jeg har to barn."

Han henvendte seg til sin kone, og å bedømme ut fra hennes uttrykk, må han ha fortalt dette.

"Min kone spør om du har sønner eller døtre."

"Jeg har en sønn og en datter."

"Hvor gamle er de?"

"Datteren min er to år og sønnen min nesten ett."

Abb. 13: Artur Berlet mit Frau und vier Kindern

<<et bilde av familien hans på et senere tidspunkt da det er kommet flere barn.

Fra den tyske utgaven av boken som kom først på 70tallet.

Han oversatte dette til kona og lot henne stille spørsmål.

"Vet familien din hvor du dro?"

"Ja, men de vet bare at jeg hadde planlagt å besøke foreldrene mine og samtidig tenkte å samle inn utestående penger (for fotografier han hadde laget av hus/gårder) et sted.

Da jeg var på vei hjem (fra dette) skjedde denne hendelsen, og nå er jeg her. Hvis noen sier til min kone at jeg har forlatt foreldrene mines hus, for å gå hjem, vil hun være veldig bekymret for meg, fordi jeg er ganske sikker på at noen allerede så meg i nærheten av mitt hjem. Men jeg håper virkelig at kona ikke har hørt noe av dette, og fortsatt tror jeg er sammen med foreldrene mine. (vanlige 'fattigfolk', hadde jo ikke vanligvis telefoner hjemme/privat, dengang. Rune Ø.kommentar.)
Hvis det ikke er slik, er det bare Gud som vet hva som kan skje. Hun ville helt sikkert tro at jeg var blitt offer for en trafikkulykke, men det vil jeg ikke tenke på!"

*

Vi var nå ferdige med måltidet. Jeg hadde ikke spist veldig mye; for det første likte jeg ikke maten spesielt, og for det andre hadde samtalen tatt vekk matlysten.

Da Acorc oversatte samtalen til kona, senket jeg hodet. Jeg hadde en klump i halsen, som var som å skulle svelge et bein. Jo mer jeg prøvde å kontrollere meg selv, jo verre ble det; jeg kunne ikke hindre en tåre fra å rulle over kinnet.

Acorc sa:"Min kone er veldig lei seg for at hun ikke snakker tysk, hun ville så gjerne kunne snakke direkte med deg."

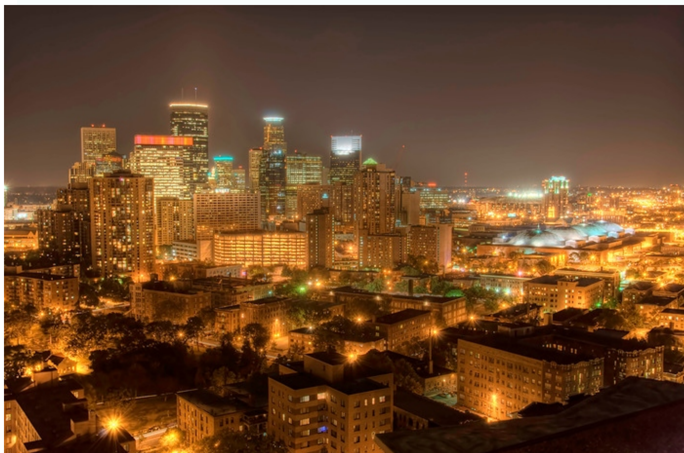
Et spørsmål fra gutten, som faren oversatte til meg, moret meg litt.

"Liker du deg her?"

"Vel, jeg blir behandlet veldig godt her; men du er fremdeles ikke istand til å forstå hva en far føler, når han er så langt vekke fra familien sin, slik som jeg er her."

"Og hvis min far også hadde (tatt) med familien din hit, ville du ikke så ha ønsket å bo her?"
"Ja, jeg ville gjerne det, om barna mine kunne bli utdannet her slik som akartianere, men det vil aldri være noen mulighet for det."

Han var stille og så trist på meg. Kona til Acorc hadde med seg noe å drikke og ryddet så av bordet. Hennes stadige vennlige uttrykk hadde vendt seg til bekymring og medlidenhet for meg, da jeg hadde fortalt en del ut av livet mitt. For, om, Acorc la jeg merke til noe annet. Jeg mistenkte at han sannsynligvis også tenkte mye på situasjonen min – og kanskje han hadde dårlige nyheter for meg. Denne forhåndsinnfølingen ble bekreftet fullstendig dagen etter. Selv om jeg følte stor respekt for vertene mine, kunne jeg ikke undertrykke et gjesp nå.
"La oss sove nå,"sa Acorc.
"Ja,"svarte jeg.
Men samtidig tenkte jeg på neste natt, med sine 23 jordtimer - jeg hadde aldri sovet så mange timer på jorden!

<<Kunne kanskje minne om Acart...tett med hus – lite 'space' for folk... se neste kapittel.

8. En by om natten

Acorc så på klokken sin og sa:"Vel, så lenge trenger man ikke å sove; siden det alt er blitt mørkt, har allerede 3/10 gått. Så det er bare 20 timer igjen, og hvis vi våkner før soloppgang, er det bare 18 timer igjen."

"Det er fremdeles lenge - det er det dobbelte av min lengste søvn på jorden."

Han reiste seg, klappet meg på skulderen min og svarte:"Du vil neppe merke det nå, med ditt nå uoppfylte søvnbehov."

"Vel, det blir som det blir! Hvor lenge sover man her på Acart?"

"Det avhenger av omstendighetene; Når vi drar ut på kvelden eller besøker noen, går vi selvfølgelig til sengs senere, men vanligvis ved 4/10 den første timen på natten."

"Unnskyld, hvis jeg fortsetter å stille flere spørsmål - er det fortsatt 1/10 igjen til vanlig leggetid?"

"Ja, så omtrentlig. Du kan fortsatt spørre meg om slike ting, men jeg vil at du utsetter essensielle spørsmål til i morgen, ellers kan det hende at jeg ikke kan svare."

Jeg hadde allerede reist meg og sto foran ham.

"Hvis du vil forkorte natten litt, kan vi gå ut litt, men hvis du foretrekker å sove, vil jeg vekke deg klokka 4."
"Jeg vil gjerne se litt av den vakre byen din!"

Han ga meg en kappe av tykt stoff og sa:"ta denne på!"
"Men hvorfor, jeg fryser ikke!"
Han lo og sa:"Jeg insisterer ikke, men jeg kan fortelle deg at det er veldig kaldt ute nå, mye kaldere enn her inne. Det er tydelig at du ikke kan merke det her, men det er veldig annerledes der ute."

Jeg pakket kappen rundt meg og gikk til plattformen (terassen) der maskinen sto parkert, og lukket døren raskt bak oss slik at den kalde vinden ikke ville plage moren og sønnen som fremdeles var der i rommet. Gutten leste noe som så ut som hieroglyfer, moren var opptatt andre steder. Acorc gikk mot en søyle som sto i et hjørne av plattformen, og jeg trodde han ville støtte seg til den, men han trykket på en knapp der, og et slags rekkverk dukket opp foran oss som vi kunne lene oss på. Han ville at jeg skulle se byen bedre, men det var så kaldt at jeg hurtig trakk hendene mine tilbake fra rekkverket, for å varme dem og beskytte ansiktet så godt som mulig. Og det jeg skal fortelle videre ble ikke opplevet før neste dag, da jeg så på byen, og ble stum av glede, da det var det mest fantastiske, spektakulære jeg noen gang har sett! Jeg ble nå, som mange ganger før, stående å gape av dette, som overgikk alt jeg hadde sett så langt.

Den majestetiske og vakre byen som vi hadde fløyet over på dagen, så nå ut som nesten å være i brann, for lyset fra den skinte i så mange farger. Ikke uten vanskeligheter fant jeg språket igjen og spurte:"Men hva er det? Hva skjer her?"

"Hva mener du?"
«Vel, det med husene!"
”Ingenting har skjedd!” Sa han uten å forstå meg.
"Ja, men brannlyset overalt!"
"Lyset kommer fra veggene!"
"Ja, men hvorfor brenner ikke det hele opp da?"
"Nei, nei, alt er ok. Det er den samme glansen, lyset som

på dagen."
"Ja, vel, sikkert nok! Om dagen, når solen skinner på dem, lyser selvfølgelig alt opp; men nå er det ingen sol!"
"Jeg kan forsikre deg om at dette er helt normalt. Materialet som husene er bygget av, utstråler denne prakten, enten om dagen eller om natten; det ser selvfølgelig annerledes ut om natten."

"Det er et under, det er utrolig!"

et tenkt bilde fra Acart- men der stråler altså fargene UT fra SELVE byygningens flater

Han kom med en annen merknad; og jeg kan ikke huske om jeg svarte ham, fordi det hele jeg så fascinerte meg for mye. **Alle husene, store og små, så ut til å være laget av glødende stål og glødet som enorme lamper.** Lyset deres strålte imidlertid ikke lenger enn ca. to til tre meter. Men inntil den avstanden kunne du se alt, alle vinduer, alle inskripsjoner var tydelig synlige. Da gatene var smale, nådde lyset nesten fra den ene siden av gaten til den andre. Over midten av gaten, der lyset ikke lenger var sterkt nok, var det lamper, slike som våre, som lett kunne skilles fra husets vegger. Lyset fra lampene var det samme i alle, mens veggene skinte i forskjellige farger.

Jeg var så henrykt over synet at jeg godt kunne ha sett på det hele natten, men Acorc tok tak i armen min og dro meg med inn i huset. Jeg unnskyldte meg at jeg ikke hadde lyttet.

Han sa:"Ok, jeg forstår det, men la oss sove, du må være veldig sliten."
Han førte meg inn i rommet, der jeg sa go’natt til kona og sønnen, og i enden av rommet trykket Acorc en Knapp på veggen, så en dør åpnet seg, som jeg ikke hadde lagt merke til før, jeg hadde trodd dette stedet av veggen var et ornament. Jeg så forbausende inn i rommet bak, der det ikke var noe i det, det var bare tomt. Jeg så på gulvet og la merke til at det var noe der, samme som i stuen, og jeg trodde jeg måtte tilbringe hele den lange natten med å sove på gulvet, men takk og lov for at det ikke var tilfelle.

Acorc trykket på en knapp på veggen, hvorfra en seng gikk ned. En annen trykknapp avslørte et skap og en tredje en vask med tappekran.
"Her er din seng og vask; Tingene dine henger i skapet, og der er lyset."
Det var en vegglampe som hos oss på jorden.
"Tusen takk, sir."
"Hvis du trenger noe i kveld, trykk på knappen ved siden av døren. Og god natt!"

Jeg lukket døren bak ham og lente seg mot den mens jeg så nøye på alt. Rommet var lite, men med alle nødvendigheter for en person. I skapet hang 'jordklærne' mine. Jeg lot hånden løpe over den og satte meg på sengen. En sterk tristhet og lengsel kom til meg; Jeg var nær å gråte. Det hadde vært bedre om klærne hadde blitt lagret et annet sted, så jeg ikke vært nødt til å se dem akkurat nå. For mange timer hadde jeg ikke sett noe som minnet meg om jorden. Hvis Acorc hadde visst at de gjorde meg så trist, ville han sikkert ha plassert henne et annet sted. Jeg tok klærne mine ut og presset dem mot brystet mitt, som om de var det kjæreste jeg hadde fra jorden. Mor, far, kone, barn og søsken - alle var de i dette øyeblikket samlet i disse klærne. Det er knapt mulig at klærne mine og jeg selv, er det eneste som er så langt vekke fra jorden der jeg ble født!

"Hvor trist jeg er!", snøftet jeg, og trodde knapt at noen hadde hatt slike følelser for klærne sine, som jeg følte for øyeblikket - de representerte alt - hele livet, tristhet og hjemlengsel på samme tid. Det trøstet meg dog at jeg kunne ta på noe som kom fra jorden, og da jeg satt der på sengen, fremdeles med klærne over knærne og hodet bøyd, og tenkte på Jorden og Acart, og om det var mine opplevelser og tanker. Jeg tenkte: Hvis jeg ikke blir gal nå, ville jeg nok aldri bli det igjen i livet! Til slutt reiste jeg meg, la klærne tilbake i skapet og lukket det, mens jeg vurderte å skulle kle meg i dem.

Sukkende gikk jeg tilbake til sengen min og satte meg på den, desperat som aldri før. Jeg forstilte meg å være en fange, som kommer til et fengsel for første gang.
Hvem kunne forestille seg at det virkelig var sant, når Acorc forsikret meg om at jeg ville bli brakt tilbake til jorden, og at akartierne ville bringe så mye oppmerksomhet og omtanke for et fattig jordisk menneske, slik som meg selv, at de virkelig ville reise 60 millioner kilometer, bare for å sette meg ned på jorden igjen? Alle slike tanker som dette gikk gjennom hodet mitt nå, i denne ensomheten og stillheten. Her var ingen trikker eller tog, ingen biler - ingenting som kunne gi lyd i denne alle netters natt. Byen virket for meg som om den var i stillheten før en krig.

Jeg var så deprimert og nede at jeg tenkte på selvmord; Nervene mine var anspente, og jeg hadde nå et stort behov for å få kontroll over meg selv for ikke å bli helt gal. Denne forferdelige tilstanden fortsatte en stund, før jeg reiste meg for å vaske ansiktet og armene med kaldt vann. Jeg begynte å kle av meg, for nå ble jeg overvunnet av stor tretthet.

Da jeg kledde av meg, så jeg nærmere på fottøyet mitt. Da jeg tok på meg skoene, så jeg ikke så nøye på dem, men nå, til tross for min tilstand, brast jeg nesten ut i latter. Jeg hadde aldri sett noe lignende! Selv om jeg hadde hatt på dem på hele dagen, var det først nå jeg la merke til at de var så myke. Jeg håper du forstår beskrivelsen min; Jeg burde ha en rollebesetning eller forklare det personlig. De så ut som noe slikt: Foran, var den bred, slik at hver tå kunne få plass komfortabelt. I lengden var de to størrelser for store for meg, men med en slik sko som nok ikke var så viktig. Skoen var som leddet ved midten av sålen, over var en slags luftpute, og deretter kom en slags svette såle. Alt var så tilpasset at man verken følte fjærene eller luftputen! Hælen var laget av et slags skinn med V-formede fjærer, som var veldig motstandsdyktige, men fortsatt veldig fine og ga foten et godt grep.

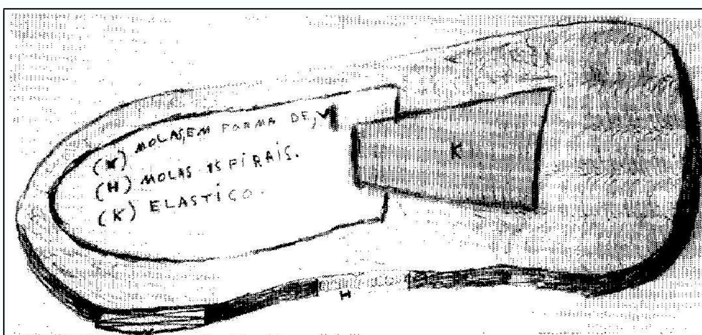

Abb. 9: Schuhsohle

<<tegning av skoen, sålen

Etter det la jeg skoene mine på gulvet og strakk meg ut på sengen. De engstelige tankene var

i ferd med å krype inn over meg igjen, men jeg var nå så sliten nå at jeg snart sovnet.
Jeg sovnet veldig fort; Jeg kunne ha blitt ført bort i søvne, jeg hadde nok ikke lagt merke til det. Jeg må ha sovet veldig lenge; og blodet i hodet mitt banket som om jeg hadde fått et slag. Da jeg beveget armene og bena, gjorde det vondt, selv om sengen var veldig behagelig. Dette kom absolutt fra opplevelsene fra i går. Jeg så at lyset fortsatt brant. Tilsynelatende glemte jeg å slå den av. Jeg skammet meg over at jeg unødvendig forbrukte så mye strøm. Jeg hadde bare vært for sliten til å gjøre noe når jeg kjente sengen under meg. Kanskje Acorc ikke ville legge merke til at jeg hadde sovet med lyset på!

Jeg rettet meg opp i sengen for på en eller annen måte å oppdage hva klokka var. Det var heller ingen lyd utenfra, alt var stille. Jeg reiste meg, strakte meg og søkte etter et vindu, men fant ingen. Jeg måtte sannsynligvis være inne i leiligheten, der det ikke var vinduer, men bare et klimaanlegg. Acorc hadde fortalt meg at de fleste leilighetene var bygget på denne måten.

Siden jeg allerede var våken, vasket jeg meg med det krystallklare vannet og tok en slurk av det. Så lurte jeg på om jeg skulle ta på de jordisk- eller Acart-klærne, til slutt bestemte meg for sistnevnte. Jeg hadde absolutt god tid igjen, så jeg så litt nærmere på klærne. Da jeg tok skjorta i hånden, tenkte jeg: veldig elegant! Det var så mange flunsjer og frynser på den, at en vel og lykkelig kunne ha pyntet 25 barnesmekker med den. Men det var nok moten her. Jeg husket ordtaket: Det som er moteriktig er aldri galt! og trakk skjorten over hodet. Jeg skled inn i buksene; glidelåsen på begge sider var sannsynligvis nesten fire meter lang. Kledd som den ufrivillige greve! Jeg glemte nesten å ta på meg skoene. Jeg bøyde meg ned og tok en sko og begynte å le. Den var fortsatt behagelig å ha på, men på den annen side så den ut som en klovnesko med en lang, nebbet topp.

Jeg tenkte på hva jeg nå skulle gjøre. Skulle jeg sove igjen? Acorc sov sannsynligvis også. Jeg ventet litt lenger, så gikk jeg til døra og åpnet den i en liten sprekk. Jeg ble veldig glad da jeg så at det var dag. Det andre rommet var solfylt; gjennom vinduene på fronten kunne du se solen skinne på de motsatte husene.

Veldig fornøyd med at jeg hadde den forferdelige natten bak meg, slukket jeg lyset på rommet mitt, gikk ut og lukket døren bak meg. Jeg gikk gjennom stuen til døren som førte til trappegangen, hvor jeg hadde sett den ’brennende byen’ kvelden før. Jeg så ut, byen var vakker og majestetisk foran meg. Jeg holdt på å gå ut på terrassen da det gikk opp for meg at det fremdeles kunne være kaldt ute. Så jeg gikk tilbake til stuen, hvor fortsatt ingenting rørte seg. Jeg visste ikke hvor Acorc var med familien, men de ville absolutt sikkert sove lenger. Så jeg tok på meg kappen og åpnet skodda som Acorc antagelig hadde senket på kvelden før.

Nå kunne jeg se på byen igjen. Fra denne siden var utsikten veldig fin, et hus var finere enn de andre. Solen var fremdeles lav i horisonten; men dagen så ut å bli fin som i går, for det var ingen sky på himmelen. Solen reflekterte seg i veggene i husene i flerfarget prakt, og jeg mumlet for meg selv: Det er slik det må se ut i himmelen. Kanskje jeg var virkelig i himmelen og menneskene her var tidligere jordboere som var steget opp til disse høydene for mange hundre år siden.

Du kunne allerede se ’flymaskiner’ i luften og folk på gaten. Jeg så på dem her ovenfra; ingen så ut til å ha det travelt. Hvor gikk disse menneskene? De måtte eie alt det man kunne ønske seg på jorden.

Jeg sammenlignet dem med jordmennesker. Vi må også gå rundt, men vi skal ikke ta for stor risiko, ikke lyve, ikke lage intriger og skape uenighet. Hvis vi var enige, kunne vi allikevel glede oss over de vakre tingene som Gud har

forberedt oss. Hvor mye bra og vakkert det er det ikke i verden som Gud har skapt for oss!? Men vi må ikke tro at Gud tar alle villfarne, små og store syndere i hånden, leder dem og sier til dem:"Se, alt dette er for deg, gå og bruk det!"Nei, det vil aldri skje fordi han har gitt folk fornuft, hvis vi bruker den riktig, trenger vi bare få tilgang til alt som bare hører til ham selv, og så vi må komme til gjensidig forståelse og fred, uten hvilke det ikke blir noen fremgang, for vi er alle Guds skapninger.

Slik sto jeg der og tenkte disse tanker, og gledet meg over synet av byen og tenkte, da jeg så hørte en svak lyd bak meg. Jeg snudde meg og så Acorc stå der.

9. Regjeringen informerer og bestemmer

"God morgen,"sa han,"sov du godt?"

"Ja takk! Bare det at jeg kunne ikke sove så lenge."

"Hvorfor? Var sengen kanskje ikke bra?"

"Jo, tvert imot, den var fantastisk."

"Ja, hva skyltes det så?"(Han måtte da vite, det jeg hadde bak meg!)

"Sett deg selv i min posisjon! Hvis du var på jorden, langt hjemmefra, borte fra hele verden! Familien min har kanskje hørt om min forsvinning og har bekymringer for meg."

"Ja, jeg forstår det. Måtte Gud ville at vi i dag bestemmer oss for din raskest mulige tilbakeføring til jorden."

Jeg pustet dypt og sa:"ja, måtte Gud gjøre det!"

"Vi går inn; Det er nesten tid for det første måltidet. Så reiser vi begge to til ..... (Acorc sa navnet på regjeringsbygningen, men jeg oppfattet det ikke). Senere forklarte han meg hva bygningen heter, der ’Solens sønn’* og hans rådmenn møtes.

*som sagt forklares dette navn senere hen.

Vi gikk inn og satte oss; måltidet var enda ikke klart. Jeg spurte:"Hva er klokka?"

Han så på klokka og sa:"1/10 av den første timen på dagen."

Jeg var alltid takknemlig da han fortalte tiden, og tenkte:"når det er lunsjtid, vil det komme ytterligere fire og en halv time; og så 3 timer, så kommer natten. For denne beregningen brukte jeg posisjonen til sola som grunnlag.

I det øyeblikket kom Acorcs kone inn i rommet med frokost og satte det ned på bordet. Hun kom bort til oss og hilste på meg, som alltid, smilende. Jeg ga henne et vennlig nikk; vi kunne ikke snakke med hverandre. Jeg så henne bevege leppene for å si noe, men hun kunne ikke snakke tysk som Acorc. Hun satte det på bordet og gikk ut igjen med sønnen, som hadde fulgt henne og ønsket meg høflig velkommen. Acorc og jeg satte oss ved bordet.

Jeg snakker ikke lenger om bønnene; men det var ikke noe måltid uten en forutgående bønn. Frokosten var lite forskjellig fra de andre måltidene; Det

var en mørk te, brødet var søtet og smakte bedre enn dagen før.

Etter frokost tok vi oss til «sønnen av solen». For dette besøket måtte jeg ta på meg jordklærne mine som før. Acorc sa at man måtte anerkjenne meg som jordborger på dette møtet. Og så sto jeg der, ikledd som en enkel jord-arbeider.

Jeg var glad for at jeg kunne ha på meg disse klærne igjen, det fikk meg til å føle meg bedre. Igjen hadde jeg på mine svarte brune sko, blå bomullssokker, buksene mine, den rutete ullskjorta og min brune jakke. Men jeg hadde ikke på noen hatt, fordi jeg aldri har på meg det. (hvilket ikke var uvanlig i fx norge på 50tallet. Rune Ø.kommentar).

Da jeg var ferdig å kle meg, gikk vi til den flygende maskinen på terrassen. Acorc åpnet ’gjerdet til terrassen’ med en trykknapp og åpnet dørene til apparatet. Acorc entret den ene siden, jeg på den andre siden. Han lukket glasshetten, den andre lot han være åpen, startet motoren, og vi fløy raskt over byen.

"Er det langt til regjeringens hovedkvarter, og flyr vi rett dit?"

"Ja, vi flyr direkte dit; om noen øyeblikk vil vi være der."
"Hvor langt er det dit?"

"Ca 60 km."

Jeg rakk ikke fortsette å spørre, for i det øyeblikket pekte han på en stor, rund bygning og sa: “Se, der er den.” Vi fløy sakte.

Jeg hadde alltid trodd at Acorc bodde i sentrum av byen, men jeg tok feil i det. Fra hans bosted til her virket alt som en sammenhengende by med alt lignende gater og hus. Men jeg la merke til at vi nå var i sentrum, fordi det var mange store bygninger her. Acorc fløy en halvcirkel, og vi satte oss ned på taket av bygningen som han hadde kalt et regjeringsbygg. Vi kom oss ut; rundt oss var mange slike flyvende maskiner. En del av taket var flatt, omtrent på størrelse med en fotballbane. Bortsett
fra terrassene foran, hadde nesten alle bygninger flate tak. De tjente hensikten å lande slike enheter, og det var så mange som en sverm av bier. Jeg var litt bekymret fordi jeg ikke så noen mulighet til å gå ned og spurte:"Hvor kan vi gå ned?"

"Her,"sa han,"følg meg."

Han pekte på en liten plattform som jeg hadde oversett. Vi gikk til den. Acorc trykket på en knapp og den åpnet seg en to meter bred plateport. Jeg gikk opp til en slag heis; Acorc fulgte meg, og heisen førte oss ned til et langt, smalt rom med mye folk. Acorc sa:"Her setter vi oss ned og venter til timen er kommet, når jeg kan introdusere deg for ’Solens sønn’ og hans råd.
Vi satt på stoler, som det var mange av i dette rommet.

Jeg hadde ikke fått oppmerksomhet siden jeg ankom Acart, men nå ble jeg overrasket over måten jeg ble sett på her. Noen kom bort til oss og snakket med Acorc. Det syntes for meg som om at Acorc ikke likte det; Han ba dem om å la oss være i fred. Måten han snakket med dem på, vist hvor mye han ble respektert av dem.

"Hvor mange medlemmer har dette rådet du snakket om?"
"Veldig mange - det er mer enn 500 personer».

Selvfølgelig var jeg veldig spent, og Acorc så også ut til å være det - jeg visste ikke hvorfor - selv om han alltid ga meg et svar når jeg spurte om noe,

så han ikke nå ut til å ville snakke noe særlig. Han har vært stille siden vi kom hit, og vi satt i dette rommet i noen minutter, og var nysgjerrige på å se hvem som kom inn eller ut.

Igjen kom noen bort til oss. Denne gangen en ung mann som hadde kommet inn gjennom døra foran oss. Acorc hilste på ham og de utvekslet noen vennlige ord. Så snudde han seg mot meg og sa: ”Vi kan gå inn, bli med meg!”

Vi gikk inn døra, som den unge mannen hadde kommet ut igjennom. Da jeg så inn i gangen foran meg, la jeg merke til at bygningen, som vi kom inn i, var rund.

Vi gikk inn i en veldig stor hall, den ene veggen var rett, mens de andre tre var buede. Det var stoler langs de buede veggene; foran hver stol sto et slags skrivebord. I henhold til de runde veggene var alt satt opp i en halvcirkel i forskjellige rader og graderte høyder; de bakerste radene var omtrent to meter over de fremste. Mer enn 500 mennesker kunne sitte her. Foran den rette veggen var et seks meter langt bord; rundt den sto ni eller ti stoler med høyre rygger, og på de to sidene var det to korte rekker med stoler i samme høyde som den første raden i halvsirkelen. Alt dette var omtrent en halv meter lavere enn det firkantede bordet. Den unge mannen førte oss til stolene på venstre side av bordet, der vi satte oss. Til venstre for oss begynte radene med stoler, som var satt opp i en halvsirkel.

Rådmennene gikk inn etter hverandre og satte seg til venstre for oss; stolene var nesten alle okkuperte.

"Ble dette møtet bare kalt sammen for å diskutere saken min?" Spurte jeg Acorc.
"Ja, delvis."
"Hvorfor bare delvis?"
"Fordi det er et møte hver arbeidsdag; men i dag har diskusjonen om saken din forrang."
Jeg spurte engstelig:"Hva vil de med meg? "
"Vel, de vil stille deg noen spørsmål."
"Noen spørsmål? Det kommer altså an på svarene mine om de vil holde meg her for alltid?!"
"Jeg tror ikke det vil være tilfelle, for det er bare veldig få av dem som er for opptatt av ulempen med din returtransport."

"Herregud! Så det ***er*** noen som vil prøve å forhindre hjemreisen min?!"
"Ja, det er noen. Derfor er det bra om du svarer greit på spørsmålene, for så vil de overbevise seg selv om at det ikke er noen fare for oss om vi bringer deg tilbake til jorden."

Jeg ble igjen full av frykt, blek og tenkte: Hva betyr det for disse høye herrene, om de holder meg her eller jeg kommer tilbake til jorden!? Men hvis de nå bestemmer seg for den første løsningen? Da ville jeg gått tapt! Jeg kan bare håpe at de alle har et så godt hjerte som Acorc.

Nå åpnet det seg en dør til høyre for oss og inn kom et tog på ni personer. Al reiste seg - selvfølgelig også jeg. De gikk til det store bordet og satte seg på stolene med høy rygg. Den femte mannen i kortesjen, var sannsynligvis ’solens sønn’, tenkte jeg for meg selv.

Da de ni hadde tatt plass, ga mannen som satt i midten et tegn med hånden, og alle de tilstedeværende satte seg igjen.

Jeg ble grepet av nysgjerrighet og spurte:
"Herren i midten - er det ’solens sønn’?"
"Ja, det er han."

"Han ser ut som om han har et godt hjerte. Jeg tror ikke han bruker sin høye posisjon for å undertrykke andre."

"Det stemmer! Og jeg kan bare legge til at alle som har en høy posisjon i samfunnet vårt, forstår alt og alle. Han ble valgt av millioner fordi han er den mest forståelsesfulle. Han bruker stillingen han har for å utøve rettferdighet, slik det er foreskrevet i våre lover."

"Vet du om han er for eller imot min retur til jorden?"

"Hvis det var opp til ham alene, ville du snart være tilbake i hjemmet ditt på jorden." Etter disse ordene fikk jeg litt mer mot.

Nå reiste seg ’solens sønn’ og vendte seg mot forsamlingen og snakket med en mild stemme - han introduserte meg sannsynligvis for rådmennene som skulle gi ham råd om saken min. Selvfølgelig kunne jeg ikke forstå ham, men jeg leste det av bevegelsene, kroppsspråket hans.

Det oppsto en debatt som fant sted uten spørsmål og svar. Acorc satt stille ved min side. Jeg turte ikke spørre ham hva som foregikk. Etter omtrent 20 minutter ga ’sønnen’ et tegn og det skulle være stille i salen. Etter kort tid begynte de å stille Acorc og meg spørsmål. 'Solens sønn' henvendte seg til Acorc; Han reiste seg og hørte på ham i flere minutter i stillhet, bare av og til med en bekreftende eller negativ gest med hodet. Acorc snudde seg mot meg og ba meg stå opp. Han sa:"*Solens sønn* og noen rådmenn vil stille deg forskjellige spørsmål."

Jeg regnet med at Acorc ville fungere som tolk, men spurte ham likevel, kanskje unødvendig; "hvordan kan jeg svare når jeg ikke forstår spørsmålene?".
Acorc sa med en latter,"selvfølgelig med min hjelp, mann!"

Jeg ble beroliget nå og forsikret ham om at jeg ville svare på alle spørsmål. Han formidlet svaret mitt til forsamlingen og satte seg ned ved siden av meg. En av rådmennene reiste seg nå, han så ut som om han hadde vært død et år og var holdt i en isblokk i den tiden. Men han talte ikke som en død mann; og han hadde nå et seirende smil om munnen.

Med en dundrende stemme spurte han meg:"Lover du å svare sannferdig på alt du blir spurt om?"

Acorc oversatte spørsmålet, og jeg svarte:"Ja, jeg gir deg mitt æresord!"

Neste spørsmål var:"Hva er nivået på utdannelsen din?"

Jeg ble helt overrasket over dette spørsmålet, fordi jeg hadde forventet andre spørsmål, for eksempel: Er du gift, hvor gammel er du? eller noe lignende. Jeg nølte litt med svaret. Acorc så mot meg, gned hendene mot hverandre og ventet på svaret mitt. Til slutt svarte jeg:"Jeg gikk på skole i to år som gutt, men lærte ikke så mye; Da jeg forlot skolen, var jeg fremdeles i den første leseboken!"
"Er det sikkert at du ikke senere studerte maskinteknikk eller astronomi på en annen skole?"
"Jeg gikk aldri på en slik skole og hadde aldri æren av å snakke med en lærer som underviste i disse vitenskapene."
"Hvilket yrke praktiserer du på jorden?"
Jeg pekte på Acorc og svarte:"Hvis dere er enig, kan Acorc best svare på *det* spørsmålet, for han kjenner alle detaljene."

De tok det tilsynelatende bekreftende, for Acorc snakket i lang tid - helt sikkert fortalte han alt han visste om meg: min alder, min nasjonalitet,

sivilstand, yrke osv.

Alle så ut til å være tilfredse, til og med 'Solens sønn', som hadde vært stille til nå, nikket med hodet. Den som hadde stilt de første spørsmålene satte seg, og en annen reiste seg. Han var tynn, hadde et fint ansikt som av voks og spurte med en lav, ’spiss stemme’:

"Hva gjorde du i nærheten av romskipet vårt da du ble overrasket av vaktene våre?"
Jeg sa at den dagen hadde jeg gått langt og vært på forskjellige steder - som jeg allerede hadde fortalt Acorc.

"Hva vet dere jordboere om ’solskipene’ våre?"

"-svært lite, eller faktisk nesten ingenting!"

"Hva uttrykker «svært lite»?"

"Det er klart,"sa jeg,"ettersom min beskjedne status i arbeiderklassen ikke lar meg komme i kontakt med lærde mennesker, eller med forskere, som kanskje allerede vet noe om romskipene deres! Det jeg hørt nå og da, er at vi på jorden i blant ser flygende tallerkener, dette er hva apparatene deres kalles på jorden. Ordet «svært lite» uttrykker nettopp at jeg vet lite eller nesten ingenting om dette, hvor de kommer fra, eller hva de består av. Jeg kan garantere at skipene deres på jorden, er en verden av hemmeligheter. Siden jeg har sett en på nært hold, tenker jeg at navnet "flyvende potte eller kanne", ville være mer passende."
Alle lo av dette ordet. Jeg var glad for det og tenkte for meg selv at ’forhøret fungerer ganske bra for meg’.

Ordet ble nå gitt til en tredje person.
"Hva vil du gjøre etter at du kommer tilbake til jorden?"

Glad for å høre ordet"tilbake", svarte jeg,"Vel, jeg vil gjenoppta mitt normale liv."
"Nei, nei, jeg vil vite om du vil fortelle andre at du var på Acart og hva du så og hørte?"

"Vel, ærlig talt, jeg vet ikke hva jeg skal svare."
"Hvorfor ikke?"

"Når jeg er tilbake på jorden, dvs dersom dere da bringer meg tilbake dit, må jeg tenke på om jeg skal fortelle noen det. Selvfølgelig er det en sjanse for at jeg vil fortelle noen om det, fordi vi er snakkesalige mennesker på jorden."

"Hva mener du med snakkesalige?"

"Vi kan ikke holde på en hemmelighet på lenge. På den annen side - hvis jeg forteller mitt eventyr, ville jeg lure meg selv, *fordi ingen ville tro meg,* hvis jeg fortalte noe sånt. Så det er mulig at jeg vil fortelle noen om det, men ingen vil tro meg - ikke engang min egen familie!"

"Så en manns ord er ikke nok på jorden?"

"Kanskje for noen. Men en slik historie måtte bevises med konkrete ting, men hvorfra skal jeg ta slike bevis?"

"Jeg vil gjerne vite det!" svarte forhøreren.

"Jeg har denne vissheten, og jeg vil selv spørre ***deg*** om noe; Hvis jeg tilfeldigvis forteller noen hva jeg har sett og hørt her, og noen ville tro

det, hva kan det bli av ondt utkomme av det?"
"Vel, kanskje..."
Han fortsatte ikke. Den første spørsmålsstilleren utbrøt i en dundrende stemme:"Unnskyld, men her stiller ***vi*** spørsmålene og ikke du!"

Fylt av frykt sa jeg:"Unnskyld, vær så snill!"

'Solens sønn', som hadde sittet i stillhet hele tiden, gjorde nå et tegn, og det ble stille, og alle satte seg igjen, inkludert Acorc og jeg.
'Solens sønn' snakket med rolig stemme til de tilstedeværende. Siden jeg ikke forsto noe, spurte jeg Acorc:"Hva sier han?"

"Han kommer med forslag angående saken din."
"Hvilket forslag?"
"I bunn og grunn bør man underkaste deg en fullstendig undersøkelse før du blir returnert til Jorden og ikke gi deg noen bevis som kan bevise din tilstedeværelse på Acart. Han tror, som du sier, at ingen på jorden vil tro deg."

"Du ville vel heller ikke tro det, fordi du vet vi famler i mørket."

"Hva mener du med det?"

"Selv om de hadde god grunn til å tro historien min, ville de ikke godta den. På jorden tar vi nå de første trinnene i et område der akartierne har vært hjemme i, for mange år. Alle på jorden ønsker å være de første til å bygge en bro bort fra planeten vår til en annen planet. Ikke det at vi trenger å dra til en annen planet for å bo der - det er fortsatt nok plass på jorden; selv om befolkningen vår doblet seg, ville problemet med overbefolkning ennå ikke finnes på jorden. Årsaken som gjelder for jordens mennesker for dette prosjektet er ambisjon, ære og berømmelse alene!"

Mens debatten fortsatte uten vår deltakelse, fortsatte jeg med å si:"Vi føler oss noen ganger som i en historie eller eventyr som jeg husker: en jeger dro en gang et bestemt sted for å skaffe seg et stort jaktbytte, og siden ingen beundret eller berømmet ham på hans eget jaktterreng, bestemte han seg for å gjøre en stor jakt der, slik at han skulle vekke beundring og sensasjon. Han gjorde store forberedelser, og han brukte mange penger på forberedelsene, men glemte at han ville drive sine barn, brødre og søstre til elendighet, sult og død, som allerede hadde fått det vanskelig fra hans store ønske om å jakte, og han trodde selv at han var forberedt på den store jakten og satte i vei. Han møtte en fillete gutt som visste om prosjektet og henvendte seg til ham:"Herre, ikke gå inn på de jaktområdene, fordi jeg, når jeg var der, bare såvidt unnslapp de lokal pøbel-gjengeene som ved et mirakel. Hvor du vil dra, finnes det allerede mektige jegere. Enten mister du våpnene og transportmidlene dine på veien, eller så blir de tatt fra deg mens du går forbi dem! '

Jegeren lyttet uforstående til ham og svarte:"Å, gutt! Hvordan kan du gi råd til en jeger som meg? ' Han tenkte på berømmelsen som ville komme til ham når han kom tilbake, og fortsatte bare videre. Gutten så på ham med et trist blikk.

Da han hadde gått omtrent en tidel av veien, skjønte han at han ikke kunne komme seg videre med de transportmidlene han hadde med seg (hester?) til disposisjon. Han begynte å søke nye, for å enten fortsette eller dra tilbake. I det øyeblikket ble han angrepet og drept av andre, bedre utstyrte jegere."

Acorc smilte og sa:"Du er svært realistisk?"

"Ja, jeg foretrekker denne tankegangen, mens de fleste av mine medmennesker er mer eller mindre eventyrlystne."
"Du ser ikke ut til å elske dine medmennesker så veldig?"

"Jo, tvert imot, jeg elsker alle, hvite, svarte eller gule. Det jeg avskyr er mange menneskers egoistiske handlinger; der de fleste av dem er materialister."

Acorc var en ekstraordinær mann. Jeg beundret ham mer og mer for hans intelligens. Jeg trodde han bare hørte på meg, eksklusivt, men nei, han hørte også på debatten under rådsmøtet samtidig.

Jeg la merke til dette, da han plutselig reiste seg og ble adressert av ’Solens sønn’. Samtalen vår var over. De utvekslet meninger i noen minutter, og så ropte Acorc på meg. Han informerte meg om at ’sønnens’ forslag delvis hadde blitt akseptert, men jeg skulle alikevel svare på noen få spørsmål.

Så spurte 'Solens sønn' meg først:"Hva har du sett og hørt her på Acart?"
Jeg innså at dette spørsmålet var for å teste lojaliteten min, for Acorc hadde absolutt sikkert fortalt dem det. Hvis jeg ble involvert i motstridende utsagn eller skjulte noe, er jeg sikker på at de ikke ville tro på utsagnene mine om jorden. Jeg tenkte et øyeblikk og svarte:"Min venn Acorc kan svare i mitt sted, fordi jeg har sett alt i hans nærvær, og alt jeg vet har han fortalt meg selv."

"Hvis du tenker på ham som din venn, er du ikke så redd for å plage ham med denne forklaringen?"

"Nei, jeg er ikke redd, for hvis du forteller sannheten, trenger du ikke være redd."

Dette svaret så ut til å glede alle.

"Det er bra, det var bare et retorisk spørsmål,"fortsatte han,
"hvis vi noen gang trengte noen på jorden, kan vi da forvente samarbeid, spesielt ditt?"

"Jeg vil fortelle deg at jeg vil være evig takknemlig hvis dere bringer meg tilbake til jorden, og hvis noen muligheter oppstår, hvis en av dere trenger hjelp, så vil jeg hjelpe dere, selv gjennom å ofre livet mitt!"

"Jeg tror at dette en dag kan være av stor verdi for oss, og når det kommer til det, ***vil du gjøre en god tjeneste ikke bare mot oss, men for deg selv og alle dine kjære."***

"Men hvordan kunne jeg hjelpe et så stort folk som akart’erne?"

"Sammenlignet med kroppen, er øynene veldig små, men du kunne ikke se uten dem!"
"Det er det,"sa jeg, selv om jeg ikke helt forsto hva han mente med det.

Jeg satte meg ned og snakket med Acorc igjen. Det var en annen diskusjon mellom rådmennene og ’sønnen’; Han snakket med stor ro, og hver og en sa sin mening.
Jeg spurte Acorc,"Hva blir det snakket om akkurat nå?"
"Han ber om råd fra dem, rådmennene."
Etter diskusjonen foldet ’sønnen’ hendene på bordet og forble stille.
Rådmennene pratet rolig, da en av dem reiste seg og snakket til 'Solens sønn'.

Jeg var nesten som sprengt av nysgjerrighet og spurte Acorc,"Hva sier han?"
Acorc smilte fornøyd og svarte:"Det han sier er gode nyheter for deg."
"Kan du ikke oversette nøyaktig hva han sier?"
"Ja, i forsamlingens navn får 'Solens sønn' myndighet til å behandle saken din slik den behager ham."
"Og hva vil han gjøre med meg?"
"Jeg har allerede fortalt deg hva han tenker om deg."

Da rådmannen var ferdig med sin tale, tok ’sønnen’ ordet og sa (Acorc oversatte

alt dette senere):"Det jeg nå erklærer er min beslutning, Jeg gjør det i navnet til rådet, og derfor i navnet til hele folket på Acart. ***Siden denne mannen ikke kom hit av sin egen vilje, men ble bortført av en av våre egne – du kan til og med si, med vold - og vår ånd av velvilje og med vår høye religiøse holdning, trenger vi ikke å fordømme noen, så vi har ikke noe annet alternativ enn å bringe ham tilbake til jorden, selv om vi risikerer at planen vi har lagt for lenge siden blir forandret.*** Så jeg forklarer: Han har sett mye her på Acart og han blir her i ytterligere to dager, Mr. Acorc er klar til å ta ham med og fortsette å huse ham til vår frist (for tilbakereisen). Når den dagen kommer, vil et av skipene våre bringe ham tilbake til jorden. Men hvis han vil forlate oss øyeblikkelig, vil vi starte planen for returen umiddelbart. Imidlertid, hvis han samtykker å vente til fristen jeg har gitt, ber jeg Herr Acorc om å følge ham i løpet av disse to dagene, og å vise ham alt vi har. Han skulle også fortelle ham alt om planen vår, angående jorden. Da vil han innse at det er best for ham å beholde oss som venner."

Jeg la merke til at selv Acorc var forbauset over talen, spesielt da han hørte de siste ordene. Acorc oversatte alt, inkludert ’sønnens’ forespørsel, og ba meg svare om jeg ville komme tilbake til Jorden umiddelbart eller vente til fristen. Jeg svarte raskt; Nå som jeg hadde fått vissheten om å bli brakt tilbake til jorden, er det ikke det viktigste for meg å vente noen dager mer eller mindre. Jeg svarte videre:"Du kan si at jeg blir her til fristen(tidspunktet for å kunne klargjøre et nytt skip for en ’jordreise’)!"

Acorc var fornøyd med svaret mitt og oversatte det til ’Son of the Sun’. Da han hørte det, ba han Acorc om å eskortere meg til leiligheten sin, slik at vi begge kunne ha våre neste måltid der med ham.

Han trakk seg deretter vekk sammen med de åtte personene som hadde sittet sammen med ham ved bordet. Alle de andre gikk også bort.

10. Et måltid med 'Solens sønn'

Acorc og jeg forlot også rommet. I korridoren satte vi oss på stoler der. Han spurte:"Er du fornøyd?"
"Og om jeg er fornøyd!" *(dvs tolket som svaret ja).*

"*Solens sønn* har invitert oss til middag i sin bolig."

"Kan ***jeg*** spise ved samme bord som kongen eller presidenten din?
Hvordan tilkommer meg denne store æren?"

"Jeg har allerede fortalt deg flere ganger at det ikke er klasseforskjeller hos oss. Vi er alle like. Så du kan spise et måltid med både ’Son of the Sun’ og med meg eller noen andre."
"Så dere er alle som brødre?"
"Jeg må tilstå at det ikke var (i begynnelsen)lett, før vi alle forsto dette. Men siden vi implementerte den ideen, har vi omformet planeten vår; fra det som før, til å begynne med, var som et helvete av ran, løgner, spekulasjoner og grusomheter, og til nå å være som et paradis i kjærlighet, brorskap, forståelse og fremgang."

"Å, hvis bare det kunne bli det samme for oss på jorden! Dessverre er det ikke sånn. Vi styres av den som anser seg som den største, og noen ganger snapper, stjeler de alt fra hverandre. Nå vil det sannsynligvis være for sent for oss å skape et rike av skjønnhet og kjærlighet som på Acart!"

"La oss gå nå - timen for det *andre måltidet* er nesten her!"

"Hvor skal vi? Bor ikke 'Solens sønn' her i denne bygningen?"

"Jo, han har en leilighet her."

"Bor han ikke i et palass?"
"Nei, hvorfor skal han bo i et palass på 80 til 100 rom, hvis han er fornøyd med 8 eller 10? Han bor i en slik leilighet med sin kone, to barn og to hjelpere."

"Jeg forstår ikke hvordan akartierne kom til fram en slik stilling!"

"Å respektere 'Solens sønn' er logisk. Og å gi de samme rettigheter og plikter til alle, og adlyde dem som er bestemt til å innrette vår skjebne. Når du lytter til dem, blir deres vilje lov og deres ord bestemmelsen. Men de har ikke lov til å tjene seg selv på grunn av sin makt; folket er ikke overlatt til dem, slik at de kan utnytte sin stilling, fordi lovene er skapt for fellesskapets beste. Hvis de ikke tok det med i betraktningen, ville de bli fratatt tilliten folket hadde gitt dem, ved å stemme på dem. Det er selvfølgelig slik at 'Solens sønn' og hans rådmenn har rett og makt til å gi ordre og muligens å oppheve dem, og de fortjener all respekt og ære som valgt av vårt folk. ***I deres private liv har de imidlertid ikke flere rettigheter enn noen annen, enten det er deres livsstil eller deres hjem."***

"Det er bare fantastisk!" Utbrøt jeg.

Under denne samtalen hadde vi nådd enden av korridoren, der vi gikk opp i en heis. Vi kjørte opp til 30.etasje og gikk ned ad en smal korridor til en dør med en metall-lås i form av en tallerken. Acorc vendte den med to fingre i horisontal retning til den var helt som forsvunnet inn i døra. Jeg kunne høre en ringing på innsiden. Vi sto foran døren da jeg spurte: “Hva skal vi egentlig her?”
Han så overrasket på meg - han så ikke ut som han hadde forventet dette spørsmålet - og svarte:
“Har du glemt at vi var invitert å spise sammen med 'Solens sønn'?"

"Ja, selvfølgelig! Bor han her?"
"Ja, trodde du at han bodde i første etasje?"
I det øyeblikket ble døren åpnet, og på terskelen dukket det opp en ung mann med et vennlig ansikt. Han sa med en myk stemme,"vær så snill, kom inn!"
Vi trådte inn og satte oss på stoler etter at han slik hadde bedt oss inn, og han utvekslet noen ord med Acorc og forsvant.

"Hva sa han?"

"Han vil informere 'Solens sønn' om vår ankomst."

Acorc lente seg tilbake i stolen; han virket sliten. Jeg så meg rundt. Rommet var nesten en kopi av Acorcs stue, bare litt større - de samme møblene, de samme veggene, alt var likt. Jeg husket samtalen jeg hadde hatt med Acorc om ’Son of the Sun’. Jeg trodde han bodde midt i en fantastisk hage i et palass med veranda – omgitt av vakter i en hvite uniformer, og en masse tjenere. Jeg trodde at han hadde blitt valgt til leder av millioner av akartiere; alt virket fantastisk.

Jeg måtte endre mine forestillinger hele ideen; Jeg hadde forestilt meg alt mye større og flottere her, som med alle rikdommene som fantes i slike bygninger på jorden. I nærheten av huset hans hadde jeg forestilt meg en flyplass med mange parkerte romfartøyer, som stadig kom og dro. Jeg hadde forestilt meg et

forværelse med mange tjenere og ellers alt av mas og stress. I stedet var jeg her i denne beskjedne leiligheten med ikke mer enn to assistenter eller tjenere! Overalt var det absolutt ro. Først tenkte jeg at i det minste måtte finnes større rom bak, men kunne jeg ikke finne noen slike. Rommet vi var i fungerte som et konsultasjons- og besøkelsesrom.

Jeg ble også klar over hvorfor jeg vakte så mye oppmerksomhet. Jeg var så forvirret at jeg ikke husket at jeg hadde på meg jordklærne mine. Etter snittet var de ganske like deres, men materialet var noe annerledes. Jeg sammenlignet klærne til Acorc med mine; det var forskjell som dag og natt. Når jeg så dem på nært hold, så jeg ut som om jeg hadde gått gjennomvåt ute i regnet, mens kledingen som Acorc hadde på seg, nærmest var som en festdrakt. Jeg skammet meg; hadde jeg i det minste hatt en ordentlig dress med slips! Jeg hadde aldri sett noen her med slips; Tilsynelatende brukte de ikke det her, noe som jeg syntes var synd, ettersom det jo gir en variasjon til enhver dress. På den annen side var det mansjetter og frynser overalt, men de hadde ikke noe som ble slitt rundt halsen, da alle jakkene deres var kragefrie.

Før jeg forlot jorden, hadde jeg ikke turt å ville gått på kafé med denne drakten jeg hadde på meg. Her var det annerledes; det var noe nytt! Da jeg tenkte på det, var jeg litt mer optimistisk igjen.

Vi satt her noen minutter uten å snakke. For øyeblikket hadde jeg ingenting å spørre om og var som innsunket i tankene mine. Akkurat da jeg var i ferd med å starte en samtale, dukket den unge mannen opp igjen og talte noen få ord med Acorc. Sannsynligvis hadde 'Solens sønn' kommet nå. Jeg satt anstrengt i stolen min. Acorc reiste seg og ba meg gjøre det samme.

'Solens sønn' kom inn med sakte, faste skritt. Han smilte, gned seg i hendene, kom bort til oss, la en arm rundt om skulderene våre og hilste på oss med et nikk. Jeg svarte veldig flaut, med den samme hilsningen. Vi satte oss alle ned sammen.

De to snakket i noen minutter. Jeg antok at han ville vite flere detaljer om meg, siden han ofte pekte på meg. Jeg var i stand til å tolke noe av det de sa ut fra bevegelsene deres. Jeg forsto det også da han ba den unge mannen gi oss noe å drikke.

Den unge mannen gikk ut og kom tilbake med tre glass på et brett. Først serverte han ’sønnen’, deretter Acorc og til slutt meg. Jeg nølte med å ta glasset fordi jeg var redd det kunne inneholde noe veldig sterkt. Acorc oppmuntret meg imidlertid da han sa:"Ta den, den er det samme som min hjemme!"

Jeg tok glasset og tok en slurk. Jeg lurte på om det var noen andre i leiligheten foruten oss. Nå kom en annen ung mann inn. Han hilste på oss og henvendte seg til 'Solens sønn'.
Acorc sa så til meg: "Du vil nå få møte familien til «Solens sønn."
"Ja,"svarte jeg stammende. Men så sa jeg til meg selv: Ikke vær som en frosk! Forhåpentligvis er barna hans fortsatt små, og da er det to spørsmålsstillere mindre. Ikke før hadde jeg tenkt dette, før enn at en kvinne med en gutt og en jente kom inn i rommet. Vi sto opp og hilste. Acorc introduserte meg for kona, gutten og den unge jenta. Jeg hørte bare lyder som "tscha, tcha" eller noe sånt. Selvfølgelig kunne ikke Acorc oversette navnene til tysk for meg, så han oversatte bare:"Det største ønsket for de tre er å møte en jordisk person, før han drar tilbake dit."

De virket faktisk veldig nysgjerrige og granket meg fra topp til tå, i det minste de to barna; kvinnen så ut til å ha mer selvkontroll. Jeg hadde aldri forestilt meg at jeg ville se så rare vesener som barna representerte.

Jeg følte meg ikke vel under de stirrende øynene til datteren. *Alt jeg hadde*

sett av folk på Acart så langt var veldig bleke; men de to foran meg her så ut som vandrende lik! Jeg vil aldri ønsket å møte noen av dem, heller ikke i en drøm. Samtalene forsto jeg ikke, men ble «tippet»; Jeg tror 'Solens sønn' fortalte mer om familien sin. Jeg nikket bare som ja, forsto ingenting og sto der som en automat; Jeg ble som lammet under øynene til barna. Til min store lettelse gikk de snart vekk. Vi satte oss igjen; 'Solens sønn' og Acorc snakket, og siden jeg ikke kunne forstå noe, ’fulgte’ jeg bare opp i tankene mine og forestilte meg ting.

Kona var litt mer enn mellomstor og litt fyldig. Du kunne ikke se om hun hadde en slank midje da hun hadde på seg en stor kjole av grovt stoff. Huden i ansiktet og hendene var virkelig dødelig blek, hvit. Hun hadde en stor munn med tykke lepper, og en fin nese som nesten gikk ned i det kjøttfulle ansiktet. Øynene var store og klare og litt utstående; de så ut til å undersøke alt, men uten å være nysgjerrige. Hun så ut til å ha stor selvkontroll; og så ut som om hun ikke var redd for noe. **Håret hennes var strågult - en farge som rådet som hårfarge for mange på Acart.** Sønnen hennes var rundt 10 år gammel og lignet veldig på henne, han hadde bare en kortere og rundere nese.

Jeg skulle gjerne hatt et kamera for hånden for å fotografere datteren. Hun var rundt 16 til 17 år gammel og lignet ikke så mye på moren og broren. Hun var lang og slank, uten noen kurver. Det var vanskelig å se at hun hadde en barm. Hun hadde en fin lang hals som matchet kroppen hennes. Ansiktet hennes var mindre vakkert - det var til og med litt skummelt. Hun hadde en spiss hake og en munn som alltid var halvåpen og hadde lange tenner. Nesen var lang og tynn; Hvis du hadde lagt en linjal fra haken til pannen, ville den ligge helt flatt. Hun hadde store, ovale øyne som Cleopatra; men i stedet for å peke ut mot ørene, sto de i retning av pannen. Hennes lange løse hår hadde fargen som grønn mais etter tørking, altså nesten ingen farge i det hele tatt; håret virket helt dehydrert og livløst. Da jeg hadde denne familien foran meg med det spørrende utseendet, følte jeg meg som en som må bli fortalt hva han ser, fordi han ikke helt kan forstå det og bare kan se, stirre!

I barndommen hadde jeg alltid blitt fortalt historier om vakre og sterke unge menn som gjorde alt for å vinne prinsessenes hånd. De insisterte på bitre eventyr og slåsskamper. Men hvis de hadde sett denne unge jenta, ville de sannsynligvis gjort ALT for ikke å bli tvunget å tilbringe resten av livet ved siden av denne jenta!

<*tegning fra beskrivelsene av en ufokontakt i 1976 i Brasil og mulig denne tegning kan være av samme galaktiske rase, som åpenbart var en gren av den såkalte ’pleiadisk-lyranske slektsgren’ - som vi skandinavere/ nord-europeere, også tilhører. Disse var også veldig høye, -ca 2m - og hadde store øyne. Klikk bildet til venstre for mer info på engelsk om* ***den hendelsen.***

Jeg ble avbrutt av Acorc i tankegangen min - han oversatte for meg et spørsmål fra ’solens sønn’. Han hadde absolutt også lagt merke til at jeg var som dypt-tenkende og spurte nå hva jeg tenkte.

"Vel, jeg tenker på mange ting,"svarte jeg og søkte et bedre svar, fordi jeg umulig kunne fortelle ham hva jeg nettopp hadde tenkt om dattera hans.

"Har du endelig bestemt deg for å bli her til vår tidsfrist?"

"Ja, jeg vet nå at dere vil bringe meg tilbake til Jorden, så da betyr det ikke noe for meg om det blir om to eller tre dager."

Han smilte fornøyd og spurte:"Kan du ikke skrive en historie som forteller detaljene om turen din hit til oss?"

Om jeg skulle skrive en historie? Jeg var redd fordi, jeg trodde han tvilte på lojaliteten min! Hvorfor spurte han meg om dette? Trodde han at jeg ikke holdt løftet mitt eller skulle fortelle noe «feil» om opplevelsene, behandlingen min på Acart? Han skulle nok ikke tro det om meg, for jeg kunne bare fortelle denne historien til noen få slektninger og venner.

"Det er ikke slik at vi *ikke vil* at du skal fortelle den - tvert imot, jeg ber deg skrive ned historien!"

Jeg forsto mindre og mindre, for kort tid siden hadde de bedt meg om å si så lite som mulig om mitt eventyr her, og nå ba han meg skrive en fullstending historie om det!

Jeg sa:"Jeg er ikke egnet til det, jeg er ikke utdannet, og hva skal jeg skrive?"

"Du bør sørge for at denne historien leses så vidt som mulig på hele jorden!"

Etter dette forslaget viste jeg nesten ikke om jeg skulle le, men kom meg umiddelbart til selvkontroll og svarte:"Helt ærlig, jeg forstår deg ikke, sir. Jordmenneskene ville ikke tro et ord av dette!"
Du tenker det er slik nå ja, akkurat nå, fordi du ikke kan fremlegge bevis; men etter 20 jordår, eller enda før, ***vil*** det bli trodd, ***og det er viktig for oss!"***

"Det ville sikkert være fint, men det blir veldig vanskelig, for jeg har ingen midler."

"Ikke bekymre deg for det; disse midlene vil komme. Hvis du kan skrive historien, gjør du bare det; dette vil komme deg, oss og en del av dine medmennesker til nytte, til gode."

"Hvorfor bare en del av oss?"

"Vel, hvis du blir her i ytterligere tre dager, kan Acorc vise deg og forklare alt du vil se og vite. Når det gjelder det siste spørsmålet ditt, kan Acorc forklare deg dette bedre enn jeg; han vet alt om oss her, så godt som jeg, og for ham er en forklaring mye enklere fordi han kan snakke med deg direkte."

Acorc sa nå at vi ville bevege oss til et annet rom for å spise der. Først trodde jeg at dette rommet fungerte som spisestue, som i Acorcs leilighet, men for det formålet var det et annet rom som var litt mindre, men innredet i samme stil. Maten sto allerede klar på et firkantet bord.

Før vi satte oss, snakket Acorc med 'Solens sønn', og gikk deretter til et (-telefon-) apparat som var likt det i leiligheten hans. Han opprettet forbindelsen og kona dukket opp på skjermen. De snakket i glade vendinger noen få øyeblikk. Han fortalte henne antagelig at vi ikke ville komme hjem til ham til middag!

For 'Solens sønn' ba oss til middag. Alle familiemedlemmer var til stede. Vi satte oss og etter en kort bønn ble maten servert. Jeg så meg rundt for å se om nysgjerrigheten hennes hadde avtatt. Ingen ga oppmerksomhet til meg nå, bortsett fra den unge jenta, som ikke så ut til å være fornøyd med å betrakte meg. Hun så på meg med sammendratte øyenbryn. Øynene hennes var så intense at det var øyeblikk under måltidet da jeg gjemte ansiktet mitt bak servietten! Jeg

var absolutt mye mer flau enn hun var! Hvis Acorc ikke hadde minnet meg om, "Server deg selv,"hadde jeg sannsynligvis ikke kommet til selve maten under blikket fra dette 'lille monsteret'!

Jeg tok mat fra det jeg allerede kjente. Det var forskjellige fat; nesten alle var lik de jeg hadde sett på de andre bord. *Det er interessant at ingen snakket under måltidet*. Etter måltidet var det en søt drink, og etterpå bar kona, som hadde servert middagen, ut fatene og skålene. De to unge mennene og gutten forsvant også, og til min store lettelse endelig også den unge jenta, etter et siste stikkende blikk på meg! *Jeg lente meg tilbake i stolen og sukket av lettelse.* Acorc og 'Solens sønn' må ha lagt merke til dette, for de avbrøt den livlige samtalen og så omhyggelig på hverandre.

“Likte du det?” spurte 'Solens sønn'.
"Ja, takk, herr...!"

"Visstnok er du ikke vant til maten vår?"
"Nei, men jeg liker den allikevel, og forresten er jeg ikke veldig bortskjemt med mat, og jeg blir fort vant til annet kosthold."

Han droppet emnet og reiste seg og sa:"Jeg ville gjerne snakke med deg enda mer, men ettersom det er så mange vanskeligheter med å kommunisere og tiden min er veldig knapp, fordi jeg har enda en jeg skulle møtes med, så må jeg overlate deg til Mr. Acorc, som vil forklare alt det andre for deg. Still ham mange spørsmål, han vil følge deg rundt, mens du enda er her.

Vi gikk tilbake til det første rommet og Acorc og jeg forlot leiligheten via den samme vei gjennom den nedre korridoren. Derfra kjørte vi med en annen heis til terrassen. Da vi kom dit, sa jeg,"Jeg vil gjerne se litt mer av byen!"

"Ja, vi kan gjøre det, vi har tid."

Vi gikk rundt om hele terrassen. Bare noen få landede flyvende maskiner, som jeg antok tilhørte flere rådmenn, sto der og vi gikk til heisen. Resten av dagen tilbrakte jeg med sightseeing over byen, som virkelig var beundringsverdig. Acorc viste meg flere bygninger og forklarte formålet med dem.

Solen var allerede ganske høyt på mimmelen; som også strålte på husene og fikk dem til å skinne i mange farger. **Når det gjelder støy, var denne byen på Acart veldig forskjellig fra en storby på jorden.** Selv om det beveget seg overalt, var det nesten ikke en lyd å høre. Det var ingen trikker, lastebiler eller biler; bare de små 'solskipene' fløy frem og tilbake, og skapte bare en svak brummelyd.

Jeg spurte:"Finnes det ikke kjøretøy på hjul her?"

"Jo, de finnes."

"Men man kan jo ikke se noen!" (Jeg så dem senere på gårder, i landbruket.)

"Det er tunneler, eller undergrunnsbaner, for denne typen transport."

"Du kan ikke se hvor lange veiene er. Betjener de all gangtrafikk, og hvorfor er de så trange?"

"Fordi vi ikke har mye plass; vi må dra nytte av hver 'solstråle' her."
"Men hvorfor må dere klemme det sammen sånn her?
Hvorfor strekker du ikke ut byen?"

"Jeg har allerede fortalt deg at det ikke bare er i denne byen, men på hele planeten vår, en veldig overbefolkning -det er ikke mye eller nok plass."

"Er planeten deres så liten?"

"Nei, men den er overbefolket. Vi har omtrent 20 milliarder innbyggere her på Acart, mens beregningene våre for jorden viser omtrent 4 milliarder mennesker, og de to planetene er omtrent like store.(ut fra www søk på statestikk var det heller ca tre enn fire milliarder i-58. Men fire mill.passer bedre på den tiden da denne boka kom ut i tyskland, først på 70tallet. Rø-anm.) Vi vil nå fly til leiligheten min. Så vil jeg vise deg hva folket vårt må gjøre for å takle dette problemet, bortsett fra det du allerede har sett."

Vi klatret inn i flyvemaskinen hans og fløy til leiligheten hans, og vi fløy ganske høyt nå. Jeg beundret virkelig denne byen med 100 millioner innbyggere, og jeg tenkte at vi nå kanskje var ca halvveis til leiligheten til Acorc, da vi dykket ned og ganske snart landet på Acorcs terrasse. Vi gikk inn. Kona hans møtte oss smilende, sønnen satt med en bok i hånden, og da han så oss, reiste han seg raskt og hang på sin far. Jeg satte meg ned og sa:"Her er jeg igjen!"

Jeg kan ikke forklare hvordan jeg følte meg da jeg kom inn i denne "leiligheten min igjen."
Det var som om jeg hadde kommet hjem.

I «Sønnen's» leilighet (som da nærmest kan sammenlignes med en president, eller FNs generalsekretær på jorden) hadde jeg hatt komplekser, for på jorden var personer med den høyeste stillingen, sett på som «veldig stor», og det var logisk at jeg var redd for å møte en konge eller en president for 20 milliarder mennesker, spesielt da jeg også ble som nesten 'stirret i senk' der. Acorc med kone og barn, trakk seg nå tilbake, og jeg satt komfortabelt i en stol for å tenke gjennom alt jeg hadde opplevd denne dagen, og jeg var ganske fornøyd, da alt hadde gått veldig bra.

<<bildet her går på neste overskrift om landbruket og bl a kunstige elver etc. Fartøyet de fløy med så ikke nøvendigvis slik ut...

11. besøk for å se landbruket

Acorc kom tilbake og snakket ganske høyt med kona; men det hørtes ikke ut som en krangel. Til slutt vendte han seg mot meg og sa:"Kom med meg, jeg har mye å gjøre, og så besøker vi en større del av Acart. Jeg vil vise deg de ’sanne miraklene’ som er her.”

Jeg fulgte ham inn i rommet, han pekte på skoene og klærne og gikk bort, og mens jeg tok på meg disse klærne, lurte jeg på hva han mente med de ”sanne mirakler”. Kunne det være mer fantastiske ting enn de jeg allerede hadde sett? Det var ikke mulig! Det må være guddommelige ting. Jeg ønsket ikke å stille spørsmål ved dette heller, for de ble vist styrt direkte av Gud her.

Da jeg tok på meg klærne, skjønte jeg at de var laget av et annet materiale enn de jeg så tidligere. Jeg gikk ut av rommet; Acorc ventet på meg i det andre rommet med kone og sønn. Jeg gikk som med fjærende skritt i de fleksible støvlene.
"Er du klar?"Spurte Acorc.
"Ja, sir!"

"Jeg sa til min kone at vi skal være tilbake like før det femte måltidet."

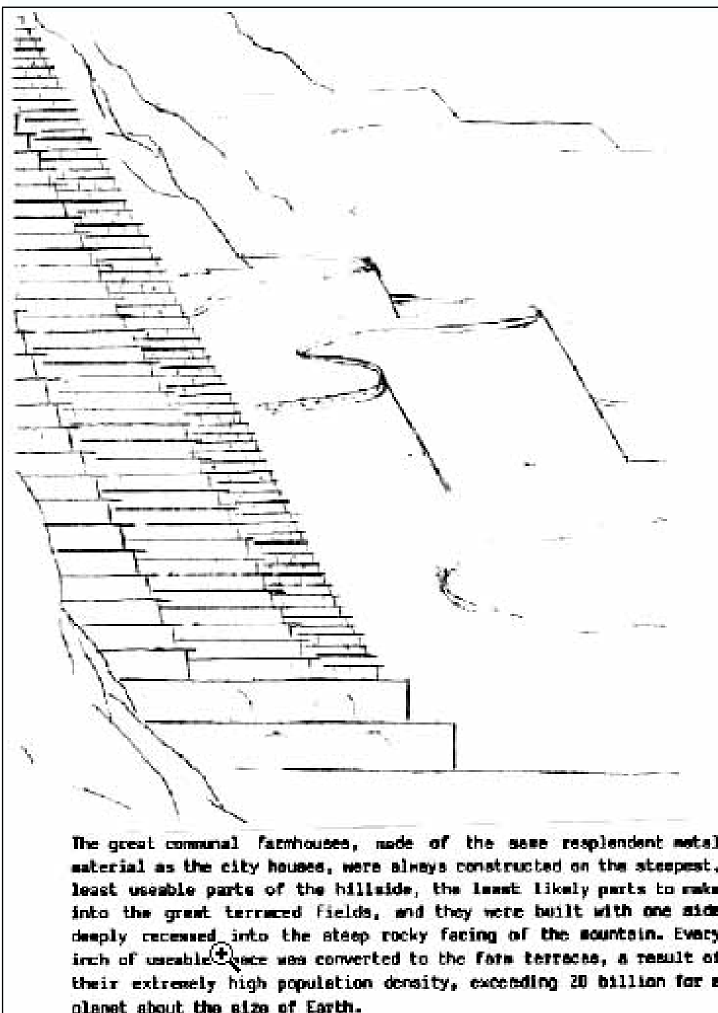
Han tok en koffert, la en hånd på sin kones skulder og deretter guttens skulder og sa:"La oss gå!"
Begge så på oss smilende. Vi kom oss inn i den flyvende maskinen. Acorc manøvrerte den som før, der vi fløy av gårde. Da vi var omtrent 400 meter over hustakene, fløy vi i rett retning mot øst, og raskere enn noen gang før. Jeg ville se ned på byen, men kunne ikke utskille så mye. Slik fløy vi i noen minutter; så økte Acorc hastigheten, fløy i en halvcirkel og stoppet midt i lufta. Jeg spurte i forbauselse,"Hva skjer?"
"Ikke noe spesielt, jeg ville bare vise deg vårt jordbruk."

"Er vi ikke over byen lenger?"

"Nei, vi har allerede forlatt den!"
"Men det er ikke mulig!"
"Jo, jo,"svarte han.

Jeg så ned - en del av den flygende maskinen var gjennomsiktig, som jeg sa tidligere. Jeg forsto ikke noe av det jeg så der nede.

"Hva er det?"
Acorc fortalte meg nå:"Dette er vårt dyrkbare land."

The great communal farmhouses, made of the same resplendent metal material as the city houses, were always constructed on the steepest, least useable parts of the hillside, the least likely parts to make into the great terraced fields, and they were built with one side deeply recessed into the steep rocky facing of the mountain. Every inch of useable space was converted to the farm terraces, a result of their extremely high population density, exceeding 20 billion for a planet about the size of Earth.

<<tegning som var i den opprinnelige portogisiske utgaven han selv utga, og den er også kopiert i den engelsk oversatte Acart boka, som W.Stevens utga i USA på 80tallet.

"Det ser ut som kanaler eller enorme trapper!"

"Ja, men dette er åser som ligger på arealer som er laget slik!"

Han senket flyhøyden til omtrent 40 meter over bakken og gjorde deretter en sving rundt 'åsen'.

Nå kunne jeg se nøyaktig det jeg bare ante før.

Kanaler og avsatser dukket opp.

"Dette dyrkbare landet ser så fantastisk ut! Det må være at dere har jobbet med dette i århundrer!"

"Nei, det er bare noen få år siden vi lagde dette systemet."

"Hvorfor?"

"Vel, jeg har allerede fortalt deg at vi står overfor problemet med overbefolkning; generell plassmangel går hånd i hånd med den. Derfor måtte vi tilpasse dyrkningen eller plantesystemet etter terrenget, fordi denne typen dyrking ikke ga nok avlinger. Terrenget her er veldig erodert og for å forhindre dette og få større utbytte har vi måtte ty til dette systemet. Se der oppe i åsen! Ser du ikke at det ser ut som trapper herfra?"

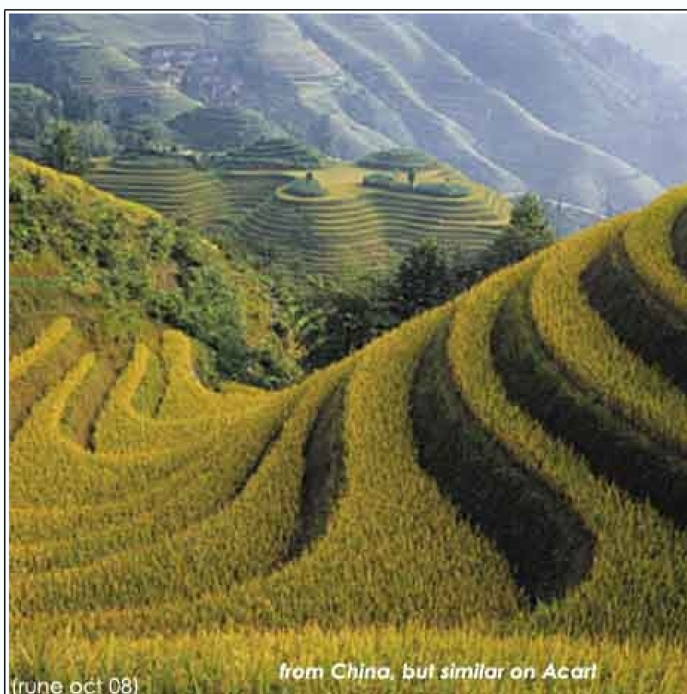
"Jo, absolutt!"

"Vel, alt i dette området er lagt ut på denne måten."
Jeg kunne nå se det på nært hold.
"Hva blir dyrket her?"

"Ingenting for øyeblikket. Nylig ble det høstet her. Nå forberedes marken for de nye frø."

"Hva høstet dere her, og hva skal plantes på nytt?"

"Det er en rotgrønnsak, som ligner poteten på jorden."

"Ja, så du kjenner poteten vår?"

"Vi kjenner til nesten alt som vokser på jorden. Nå, vil du gjerne se åkrene på nært hold?"
"Ja, svært gjerne!"
Han manipulerte noen spaker, og vi fløy rett ned. Skrekken gikk opp gjennom bena mine; og jeg tenkte: nå treffer vi bakken snart! Men vi satte oss veldig forsiktig ned. Han slo av telefonen, og vi kom oss ut. Bakken under føttene våre var myk. Vi var landet på bunnen av sletten som omringet 'fjellet'. Vi klatret litt oppover bakken; derfra hadde vi god oversikt, og jeg kunne bare si: "Det er fantastisk!"

Jeg vil fortelle det så godt jeg kan, slik at leseren får en ide om det. Plantasjene var alle pent innrettet der. Der trinnet var

hevet, var det reist en vegg, hvis høyde varierte med skråningen av terrenget. Slik sto
den ene rekken over den andre til toppen av åsen eller ’fjellet’. Avstanden mellom de enkelte terrassene var mellom 20 og 100 meter, noen ganger mer. Den øverste delen av den første veggen sto i samme høyde som den nedre delen av den neste, og så gikk den rundt hele bakken; det hele resulterte i et trinnformet anlegg, 20 til 100 meter bredt. Fra tid til annen så jeg også boliger. De var pene hus, som hus i byen, men nesten alle hadde bare tre vegger; den fjerde veggen var alltid naturlig ett med selve «fjellsiden». Jeg tenkte: Hva slags mennesker er de – de som velger det verste området å bo i! Imidlertid fikk jeg en leksjon av Acorc da jeg spurte ham om dette rare designet. Han forklarte meg:

"Vel, det brukte å være annerledes. ***Men mangelen på dyrkbar jord*** har tvunget oss til å rive hus i fruktbart terreng og flytte dem til goldt fjell og svaberg."

"I hvor mange år har dere bygd på dette systemet?"
"For Acarts mest befolkede områder, har dette eksistert i rundt 100 akart-år, og gradvis har dette blitt brukt overalt."
"Hvordan er kontinentene delt på Acart?"

Acorc smilte av spørsmålet, nesten som en far som får spørsmålet fra sin sønn: «Pappa, hvorfor galer hanen, hvorfor snakker han ikke?

"Selvfølgelig av havene!"(altså det som skiller kontinentene)
"Er det altså også hav her?"
"Visst er det så! I morgen vil du få se det."

"Hvorfor ser man ingen som jobber på jordene her. Vi ser jo både langt og vidt?

"Som du ser, er disse jordene allerede klargjort- (for ny-såing)Altså til å motta den nye avlingen. Hvis du vil se det, så drar vi litt videre, der vil du se hundrevis av mennesker og maskiner i arbeide."

Og faktisk, da vi fløy omtrent 20 km videre, så jeg mange mennesker og dusinvis av maskiner som jobbet på jordene.

Acorc landet ’fly-apparatet’ i nærheten av et hus som var som *bygd inn i* fjellet. En mann så oss, og kom oss i møte. Acorc viste ham et papir, så snakket de sammen en stund. Mannen nikket livlig på hodet; Acorc hadde sannsynligvis bedt om tillatelse til å vise meg fasilitetene.

“Kom med meg!” sa Acorc, og jeg fulgte ham, og da vi passerte ham, kikket han slik på meg som om han ønsket å holde meg litt tilbake. Sikkert hadde Acorc fortalt ham om hvem jeg var. Vi klatret noen ’svinger’ som omringet landsbyen. Etter omtrent 500 meter stoppet vi. I den første og andre ’svingen’ under oss var folk på jobb. (Tolket som ’jord-etasjen’, se bilder over).

Da så jeg maskinene på nært hold, og ble jeg overrasket! Maskinene hadde en utrolig likhet med ’våre’ traktorer, men lyden manglet: i beste fall var det en svak brummende lyd, som fra en elmotor. Skjærene som løftet jorden var ikke foran, men på hver side, festet til et objekt som så ut som en propell.(nok en slags jordfres, som neppe var «kommet» til jorden i Brasil på 50tallet.R) Hjulene så ut til å være av metall med haker, jeg skulle gjerne tegnet opp det, men jeg må innrømme at jeg ikke har mye talent for tegning.
<<i gamle dager var det jo også jernhjuls-traktorer i bruk her...men de på Acart så ikke nødvendigvis slik ut...

"Hvordan settes disse maskinene i gang, og hvorfor kan vi ikke høre en lyd?"

"Du hører ingenting fordi de er drevet av solenergi*, den samme kraften vi bruker i romskipene våre."

*tolkes som 'magnet (el.)-energi'.R.

Siden jeg vil holde min forklaring kort, vil jeg ikke gå inn på detaljer her i samtalen vår, og heller ikke hva jeg menter om (mis-)bruken av denne 'sol-energien', hvis den var tilgjengelig på Jorden. Videre tenkte jeg over denne superteknologien til dette superintelligente folket.

Acorc sa:"La oss dra videre! Vi har fortsatt 2000 km å rekke på en time, før det neste måltidet."

Jeg så på ham og tenkte: Er han gal...? 2000 km på en time, og det i denne lille 'metall-kulen'!

"Hvordan kommer vi oss videre herfra?"

"På samme måte som vi kom hit!"

Jeg spurte litt tvilsomt:"Hvor lang tid er det til det neste, tredje, måltidet?

"Halvannen tidel."(69 jordminutter.)

"Du kan ikke klare det!"

"Du får se om det er mulig eller ikke!"

Vi gikk tilbake til huset; mannen sto fremdeles der og kikket fortsatt overrasket over mot meg. Acorc sa farvel, og vi kom oss inn. Vi startet vertikalt, fløy oppover og deretter fremover, omtrent i samme retning som før. Etter omtrent 20 km stoppet han opp i lufta igjen, og ettersom det bare var det gjennomsiktige taket over hodet, kunne jeg se godt rundt meg, og det jeg så forbløffet meg så mye at jeg trodde jeg nesten var i en drøm og befant meg tilbake på jorden.
Hen viste meg en flokk med dyr som beitet fredelig på en eng.

"Hva slags dyr er disse?"

"Akkurat som storfe på jorden med bare mindre forskjeller."

Han lot 'flyet' senkes ned til det svevde omtrent 10 meter over bakken. Jeg trodde dyrene ville løpe, men de fortsatte å beite i fred. De lignet på oksene våre, men de hadde ingen horn. De hadde en veldig tykk pels og **var dobbelt så store som den største oksen jeg noen gang hadde sett.** Etter en tid fløy vi videre.

"Hva er disse dyrene til?"

"De tjener forskjellige formål; for eksempel deres kjøtt er utmerket, og vi bruker det meste av pelsen/ullen fra dem, som utgjør en del av stoffet vi bruker for klær og også til vegg-tepper i våre bosteder."

"Gir kuene melk som våre?"

Ja, men den kan ikke brukes som føde."

"Er det mange slike dyr her?"

"Ja, men de som ser deg der nede, er oppdrettede dyr som har blitt brakt hit for å bli fetet."

"Hvor blir de oppavlet?"

I de kaldere områdene, der det er store beiteområder, de liker gresset der, og deretter blir de brakt hit og deretter slaktet."

Vi avsluttet samtalen. Acorc la det andre 'panseret' ned over det gjennomsiktige, slik at vi nå bare hadde utsikt fremover. Jeg beveget meg litt nærmere for å se bedre gjennom glassfeltet han hadde rett foran seg. Det var delt inn i tre deler; gjennom den ene delen kunne du se hva som foregikk bak, de to andre ga utsikten til høyre og venstre.(Dette tyder på at det nok heller var bilde-skjermer enn bare «vinduer» de så på - men det var neppe noe som han, som aldri hadde sett slike ting før, kunne forstille seg/forstå/beskrive.R)

Jeg kikket gjennom det og sa lattermildt:
"Nå forstår jeg hvorfor det aldri skjer kollisjoner i de trange områder!"

(og sikkert hadde de også automatiske styrings/gps-lignende systemer som vi nå også har utviklet her siste tiåret for biler. Det sies jo at Acart ligger ca 100-150år foran oss i kollektiv utvikling, skjønt utv.nivået for jordens vedkomne er ekstremt i «forskjell, spredning».R)

"Ja, her kan du se i alle retninger."Han pekte på et annet område/felt/skjerm, som jeg ikke hadde lagt merke til før, og trykket på en knapp:
"Her kan du se ned, hvis du vil lande."

På grunn av den høye hastigheten så vi ingenting for øyeblikket. Så lenge vi hadde snakket, hadde jeg ikke lagt merke til at jeg følte meg uvel, men plutselig følte jeg meg altså ikke så bra. Fra et sted kom også en trekk, som jeg følte på siden av kroppen. Jeg pustet fortere. Acorc så på meg og spurte:"Har du det ikke bra?"

I denne høyden følte jeg at stemmen min var svak; jeg bare nikket med hodet. Jeg trengte ikke si noe, for han kunne se tilstanden min. Han gikk litt lavere og spurte:

"Du har sannsynligvis aldri flydd med fly før?"

"Ikke bare har jeg aldri flydd, jeg har heller ikke sett særlig mange fly på nært hold."

Jeg husket nå på reisen min fra Jorden til Acart, der de hadde fortalt meg at vi fløy i 500 km i sekundet.*

**dessuten må de på et tidspunkt nok også ha gjort et 'dimensjonshopp' via høyere energiplan som er nødvendige for alle typer av reiser mellom solsystemer, uten at reisen skal «ta evigheter», slik jeg har forstått det. Mer om det temaet i KOLDAS kontakten. Rune Ø.kommenter*

Hvordan kunne jeg ha overlevd denne reisen...?

"Hva er maksimal hastighet på dette flyapparatet?"

"Det er omtrent 10.000 miles i timen.(16000km/t, eller ca 17 x hastigheten til vanlige rutefly på jorden)"

"Hvorfor føltes det ikke så ille på min jord-til-Acart-flytur? Hastigheten var vel da mye høyere enn den nåværende?"

"Det er en stor forskjell. Her må vi overvinne luftmotstand og samtidig forsyne lungene med denne luften. I romfart eksisterer ikke dette problemet. For det første er romskipet mye større, for det andre er det ingen luftmotstand, fordi romskipet produserer sin egen oksygenholdige luft selv, i tilstrekkelig mengde for mannskapet; de er helt uavhengig av det ytre miljø. Selv om du ikke direkte føler luftmotstanden her inne, *føler en som ikke er vant til denne typen flyging*, seg ikke komfortabel, til tross for den mye lavere hastigheten."

Ide på «by i fjellene» - der de bruker ellers 'ubrukbare områder' til bl a og etablere byer og industi pga plassmangel på kloden sin . R-ø-illustrasjon, til neste kapittel-overskrift.

12. En by på fjellet

Jeg følte meg mye bedre nå; Jeg hadde fått pusten under kontroll igjen. Acorc hadde antagelig redusert hastigheten, fordi jeg nå kunne se hvordan fjellene nærmet seg og ble liggende bak når vi passerte. Før hadde jeg ikke lagt merke til fjell eller daler. De fremsto nå som en tilsynelatende uendelig fjellkjede. Jeg hadde aldri før sett Andesfjellene i Chile, ikke engang avbildet, men det var slik jeg forestilte meg dem. Da vi nærmet oss dem, syntes de først å være tilslørt, men plutselig la jeg merke til en ***vakker by*** i stedet for bare fjell.

"Ja, ***er*** det en by her?"

"Selvfølgelig, dette er det største industrisenteret på Acart."

Da vi fløy over byen, kunne jeg se at den var bygget helt inn i fjellene."Hvorfor valgte dere et slikt område for å bygge en by?"

"En av grunnene til det kan du nok godt tenke deg. Her er det ganske umulig å lage plantasjer, men du ***kan*** bygge en by her, som du kan se."

"Ja, du har rett!"

"Den andre grunnen er at Acarts største solstålgruver er i dette området. Det var ikke noe mer naturlig da, enn å bygge de største verkene til solskip, motorer, osv.akkurat her."

"Ble det skipet som tok meg fra Jorden til Acart, også bygget her?"

"Jeg kan ikke si det helt sikkert, for det er flere slike sentre på Acart."

"Kan jeg se dem på nært hold?"

"Ja selvfølgelig, det er derfor vi fløy hit. Men først skal vi lande for å spise."

"Kjenner du denne byen godt?"
"Jeg tror det,"sa han med et smil, idet vi fløy over byen for å få et

blikkfang, og tenkte at han ville se etter et hotell.

Mens han fløy over denne tett befolkede by, som bare kunne sees tydelig når vi fløy lavt over den; så jeg at den var bygget helt inn til, eller faktisk *inn i* fjellet, og dette var et slikt fjell slik som <<*'Sukkerbrødet'* i Rio, som jeg hadde sett langt vekke fra, men denne lignet mer på en gigantisk bygning, som i stedet strakk seg fra foten mot toppen, og jeg tenkte for meg selv:
En slik ting er bare mulig å skape for et folk som ikke har til hensikt å føre kriger, som ødelegger halvparten av sine medmennesker. Det ***er*** også slike mennesker på vår jord, men de blir sett på som tåpelige, fordi disse menneskene følger det femte budet. Det er ingen drap som gagner andre. Gud har gitt alle skapningene han skapte rom og midler til å leve godt – men du må bare lære hvordan du skaper det.

Vi fløy noen flere runder over byen; så gjorde Acorc en stopp midt i lufta og senket seg forsiktig ned til taket av en stor bygning. Den lå i skråningen på et fjell, og jeg så flere skip stå der. Vi kom oss ut, gikk til en heis som førte oss ned til første etasje. På veien ned, la jeg merke til at vi passerte 15 etasjer. Vi kom oss ut, gikk ned en kort, smal korridor og så inn i en stor hall; sannsynligvis var dette spisestuen på et hotell, fordi jeg så flere bord her. Det var ganske mange mennesker; noen jobbet, de andre satt og så ut til å vente på maten.

Noen så opp da vi kom inn. De så ut til å kjenne Acorc, for han ble ønsket velkommen; ingen hilste mot meg. Acorc snakket levende til dem; og siden jeg ikke kunne forstå noe, begrenset jeg meg til å tolke bevegelsene hans. Han vendte seg ofte mot meg - og Acorc forklarte nok sannsynligvis for dem hvem jeg var. Nå møtte mange opp, og sto rundt meg med forbausede ansikter. En skilte seg ut fra gruppen og hilste på meg ved å legge en hånd på skulderen min. Jeg bukket, og gradvis spredte gruppen seg; alle tok plassene sin igjen. Jeg satte meg ned med Acorc ved et bord som vi ble henvist til av mannen som hadde møtt meg; Jeg antok at han var eieren (eller styreren-) av hotellet. Acorc trakk et papir ut av lommen og overrakte det til kameraten vår. Han kastet et blikk på det, og jeg så at det var det samme dokumentet som han hadde vist til tilsynsmannen på jordbruksarbeidsplassene. Mannen ga det tilbake og Acorc tok vare på det. Alle tilstedeværende så på oss med nysgjerrige blikk.

Acorc sa:"Du er nok sulten nå!"
"jeg! Jeg vet ikke om det er på tide å spise - jeg har mistet all følelse av tid, og klarer ikke følge med på det!"
Acorc trakk på skuldrene og sa:"Det er iallefall på tide med det tredje måltidet nå; det er nå (-som-) middag på jorden."

"Ja, jeg vet det - du har allerede forklart dette for meg. Men det plager meg litt å spise de mange måltider her - det virker som en vits for meg."
"Jeg synes det er morsomt, det samme (med fremmede mønstre-) skjer med oss når vi er på jorden."

Nå kom maten. Jeg ventet på at Acorc, som alltid, skulle be en bord-bønn, og så snart han snakket, spurte jeg:"Hvorfor er det ingen som ber her?"

"vi gjør det bare hjemme."

"Hvorfor?"

"Når så mange mennesker er sammen, kan du ikke be til Skaperen. Kun når du er alene eller med dine egne."

"Ja, det er faktisk sant!"

Vi spiste og snakket ikke før på slutten av måltidet. Så sa han:"La oss dra, du vil nok mene å ha reist nok for i dag."

"skal vi ikke fortsette herfra?"

"Nei, jeg fløy med deg i dag for å vise deg så mye som mulig av Acart; Hvis du har sett og hørt nok, kan vi fly tilbake, og jeg kan gi din avgjørelse til 'Solens sønn'."

"Vil han ha visitt av meg når jeg ikke lenger vil se og høre mer?"

"Jeg kan ikke svare deg, men han vil nok gjerne høre om du vil se mer av Acart."

"Men jeg sa ikke at jeg ikke ville se noe mer - tvert imot, jeg trodde vi skulle reise videre herfra."

"Bra, la oss gjøre det. Jeg ser ut til å ha misforstått deg."

"Slik kan det være,"svarte jeg.

Vi tok heisen opp til terrassen, kom oss inn og var på kort tid var vi 40 til 50 km unna hotellet, men fremdeles over byen. Igjen så jeg at hele byen omgitt eller som innebygd i fjell-klipper. Han pekte på en klippe-ås og sa: «La oss dra dit nå.»

13. Solstålfabrikken

Vi klatret litt høyere og ankom til det stedet som han pekte på. Fra denne høyden så jeg noe veldig overraskende.

Jeg spurte:"Hva er det, en flyplass?"
"Nei, det er en av fabrikkene jeg snakket om."
"En fabrikk, her under oss?"

"Ser du ikke at dette er en del av taket på nevnte fabrikk?"

"Ja!"

I det øyeblikket tok han en sving, og jeg fant svaret ble bekreftet. Fabrikken var omtrent 10 km lang og minst 500 m bred! Det han hadde kalt et tak, var laget av glatt platemetall - det så ut som en flyplass.

Jeg begynte å le høyt; Acorc hørte det og spurte meg hvorfor.

"Å, akkurat sånn at...,"sa jeg og fortsatte å le, fordi jeg tenkte på at Brasil ville måtte betale i to år hvis en slik stor metallplate skulle kunne lages der.

Vi landet på et slikt metalltak (tak-terrasse). Det var tusenvis av slike skip der, som det vi kom med. Det landet stadig nye, men ingen fløy av gårde. Jeg spurte:"Hvorfor lander de bare, og ikke noen som drar?"

"For på dette tidspunktet begynner arbeidet."

"Kommer arbeiderne med slike fly-apparater til arbeidet?»

<<selv om denne jordiske fabrikken er stor, blir den liten mot de 'målene' som nevnes for den på planeten Acart, som var L=10kmx500m bredde

"Ja, alle kommer med disse små-skipene hvis de ikke bor i nærheten."

"Er arbeiderne her så rike?! Et slikt 'fly' må da koste mange penger!"

"Nei, de koster ingenting. Hver innbygger i Acart som jobber, har rett til et slikt skip."

"Jeg forstår ikke!"

"Du vil lære å forstå det før du kommer tilbake til Jorden!"

"La oss gå," sa han uten å gi meg noen nærmere forklaring.

Jeg fulgte ham som alltid; Vi gikk til en heis og kjørte til første etasje. Forresten, denne gigantiske bygningen var bare en etasje.

Det er ikke nøyaktig uttrykkt, når jeg sier at jeg lurte på når jeg forlot heisen, at alt - til og med bestikk - var en nyhet for meg. D***en første overraskelsen startet da jeg så veldig få søyler som støtter for dette enorme taket.*** Jeg hadde forventet tusenvis, fordi jeg ikke kunne forestille meg at uten mange søyler på et så stort tak, ville det kollapse, spesielt siden det også var tusenvis av romskip oppe på taket! Som sagt var bygningen omtrent 10 km lang og 500 m bred i en høyde av omtrent 30 meter. Og allikevel så jeg bare tre rader med søyler, en på hver side og den tredje i midten. De sto i ganske store avstander fra hverandre.

Vi dro til et rom helt i enden - det så ut til å være kontorer, omtrent 30 meter til venstre for heisen. Hvis du ville gå fra den ene enden til den andre i denne bygningen til fots, ville du sikkert trenge fire timer. Som jeg antok, gikk vi gjennom en dør som åpnet seg automatisk. Det var flere avdelinger på venstre side; på høyresiden syntes ingenting å være spesielt interessant.

Acorc satte kursen mot et langt trebord på kontoret, der flere mennesker leste gjennom 'filer'. En tykk mann med oppførsel av sjef nærmet seg oss. Acorc viste ham også det nå velkjente dokumentet. Mannen leste det og ga det tilbake med et smil. Det ble igjen en livlig diskusjon; Den tykke mannen så på meg fra topp til tå. Vi, jeg, var nok tema i den snakken. Han overrakte Acorc to firkantede, håndflate-store papirer som var festet til noe. De snakket en stund, og Acorc sa:"Kom med meg!"

Vi dro. Den tykke mannen snakket videre med de andre menneskene som fortsatte å jobbe, men nå med en rynke i ansiktet.

Før vi kom inn i heisen, ga Acorc meg et av papirene og sa:"pass godt på det."

"Hvorfor?" Spurte jeg.

"Dette er en tillatelse til å besøke hele fabrikken. Uten dette kortet ville vi måtte svare alle slags mennesker!"

Jeg la kortet i brystlommen og følte meg veldig stor med det. Jeg hadde sett på det før, men jeg kunne selvfølgelig ikke lese det; Jeg fant ikke engang et komma i skribleriene, men bare ormeformede tegn.

To og en halv time gikk vi gjennom fabrikken. For å kunne gjengi alt jeg så, burde jeg vært ingeniør, kjemiker, tegner eller noe annet! Kunnskapen jeg har, tillater meg dessverre ikke å fortelle mange detaljer; Jeg kan bare i grove trekk rapportere det jeg så der. Hvis jeg virkelig kunne gi en detaljert beskrivelse av alt jeg så, ville jeg fått til en bok på minst 500 sider med 150 illustrasjoner.

"Vi begynte så med sightseeing, og gikk gjennom et lager av jern og stål med metallplater og stenger de første 200 meterne, og like etter så vi forskjellige maskiner i funksjon.

"Hva blir det laget her?»
Acorc svarte meg:"Dette er hovedsakelig ’hvitevarer’, TV-apparater, elektriske ovner og mye mer."

Da jeg gikk, kunne jeg se at de var veldig forskjellige maskiner. Etter å ha gått ca 1200 m, gikk vi inn i et rom der alle produktene til disse maskinene var lagret. De ble stablet opp til taket; noen deler var fremdeles ikke stablet, men var klar for sluttproduksjon. Alle maskinene fungerte i perfekt harmoni. Den første arbeidet med råvaren; hva som ble laget gikk videre til det neste trinn, osv. Ved de siste maskinene var de ferdige, klare til bruk. Tusenvis av ting ble laget her hver time. Vi krysset denne delen av hallen med de ferdige produktene og returnerte til en annen avdeling."Hva produseres her?", Spurte jeg."Dette er avdelingen for elektriske apparater, der alt som har med elektrisitet lages, lamper, motorer, våpen, etc.

Jeg så på ham i vantro, for det må ha vært en spøk - elektriske våpen!? Jeg kunne ikke forstå dette. Jeg håpet at han ville oppklare feilen sin, men det var jeg som tok feil! Jeg lurte på hvorfor våpen skulle produseres i el-sektoren - eller var det bare elektrisk kraft på Acart?
"Hva er funksjonen til disse elektriske våpnene?"
"Du vil få se det!"

Vi fortsatte gjennom fabrikken. Maskinene i neste seksjon så ut til å være mindre enn de første, men i antall var det like mange. Jeg ble veldig overrasket over at jeg så denne maskinparken i full arbeidsfunksjon; Jeg la merke til at alt arbeidet foregikk med elektrisk energi, men fortsatt kunne jeg ikke noe sted se en eneste ledning som de var koblet til. Ved nærmere ettersyn la jeg merke til at ledningene kom ut bunnen. Nå var saken klar for meg, og jeg spurte ikke videre.

Etter denne maskinhallen kom det igjen et lagringshall, lik den første. Jeg så de tusenvis av motorer som var lagret i denne sektoren, der motorproduksjonen var. Mange var så store at de nesten nådde over fabrikkens bredde; Lengden var ofte nesten 1000 m.(kan være oversetterfeil fra portogisisk, da en slik lengde virker usannsynlig. Rune Ø.kommentar) Mellom de enkelte motorene var det bare små passasjer. Men jeg så også motorer som ikke var større enn en lampe og generatorer som veide flere tonn.

Acorc førte meg til et lager som var flere trinn høyere oppe. Den var omtrent 200 meter lang og full av gjenstander som lignet hånd-driller - i det minste så de ut som om de kunne betjenes for hånd. I det ene hjørnet av skapet var de mindre, i midten litt større og til slutt var de så store som en 10 hk motor.

"Se,"sa Acorc og pekte på noen som var så høye en lampe med to elementer.
«Hva slags motor er det?» Spurte jeg.

Han smilte og ristet på hodet som om han ville si: Stakkars jordmennesker, hvor lite forstår dere? Hvor står dere enda langt tilbake!

"Dette er et våpen for personlig forsvar."
Jeg visste ikke hva jeg skulle svare på det, fordi jeg ikke kunne finne noe som kunne forbinde denne, dette ’våpenet’ med en kule, så etter en viss overveielse spurte jeg:"Hvor er det ladningen og hvor kommer kulen ut?"
Han svarte lattermildt: ”Kulenes tidsalder er for lengst forbi!”
”Ja, men...»

Han avbrøt meg midt i spørsmålet mitt, så seg om ham, trakk passet ut av lommen, rev av an lapp i et hjørne av det, kastet det på bakken omtrent tre meter unna, og siktet mot den med «pistolen». Fra det lille apparatet kom det ut en sterk stråle, som lignet flammen fra en loddelampe. Jeg forventet en smell,detonasjon eller virkningen som av en kule som slo mot bakken; men det var ingenting å se, - kun denne støyløse lysstrålen. Men der, der hvor papiret hadde vært før, var det nå bare aske igjen, hvorfra en lett røyk steg opp.

Jeg var ganske lamslått og spurte: "var det lysstrålen som skapte dette?"

" selvfølgelig, forstod du ikke det?"

"Det er fantastisk! Hvordan fungerer det? Med batterier?"

"Nei, med solenergi. Dette apparatet produserer stråler på rundt 200 volt; De kan ikke kremere en person, men de dreper ham umiddelbart."
Jeg pekte på de større apparater i skapet:
"Disse er nok sterkere?"
"Ja, mye sterkere!"

Acorc satte det lille apparatet på plass igjen; vi sto nå foran skapet. Han viste de enkelte modellene og ga deres styrke. Den siste han viste meg var ganske stor, men håndteringen var den samme overalt.
"Hva er de større enhetene til?"
"De er installert i solskipene; som det skip som du kom hit med, og det har 8 til 10 slike (våpen) installert."

"Hvor sterkt er et slikt våpen?"
"det er veldig sterkt; du kan med det, for eksempel ødelegge et hus i en avstand på 2 til 3 km."

"Det er forferdelig!"

"Kanskje, men atombomben dere har på jorden er mye farligere, i forhold til dem er våpnene her bare som et leketøy for barn."

"Dette våpenet er ikke veldig effektivt hvis du vil angripe en fiende med det? De kan vel bare brukes som et forsvarsvåpen mot en fiende i nærheten?"

"For slike tilfeller har vi andre, mye mer effektive våpen, men de er ikke ment for å angripe jordens befolkning, mener jeg."

"Hvilket våpen er det?"

"Dette er nøytralisatoren."
"Hvordan fungerer dette våpenet?"
"Det kan med ståler, nøytralisere i en avstand på 5000m. Hele området som blir under påvirkning av en slik nøytralisator blir da straks utslettet for alt av

liv og kan ikke lenger kontrolleres av fienden. Hvis det er levende ting i dette området, vil de dø av kvelning i løpet av noen få sekunder."
"Betyr det at et romskip som kommer inn i en slik nøytralisator-sone ikke blir ødelagt selv, men det dreper hele besetningen?"

"Romskipet ville også gå tapt; når den ikke lenger er under kontroll, raser det med enorm hastighet videre i det tomme rom. Hvis den kolliderer med feltet /skjermingen rundt en planet i et slikt tilfelle, går den i tusen biter."

"Med et slikt våpen kan du sannsynligvis avslutte en krig på noen få minutter uten å ødelegge et eneste hus?"

"Ja slik er det!" svarte Acorc og sukket dypt.

"Lages disse nøytralisatorene også her?"

"Nei, det er bare en nøytralisatorfabrikk på Acart, og den er ikke her. Kanskje jeg også kan ta deg dit, slik at du kan få se det."

"Jeg ville være veldig glad for å se dette vidundervåpenet til Acartian’erne. Jeg antar at vi nå er midt i denne fabrikken!"

"Vi er ikke så langt enda!"

Vi kom til et slags jernstøperi; Det var støpeformer overalt. Jeg kunne se at skjelettet til de små flyvende maskinene ble laget her; Jeg hadde sett motorene deres ligge i avdelingen for elektriske deler. Denne sektoren mellom støperi, maskineri og det for skipsskrog, dekket et område på 500x2000 m.
Acorc forklarte tydelig hvilken del som den eller den maskinen laget. Jeg kunne følge forklaringene hans, siden jeg allerede nå hadde flydd i et slikt ’apparat’ mange ganger. Det var fantastisk å se alt dette skje i rekkefølgen fra da råvaren ble behandlet, og videre til støperiet, deretter til maskinene, og til slutt var det lille romskipet ferdig. Etter å ha sett alt dette, og etter at Acorc hadde lagt stor vekt på å forklare meg alt, fortsatte vi. Det var virkelige mirakler hos et teknisk og vitenskapelig avansert folk som ble skapt her.

14. Hvordan et utenomjordisk romskip lages.

I neste avdeling ledet Acorc meg til runde bygninger, som så ut som svømmebassenger, men som ikke inneholdt vann. De var tallerken-runde, i bunnen målte diameteren omtrent 30 til 35 m, rett over midten kunne man se at det var en projeksjon.
"Hva er det?", spurte jeg forbauset.
"Dette er støpeformer for de øvre delene av solskipene."

"Hva er på toppen?"(Det så av formen ut som skipet som brakte meg fra jorden.)
"Dette er ’lokket’ på formen, se på de hullene der over, der blir det flytende metallet tømt inn i formen."

Vi fortsatte. Det var forskjellige modeller; forskjellen var ikke veldig stor. For noen var den nedre delen hatteformet. Jeg så mange slags former for avstøpning, som jeg ikke vil fortelle noe om, siden jeg ikke kan forklare alt dette, som jeg sa før.

I neste seksjon så jeg maskiner, dreie- og maskineringsbenker og presser som bitene fra støperiet ble videre-behandlet på. Her kunne jeg tydelig se, hva som kom ut av disse kumformede delene: En slags hatteform ble formet på en slags dreiebenk. I den nedre delen av denne hatten var en åpning på omtrent ti meter.

En fast arm i midten, en slags kran, holdt formen, og herfra ble denne 'hatteformen' pusset eller snarere polert; overalt gikk små fragmenter av. Jeg så to former; sikkert til de øvre delene og til de nedre delene.

Ulike mennesker jobbet med disse enorme maskinene og perfeksjonerte de forhåndsmaskinerte 'hattedelene'. De måtte veie flere tonn, fordi veggene var omtrent 15 cm tykke med en diameter på 30 meter. Noen var allerede smeltet sammen. Inn i nevnte åpning ble det innsatt en tanklignende sak, med en diameter på 10 m, og 3 til 3,5 m høyde.

Vi så også bruksklare enheter. Acorc og jeg gikk inn i en; så vidt jeg husker, så den akkurat ut som skipet som hadde tatt meg fra jorden. Tolmodig som en lærer på barneskolen viste Acorc meg alt han viste og forklarte funksjonene. Etter ferdigstillelsen var det så blitt til et enkelt stykke, satt sammen med topp, bunn og innsatt tank. Over middelhøyden, der avsatsen var rundt om skipet, var det ti kraftige 'solmotorer' på hver side, og inne i det, var det mange seksjoner med alle slags utstyr. Da jeg så motorene med turbinpropellene, spurte jeg:"Flytter disse motorene skipet?"
"Ja, det gjør de."

Jeg, som visste lite eller ingenting om atmosfæren, ionosfæren eller stratosfæren, innså at et propellfly utenfor atmosfæren ikke produserte noe skyvkraft.

"Driver dette også i rommet, med disse motorene?"
"Nei, disse motorene brukes bare i atmosfæren, så hvis du vil fly til en annen planet, vil de bare brukes til å overvinne hindringene for tiltrekningskraften; er man i rommet så trenges de ikke lenger."
"Er de da ute av funksjon?"

"Nei, de roterer fortsatt, men de genererer ikke lenger krefter."
"Ja, men på hvilken måte vil så skipet drives fram?"

"I verdensrommet beveger disse skipene seg på magnetiske bølger som sendes ut fra planetene eller fra oss selv."

Jeg måtte trenge å få mange flere forklaringer om denne typen framdrift, men det er helt umulig - ikke fordi Acorc ikke forklarte det for meg, men fordi jeg tror at alle som kunne få høre om dette, kun ville henvise eller kalle denne typen framdrift i verdensrommet for tilhørende fantasiverdenen.

Acorc viste meg alt og forklarte funksjonen til hver del. Da vi gikk ut igjen, pekte han på en tårnformet, firkantet kasse, omtrent en meter lang og 80 cm høy, som var festet til skipets kuppel.

"Se der: Det er noe annet under hatten som du ikke kan se med det blotte øye."
"Hvorfor ikke?"

"Fordi det lyser i stor prakt; Sett på nært hold ville denne 'glamouren' øyeblikkelig blinde en person."

"Hvilken funksjon har denne tingen under hatten?"
"I seg selv har den ingen funksjon overhodet, men ***når motorene inne i skipet settes i gang, opprettes en slags vibrasjon, og vibrasjonen produserer magnetiske bølger, lik som de som kommer fra planetene, så derfor blir den mindre massen tiltrukket av den større,*** i dette tilfellet romskipet tiltrukket planeten."

"Og selv om den er dekket av kuppelen, kan den fungere på den måten?"

"Nei, dette kuppelokket er halvt trukket tilbake til hver side, slik at skipet

kan akselereres; ble dekselet trukket helt til siden, ville det gjøre at Hastigheten ble så stor at den ville ødelegge hele skipet."

"Hvorfor kan ikke skipet drives frem i atmosfæren med dette systemet?"

"Fordi de magnetiske stråler i atmosfæren, alle går i en retning, mot bakken, slik at et landet skip aldri kunne komme seg opp/fri fra bakken. Forstår du derved hvorfor vi trenger to slags driv-systemer, ett for inni- og ett for utenfor atmosfæren?" *

Fra vårt nåværende synspunkt til slutten av fabrikken var alt fullt av romskip og tilbehør dertil. Vi gikk frem og tilbake. Jeg kunne ikke finne nøyaktig hvor mange ferdige skip som var her; men det var mange.

Jeg spurte også:"Er alle skipene bestemt til interplanetarisk reiser?"

"Noen av dem er utstyrt for interplanetarisk reiser, for eksempel den du nettopp har sett. Men de fleste av dem er for å reise fra ett sted til et annet."

Til slutt nådde vi den andre enden av denne enorme bygningen og gikk gjennom en dør og ut i det fri. Jeg ble lettet over at jeg slapp å høre mer av klikk-klikket på metallplatene under behandlingen.

Men det de overhodet ikke hadde hørt var høye rop eller samtaler blant arbeiderne - det var tross alt noen tusen menn og noen få kvinner som var ansatt her; Det var fullstendig stillhet.

Vi kunne overse en stor del av byen herfra fordi fabrikken lå i en fjellkjede. Jeg studerte i stille undringen, det som var blitt bygd inn i klippene. Vi gikk i en brosteinsbelagt gate som løp rundt fabrikken; nå kunne jeg stille et spørsmål som hadde stått på meg i timevis. Uansett hvor jeg hadde vært før, ble hele operasjonen utført elektrisk, men ingen steder hadde jeg kunnet se et elektrisk tilkoblingsnett. Jeg mistenkte at dette var under bakken. For å bli kvitt tvil spurte jeg nå etterpå.

"Hvor går den elektriske strømmen som betjener maskinene og lampene - jeg kan verken se ledninger eller et elektrisk kraftverk."

Han lo og sa:"på Acart er det ingen el-selskaper."

"Hvor kommer all energien fra?"
"Derfra, der oppe!"
Han pekte på solen.
"Så er ikke bare romskipene drevet av solenergi?"
"For mange år siden oppdaget vi at solenergi kunne brukes; siden den tid har vi satt alle andre kraftkilder til side. Alt du ser her: motorer, skip, lys, etc. drives av solenergi fra sin egen generator."

"Er dette med solenergi bare på Acart eller også på andre planeter?"

"De finnes i hele solsystemet vårt. Motorene vi har her fungerer på hver eneste planet i solsystemet vårt, med den lille forskjellen er at planetene som kretser nærmere rundt solen får mer energi enn de fjernere."

Under denne samtalen nådde vi den andre siden av fabrikken og gikk ombord på en ’flybuss som ’svevde’ langs Fabrikken. Den stoppet midt på fabrikkens ene side, og vi kom oss ut.

Acorc sa: 'Jeg skal vise deg noe nå som også drives av solenergi."

I retningen der han pekte, så jeg noe som var i forlengelse av klippen, men

uten en bygning på det. Der gravde de tilsynelatende en gruve eller en tunnel; der så jeg et lite lokomotiv komme ut, som trakk flere vogner. Det var fantastisk å se hvordan dette toget snudde på
Fabrikkområdet; til tross for skråningen nok var mer enn 30 prosent.

"Kommer toget opp hit?"

"Ja, selvfølgelig!"

"Det er nesten umulig!"

"Ja, jeg skal vise deg det på nært hold."

Vi gikk til sporene og nå forsto jeg hvorfor lokomotivet kunne takle denne skråningen – inne ved sporene og hjulene var koblinger. Motoren,
som dro det hele saken var en i størrelse med en «jord-motor» på en 2tonns lastebil, men som trakk en last som jeg estimerte til 50 tonn.
"Også dette drives av solenergi?"

"Jada - her på Acart gjør vi alt med den energien. "|
»det ser ut som det er frakt av stein-mineraler dette! "

"Ja, det er malm som har blir smeltet inne i fabrikken."

"Jern eller stålmalm?"
«sol-stål»

"Hvorfor kalles det solstål?"

"Fordi du bare får ’solmotorerene’ til å fungere med dette ’solstålet’."

"Vet du om det er solstål på jorden?"
"I følge forskningen vi gjorde der, finnes dette materialet på jorden."

Vi snudde og gikk tilbake til fabrikken. Han ville vise meg hvordan denne malmen ble smeltet. Jeg kunne ikke se nøyaktig hvordan dette foregikk fordi det var umulig å komme i nærheten. Acorc forklarte imidlertid prosessen med å lage det.
Man så flere rør på tre meters diameter og ti meter lengde. Råvaren kom inn der og ble smeltet ved hjelp av elektrisk strøm på mange tusen Volt, og ble så tømt inn i formene.
*
Jeg klarte ikke nå å ta inn noe mer. Det føltes som om jeg ville gråte, men ingen tårer kom. Jeg gikk nå sakte fremover og
hadde ikke lenger noe stort ønske om å se, lære eller vite mer av alt dette. Hjernen min kunne sannsynligvis ikke ta inn mer. Jeg var nær ved å besvime, noe som aldri hadde skjedd med meg før. Vi gikk fortsatt litt rundt og sto snart foran heisen, som brakte oss opp til flyvemaskinen vår. Vi la tilbake vår passer-seddel tilbake i vesken.

Da jeg satt i fartøyet, sukket jeg dypt; jeg var nå veldig, veldig sliten.

“Hvor skal vi nå?” Spurte jeg. Han så på meg og svarte: 'Det er fortsatt en tiendedel igjen til neste måltid. Skal vi gå rett på middagen
eller vil du se noe mer? "

"Du må bestemme det," sa jeg. (Men helst ville jeg ha svart ham: *’Jeg orker ikke å se noe mer!* Jeg er dødstrett! Jeg vil bare vekk!»
Men på en eller annen måte kunne jeg ikke bare fortelle ham dette, fordi han han virket så stolt over alt dette som han viste meg, og kunne gi meg forklaringer til.)

15. Forsvar fra et astronomisk observatorium

Han bestemte seg (for å dra videre) til slutt, og vi fløy til området ved fjellbyen. Etter kort tid trakk han 'flyet' noe lavere. Foran meg igjen så jeg som som minnet om en fabrikks skorstein.

"Hva er det?"
"Har du noen gang sett et teleskop på jorden?"
"Ja, på fotografier."
"Det er et slikt, og det er dit vi vil dra nå."
Da vi nærmet oss, så jeg at det sto på et fjell, som var dobbelt så høyt som de fjellene jeg så langt hadde sett, og Acorc dro i den retning med «flyet» vi satt i, og klatret høyere og landet på et platå med en traktformet sak. Trakten var omtrent 200 meter høy, med en åpning nesten så stor som en fotballbane på toppen! Etter at vi kom ut , viste Acorc 'passet' til noen få folk i nærheten, og snakket med dem på en vennlig måte, men da de så på meg, ble ansiktene mørkere, men jeg var nå vant til det. For jeg så ut til å skape noe frykt hos alle, men jeg lurte på hva jeg hadde kunne gjøre noe annerledes.

Rundt et halvt dusin mennesker var her, alle pakket inn i tykke klær (det var veldig kaldt i denne høyden!). Det var nok vakter. Et flatt hus, omtrent 10 x 20 m, sto ved siden av trakten; Til høyre og til venstre for trakten stakk ett rør ut på hver side, som var omtrent 80 cm i diamter og 10 til 12 m lange. Acorc bekreftet for meg senere at folket var vakter, for i denne høyden ville ingen velge å bo.

Ettersom jeg kunne forstå det ble trakten med de to rørene beveget av enorme kraner, på hvilke store 'reflekser' var festet.

Acorc spurte meg:"Vil du se jorden?"

"Selvfølgelig, men hvordan?"

Vi gikk inn i huset; Acorc pekte på en stol og sa:"Sett deg ned!"
Han sto nederst i trakten og så inn i okularet. Det enorme tårnet begynte å vippe omtrent 25 prosent av horisontalen, og når operatørene hadde fullført manøvren, gav Acorc et tegn og det stoppet opp. Han spurte:"Kan du finne hjemkontinentet ditt på et kart?"

"Ja, jeg tror det. De mener vel sikkert Sør-Amerika?"

"Ja, akkurat!"

"Hvorfor?"

"Se her (han viste meg et sted som ga fokus på to steder) og fortell meg så «på hvilken planet er kontinentet du ser her!?"
Jeg så inn og snakket nå nesten som i gråt - 'jorden', Sør-Amerika!

Jeg så nøyaktig havene og kontinentet der jeg stirret i forbauselse i lang tid og spurte så:"Hvorfor er Amerika så tydelig synlig, mens resten av kloden er innhyllet i mørke?"

Han lo høyt, noe som generte meg litt og svarte:"Vil du at alt skal være så lett? Vet du ikke at den ene halvparten av jorden har dag, mens den andre har natt?"

"Jo, men jeg trodde ikke vi kunne se ***det*** herfra."

"Hvorfor ikke? Spesielt herfra kan du se denne forskjellen tydelig!"

Jeg kikket igjen og viet oppmerksomheten til dette faktum. Jeg så bare på det søramerikanske kontinentet og prøvde å identifisere de enkelte byene, men dette var ikke mulig. Jeg klarte å skille havene fra kontinentene ganske tydelig. Jeg så veldig intenst på det, for senere å kunne beskrive hvordan jeg hadde sett jorden herfra. Med unntak av Sør-Amerika, kunne jeg fremdeles se et hjørne av et annet kontinent på den lyse siden; Men jeg kunne ikke si hvilken del av jorden dette var, fordi geografi ikke akkurat er min styrke. Da jeg endelig hadde sett nok, spurte Acorc meg:
“Vel, likte du det?”
Jeg svarte noe trist,
“Ja, men jeg vil tro at det ville være enda bedre om jeg kunne se det nærmere og ikke fra denne store avstanden."

Han sa:"Det kan jeg tenke meg. Vil du se månen?»

«månen?Kan du se den herfra?"
"Selvfølgelig! Hvis vi hadde hatt mer tid, ville jeg også vist deg andre planeter."

Han vendte røret mot månen; Jeg tenkte: Hvis jeg kunne se noen flere planeter som Acart, ville jeg være fornøyd. Men selv med utsikt til månen, ville jeg være fornøyd, for selv fra jorden, kunne du ikke se den så godt som herfra!!! Et ordtak kom til meg i hodet: den som trives hjemme, ser ikke opp til månen! Likevel gledet jeg meg til å se den igjen.

Acorc sa:"Jeg tror jeg har en god innstilling her nå."

Jeg tok observasjons-plassen. Overraskelsen jeg følte nå, var ganske annerledes enn synet av jorden. Det var nesten ingenting å se, og jeg måtte se skarpt for å se en mørk kule og et lysbånd - som det blir sett noen dager før nymåne fra Jorden. Jeg ble veldig overrasket over at det var en slags damp eller røyk på denne lyse delen.

"Hva skjer der oppe? Se!"Jeg flyttet meg for ham, han så inn og lo:"Det er ingenting, det er slik den ser ut når den er nærmest solen."

"Når er den nærmest hva?"

"Når du har nymåne på jorden."

"Men det er ikke den nye månefasen, en del av den er fortsatt lys!"

"Ja!"
Han gikk et øyeblikk i pause og svarte:

"I dag er det ny måne på jorden!"

"Hvorfor ser den fremdeles ut som en lys sigd?"

"Alt ser litt annerledes ut herfra enn fra jorden, og jeg kan fortelle deg at hvis du ville bedømme månen herfra, ut fra dens lysstyrke, ville du aldri se fullmånefasen her."

Jeg tenkte: Disse menneskene her vet mer om jorden enn vi selv. For å fjerne min siste tvil spurte jeg:"Hva er det på jorden nå, i dag og time?"

Han så forbausende på meg og lo, denne gangen med rette, fordi jeg hadde stilt spørsmålet galt.
"Selvfølgelig mener jeg fra/i hjemlandet mitt, hvorfra dere tok meg!"

Han tenkte et øyeblikk og svarte:
"I dag er 10. mai i hjemlandet ditt, og det er omtrent tre på ettermiddagen."

De vet virkelig alt, tenkte jeg litt skamfult.

"La oss gå nå, det er nesten tid for neste måltid."

Da vi begynte å stige opp derfra, så jeg de to rør som jeg ikke hadde fått noen forklaring på.

"Hva er de rørene for?"

"Å avvise eventuelle angrep."

"Hvem skal angripe dere her? Jorden?"

"Nei, akkurat nå frykter vi ikke det, men det finnes andre planeter som er like avanserte i sin evolusjon, ja er så avanserte som oss."

"Er det mulig?"

"Ja, det gjør det! Derfor har vi bygget slike observatorier over hele Acart, i avstander av 1500 km, og hver av dem er utstyrt med to nøytralisatorer."

"Er dette nøytralisatorene du har snakket om?"

"Ja; vi holder øye med rommet. Hvis noe mistenkelig nærmer seg, vil disse nøytralisatorene bli satt i verk over hele Acart."

Dør ikke akartierne hvis dere nøytraliserer alt oksygen i lufta?"

"Nei, de nøytraliserer bare området de blir målrettet imot. Vi setter dem aldri opp i retning mot solen, men ut mot rommet."

"Det forstår jeg omtrent."

Vi tok farvel med vaktene og dro til stedet der vi hadde vårt siste måltid. Da vi kom måtte vi vise passene igjen. Jeg ville spørre hvorfor det alltid var nødvendig å gjøre det, men jeg gjorde det ikke fordi jeg var veldig forvirret og sliten. Kanskje han hadde gitt meg mange forklaringer på det; men jeg var ikke lenger i stand til en samtale.
Vi spiste i stillhet - han hadde helt klart lagt merke til at jeg var sliten. Som alltid spiste jeg lite. Det var bare to eller tre retter jeg kunne spise for å unngå å sulte.

Etter lunsj dro vi, og jeg spurte hvor ferden gikk nå. Jeg ville ha foretrukket å ha sagt: vi drar tilbake til hjemmet ditt, fordi jeg kunne ha sovet der hvis han ikke hadde hatt noe nytt i tankene. Mens jeg tenkte på den lange natten, bestemte jeg meg for å behandle opplevelsene mine punkt for punkt den kvelden.
“Hvor drar vi?” spurte jeg og gjepset.

"Husker du ikke hvor vi dro i morges?"

"Men; heter ikke byen du bor i, Tarnuc? Det visste jeg ikke (sikkert), fordi du alltid snakket om hjembyen eller hovedstaden."

"Ja, det kan det være,"innrømmet han.

16. Elvene og oppdrettsanleggene

Etter å ha flydd i omtrent 15 minutter, så jeg en elv under oss som rant i vår retning. Jeg kunne ikke forstå at denne elven en gang var veldig smal og nå mye bredere, og jeg spurte ham om den.

Acorc tok seg litt fart, gikk nedover og svarte:

"Dette er snevre steder, som ligger etter hverandre."

"Hvorfor det?»

«Sannsynligvis for vanning, fordi det ikke er noen fabrikker her."

"Ja, delvis brukes de til vanning, men deres nesten eksklusive formål er fiskeoppdrett. Alle elver på Acart er justert på denne måten, også for å unngå flom."

"Hvem eier disse reservoarene - regjeringen eller private selskaper?"

"De tilhører regjeringen og samtidig folket."

"Hvorfor fremmes fiskeoppdrettet så her?"

"Fordi mer enn 10 prosent av maten vår er fisk."

"Liker de fisk her så godt?"

"Ja, men det er også et næringsmiddel som koster nesten ingenting."

Jeg tenkte: billig, i utgifter til de mange reservoarene?

"Fordelen er at oppdrettsanleggene finnes der vi ikke kan plante noe annet."

17. Neste natt og neste morgen

Jeg var så utmattet at jeg nesten ikke brydde meg. Jeg spurte om ingenting mer, fordi jeg ville hvile. Jeg lente meg tilbake i stolen min og sovnet umiddelbart. Han forstod nok tilstanden min, fordi han ikke vekket meg.
Jeg våknet da flyfarkosten landet foran leiligheten hans. Han rørte ved skulderen min og vekket meg. Etter den korte luren, følte jeg meg litt bedre. Før vi kom inn, så jeg etter solen; den var allerede veldig lav. Jeg håpet veldig på at han ville be meg om å sitte på rommet. Hans kone og sønn ventet på oss; De gikk til i bakgrunnen av rommet, og jeg tenkte, takk Gud, bare noen få øyeblikk til og jeg kan sove. I det øyeblikket vendte han seg mot meg, og jeg spurte ham:
"Hvis du ikke har noe imot det, vil jeg gjerne sove nå."

"Men først vil vi spise noe!"

"Tusen takk, men jeg har ingen appetitt."

"Men jeg kan gi deg noe å drikke?"

Jeg skulle snart se hva det var. Han ga meg et glass med mørk væske; Jeg tok en slurk mekanisk og følte meg uthvilt. Han akkompagnerte meg til rommet mitt, ønsket meg god natt og trakk seg. Jeg la meg og sovnet umiddelbart.

Midt på natten våknet jeg og var veldig tørst. Jeg drakk litt vann og sovnet umiddelbart igjen. Da jeg våknet senere, var jeg litt trist. Jeg trodde det skulle bli dag snart. Så jeg kledde på meg, gikk til det andre rommet og så ut av vinduet. Det var fortsatt veldig mørkt ute. Siden det ikke var noen vits i å vandre rundt i rommet lenger og jeg heller ikke kunne sove lenger, satte jeg på meg hettekappen og gikk ut på terrassen. Til tross for kappen, følte jeg meg veldig kald. Men byens skjønnhet fikk meg til å glemme kulden. Allerede i horisonten kunne du se de første solstrålene. Jeg trodde knapt at det var noe flottere å se enn denne byen ved daggry. Jeg tenkte: Hvis jeg fikk lov til å ta et bilde av denne fargerike byen og jeg kunne vise den på jorden, kunne jeg kanskje forhindre en atomkrig.

Jeg var så ’fortapt’/fanget i synet at jeg knapt la merke til at Acorc var bak meg og hilste:
”God morgen! Sov du godt?"

"Ja takk, hele natten!"

"Virket den ikke så lang denne gangen?"

"Ja,riktig, for trøttheten min var veldig stor."

"Har du vært lenge oppe?"

"Jeg sto opp da det fortsatt var mørkt, og så på byen."

"Det er nesten to tideler!"(1,5 acart-timer.)"

Kanskje jeg ikke la merke til hvordan tiden gikk, jeg ble så fascinert av byen din!"

18. Hvile ved sjøen

"Vil du fly rundt i dag?"

Hjertet mitt slo sterkere - *skal de bringe meg tilbake til Jorden alt i dag?*

Så jeg spurte:"Hvor skal jeg dra?"

"Til en badeby ved havskysten."
Dette svaret virket som en bøtte med kaldt vann over meg i min forventning om returflyvningen.

"Ja, gjerne,"svarte jeg med hodet bøyd.

"Siden 'Solens sønn' har gitt meg i oppdrag å følge deg, kan vi dra et sted i stedet for å være hjemme!"

"Hva slags by er det, og hvorfor kaller du det et feriested?"

"Vel, vi skal dit, og du vil se det selv. Det er et sted hvor vi hviler. Vi vil fly dit etterpå; Jeg har mye mer å forklare deg, og vi kan utveksle tanker om Jorden og Acart."

Vi gikk inn i rommet for å spise vårt første måltid. Acorc pakket en koffert av middels størrelse og vi sa farvel til familien. På veien fløy vi over flere byer, ved hver av dem tenkte jeg:"
Vel, vi er sannsynligvis på vår destinasjon her, men jeg tok feil hver gang, det var ikke noe hav å se."

bildene er fra tyskernes kollektive kystferiested ved Rügen – ww2, og kan minne noe om det som teksten beskriver- men ved den på Acart var langblokken mye større, bredere, dat antydes 100m, men som her en 5-6etasjer i høyden.

Så sa Acorc:"Se!"
Jeg så fremover; langt borte kunne vi se havet. Da vi kom nærmere spurte jeg:"Hvilken vegg er det som går langs kysten og husene her?"
"Det er ikke noen vegg, det er en bygning!"

Jeg så nærmere på det, og nå så jeg at ja - det var en bygning.
"Vi flyr allerede over denne byen og landet på dette lange bygget, som ikke var veldig bredt, kanskje 100 meter, og hadde 5 til 6 etasjer, men lengden ble estimert til 20 km. Det var bygget langs kurvene på stranden og det var omtrent 500 meter fra sjøen, og byen var på den andre siden, med tettbygde små hus - jeg vet ikke om det var slik, eller kanskje de virket de bare så små sammenlignet med kjempehus, der de var bygget rundt det. Der et enormt hus – en kjempestor bygning i en by, der det var mange «små-skip» på taket, og enda flere kom stadig inn. Jeg så ingen andre steder i denne byen en tilsvarende landingsterrasse, på dette taket kunne man overblikke fra den ene enden til den andre, og det så ut som et metall-tak.

Acorc hentet kofferten og sa:"Det er fremdeles veldig tidlig, vi kan gå opp hit litt for å se byen og stranden."Først så vi på byen fra den ene siden og stranden fra den andre Til tross for de tidlige timene på dagen og høyden, var det ikke kaldt, med en deilig bris, og dette var det varmeste stedet jeg hittil har opplevd på Acart.
Sakte gikk vi (langs taket) ca 2 km, så traff vi en åpning, en heis som førte nedover. Jeg spurte:"Kan du finne igjen farkosten din blant så mange andre?"
"Det er veldig enkelt, du ser disse rutene på landingsområdet (taket?) her, hver er nummerert."

"Oh! Men er det ingen fare for at skipet ditt blir stjålet?"

"Ingen stjeler noe her!"

"Hvorfor er menneskene her så rike?"
"Ikke bare refererer dette til dette området her, men til hele Acart, vi har andre lover enn de på jorden, og jeg skal forklare det senere."

Vi kjørte ned i en heis. Nede kom vi inn på et kontor der Acorc viste en mann 'passet'. Han leste det og ga det tilbake med et smil. Han ga Acorc to små kort. De snakket kort; Mannen så kritisk på meg og jeg sluttet nesten å puste. Han vendte seg tilbake til Acorc; etter noen korte ord forlot Acorc og jeg rommet; Mannen eskorterte oss til døra. Vi gikk gjennom en spisesal med rundt tusen bord og den så ut å ligge på den andre siden. Det var en spasertur på rundt 100 meter gjennom denne spisesalen. Etter denne hallen nådde vi en annen, som endte i en korridor. Over denne korridoren var rom, bad, toaletter, etc.

Acorc åpnet en dør, og nå kunne jeg se at dette var garderober. Hvert rom kunne romme rundt 100 personer; langs veggene lå skap for klærne. Hvert av disse rommene hadde et toalett. Acorc la kofferten ned; før han tok ut en slags flaske. Da vi gikk inn i korridoren, så jeg to kvinner dukke opp fra et rom over gangen. Jeg antok at den andre siden var forbeholdt kvinner. Acorc ga meg ett av kortene da vi fortsatte på denne steinbelagte korridoren og sa:"Hold det trygt, hver og en av oss trenger et."

Jeg svarte ikke noe, fordi jeg ikke visste hva det var til.

Så vi gikk side om side i omtrent 80 meter, alltid langs bygningen. Jeg så på alt mens vi gikk der. 10 meter fra bygningen sto i en avstand på omtrent, to rader med trær.

Trærne i seg selv var også omtrent 10 meter fra hverandre og var ganske tykke. Disse radene med trær gikk langs hele bygningen. Overalt under trærne sto benker av alle slag; Det var også hengekøyer strukket mellom trærne og stablet med puter. Fra trærne til sjøen var en sandstrand.

Dette stedet var som et paradis. Første etasje i bygningen inneholdt bare spiserom, kafeer og garderober. Jeg antok at rommene og sovesalene var i andre etasjer. Vi dro til en av disse kafeene og satte oss. Acorc bestilte en drink fra en av servitørene. Han gikk ut til en balkong som strakk seg fra den ene siden til den andre, og kom snart tilbake med to glass som så ut til å inneholde vann. Acorc åpnet flasken han hadde med seg og helte noe i hvert glass. Han ga meg ett av glassene."Hva tømte du ned her?", Spurte jeg,
"det er vann med ...."
Jeg forsto ikke ordet."Det var det min kone lagde til oss hjemme."

Jeg tok en slurk, det smakte veldig godt, litt søtt, vi drakk to glass til og dro, og vandret rundt til det var tid for vårt andre måltid i en av spisesalene her, sammen med de mange andre mennesker som satt sammen.

<<nok en ide på ferieblokka langs stranden men på Acart var det altså en by i bakgrunnen og ikke skog som her.

19. Planeten uten penger

Etter middagen dro vi ut igjen og satte oss komfortabelt på en av benkene som hadde ryggstøtter som gyngestoler. Jeg krysset hendene bak hodet og hvilte i noen minutter. Dette mens jeg grublet, -det gikk mange spørsmål gjennom tankene mine som Acorc ennå ikke hadde forklart meg. Jeg reiste meg for å stille noen spørsmål til Acorc.

Det første som kom opp var det faktum at jeg aldri hadde sett noen betale på Acart. Tusenvis av gjester hadde spist i spisesalen, men ingen av dem hadde betalt.

For akkurat oss to hadde jeg så en egen forklaring – det hadde vel å gjøre med lappen som Acorc hadde mottatt fra regjeringen. Men hva med de andre? **For å utelukke min tvil spurte jeg:"Hvor er pengene her?"**

Han reiste seg også opp og svarte:
"Penger? Det finnes ingen penger på Acart!"

Jeg falt nesten ned igjen på benken!

"Ja, men hvordan handler man her og hvordan blir de ansatte betalt?"

Han sukket mykt og sa:"Det er en ganske lang historie, men jeg skal prøve å forklare det for deg. **Jeg tror jeg allerede har fortalt deg at Acart pleide å ha mange forskjellige land, med hver sin regjering og mynt. Men når overbefolkningsproblemet begynte, begynte de velstående å gjøre forretninger med hver eneste meter jord, og slik kunne de kunne kjøpe mer land enn det de trengte for seg selv, og de fattige ville sitte mer eller mindre på gaten.**

Det fulgte av dette flere kriger, det var tyveri, spekulasjoner osv.

Og hvorfor?

Alltid på grunn av pengene! Hele planeten var som et helvete. Noen ble rikere men de aller fleste døde av sult, elendighet og som resultat av denne privatisering. Når alt virket spolert, ødelagt og tapt, kom den klokeste gjennom tidene til Acart. Og hva gjorde han? Han oppdaget teknikken i kunne å utnytte solenergi."

"Og hva hadde det med penger å gjøre?"

"Veldig mye! Da solenergien ble oppdaget, oppfant han og to av hans tilhengere våpnene vi har i dag."

"Var han fattig eller rik?"

"Veldig rik, men han satte all formuen i forskning til fordel for folket."

"Hvordan gjorde han det?"

"På følgende måte: Da han fant opp nøytralisatoren, la han ikke skjul på denne oppfinnelsen, men han ga fullstendig bevis på hva han kunne gjøre med dette våpenet. Han truet alle folk med å bruke dette våpenet mot dem dersom de ikke kunne finne en fellesnevner for deres problemer. **For å redde planeten, presenterte han en global plan.** Da adlød nesten alle. **Hans første skritt var å avskaffe grensene og forene alle folkene i Acart.**

Så skapte han like rettigheter og plikter for alle innbyggere. Og denne planen avskaffet alt av penger – noe som automatisk stoppet svindel, spekulasjoner, ran og lignende, fordi alt dette eksisterte kun på grunn av pengene."

"Så han var en diktator?"

"Nei, han var ikke sjef for regjeringen. Men nesten alle ideer kom fra ham og ble deretter satt ut i livet av de andre."

"Men vel han hadde vel beskyttelse og støtte fra et sterkt akartisk land?"

"Nei, fordi - som sagt - 90 prosent av befolkningen levde i elendighet, og ***de*** forsto tankene hans og støttet ham, de andre 10 prosentene kunne ikke gjøre noe med det og ga opp til slutt. Da folket støttet ham med å få etablerert dette styret, fikk han også rett til å velge sin egen regjering, og han selv ble foreslått som leder, men han ville ikke ha det vervet, men foreslo en av sine sønner. Denne ble valgt til å bli den første felles lederen for hele Acart, og faren ble da kalt 'solens mann' på grunn av sin oppfinnelse, og lederen, hans sønn, ble nå kalt 'solens sønn', derav navnet på vår leder."

"Aha, nå forstår jeg det navnet - først trodde jeg det var et religiøst, hellig navn!"

"Nei, det er det ikke, som du kan se."

"For hvilken periode er lederen valgt?"

"I tre år av den akartiske tidsregningen."

"Hvordan går dere frem ved kjøp og salg uten betalingsmidler?"

"Ingen trenger å kjøpe eller selge her; det er nok at du (er med å) arbeider. Alle arbeider med det som han vil; han kan så få alt han trenger og ønsker, med unntak av skadelige ting. Å nekte å arbeide er en forbrytelse her. Vi har kommet til at penger er det ondes resultater, virkninger. Hvis det ikke er noen penger, kan masser av ondskap unngås."

"Må du jobbe her helt til alderdommen?"

"Nei, i løpet av dagen jobber du så og så mange timer, natten er for hvile, og alle kan gjøre som de vil. De kan dra til restauranter, spise og drikke der, men uten ekstravaganse (unødvendig luksus, sløseri).

Hvert år er det en ferietid; i løpet av denne tiden kan du reise fritt over hele Acart og se hva du vil; Du kan også bruke eget eller kollektivt kjøretøy. **Alt du trenger er et sertifikat fra myndighetene.** Det den ene har, får også alle andre. Her er alt underlagt en enhetlig plan: fritt hus, transportmiddel, klær, mat, er en folkerett for alle osv."

"Til hvilken alder må man jobbe?"

"Slik er det: 11 acart- år er for skolegang; Etter det er det å jobbe i det fag som du har fått opplæring i. Du jobber så i 36 Acart-år, deretter kan man hvile, resten av livet. Altså, de siste årene kan du bruke som du vil. Du kan ha fast opphold eller reise fra et hotell til et annet. All pensjon er så opptjent og slik sikker."

"Gjelder denne loven kvinner?")*

"Ja, kvinnene studerer også i 11 år; hvis de gifter seg, vil de få husholdningen sin. Hvis de forblir enslige, må de utøve sitt lærde yrke."

)*husk dette skjedde i -58, og dengang var vel ikke likestillingen kommet særlig langt i noe land. – så på den tiden var ikke dette spørsmålet så «far out» som det kan virke idag. Rune Ø.kommentar

20. En veldig seriøs samtale

Hele dagen brukte vi på å snakke om alt mulig. Vi tok de respektive måltidene, og Acorc gikk i mellomtiden også en time til sjøen for å svømme. Jeg vil ikke fortelle alt vi snakket om, for akkurat det han sa til meg den dagen, ville dekke en hel bok. Han forklarte mye for meg: de individuelle forpliktelsene, jurisdiksjonen, valget av regjeringen og rådmennene. Da jeg berømmet dette systemet og levemåten på Acart, sukket han dypt og fortsatte:
"Ja, men vi har fortsatt et veldig stort problem som blir større for hver dag!"

"Hvilket?"

"Det er overbefolkningen. Så langt er det ikke løst, selv om vi bruker drastiske tiltak av enhver art som vår religiøse holdning tilater oss å gjøre."

"Er det ingen løsning?"

"Kanskje i den fjerne fremtid."

"Hvilken løsning er det?"

"Det ville være nødvendig å bringe en del av befolkningen til en mindre befolket planet."

Som for å 'beskytte' vår egen planet Jorden, foreslo jeg;

"Hva med månen vår?
På jorden er man sikker på at den ikke er bebodd."

"Selvfølgelig vet vi det også; men intet liv kan trives på denne jordbaserte satellitten, og den stadige endringen av varme og kulde er uutholdelig."

(**Temperaturen** på måneoverflaten varierer mye. Om dagen kommer den opp i 100 grader, og om natten faller den til nesten minus 200 grader. Månenettene er så kalde fordi **månen** ikke har noen atmosfære til å holde på varmen når sola går ned. Dette viste tydeligvis Acart-folket allerede da. Rø-anm.)

"Hvilken planet tenker du på?"

Han gjorde et bekymringsfullt ansikt, klemte leppene og svarte til slutt:"Jeg er veldig ukomfortabel med å måtte fortelle deg dette, men på anmodning fra 'Solens sønn' må jeg gjøre det."
Før han kunne fortsette, kuttet jeg ham av og spurte:"Tenker akartierne på en invasjon på jorden?"

"Det er ikke det rette ordet, men vi har faktisk tenkt at Jorden kan hjelpe oss med å løse problemet."

Jeg følte meg veldig kald, og jeg var stille et øyeblikk. Jeg tenkte: Hvis dette folket skulle gjøre det, så ville de lett kunne gjøre det med disse romskipene og våpnene, de kunne ødelegge oss på noen timer.
"Men hva skal vi jordboere gjøre?" Spurte jeg stammende.

"Før vi snakker om det, la meg fortelle deg at vi ikke mener (å gjøre-) noe galt; *for ondskapen som skjer på jorden, er alene jordmenneskets ansvar*."

"Hvorfor?"

"Nå kommer det mest urovekkende jeg har å si om dette problemet!" sa Acorc i en trist stemme, og fortsatte deretter med kun noen få pauser:"Jeg har allerede fortalt deg at vi har flydd til Jorden i lang tid, vi har undersøkt alt hva som er der: byer, ørkener, land, hav, alle soner, osv. Vi vet også at det er mange ubebodde områder i landet ditt, så mange at vi før hadde planlagt å lande med

makt på jorden, men vi vet også at dette ville resultere i et unødvendig massemord, og vår religiøse innstilling, følelse og store menneskelighet vil ikke tillate oss å gjøre dette, men på våre forskningsreiser til jorden har vi oppdaget noe som vil være til stor nytte for oss i fremtiden."

"Hva er det?"

"Vi er oppdatert på alt som skjer på jorden. Du kan stole på det jeg forteller deg nå! Vi vet hvilke folkeslag som er fiender; vi har oppdaget at mennesket har utviklet et våpen som var i bruk på Acart en god stund siden, og som vi (-også) drepte hverandre med. Ved en tilfeldighet har vi oppdaget, for en tid siden, at det som en gang var en fare, kan være av verdi for oss i dag, i landbruket og til mange andre ting."

"Du snakker om atomenergi og atombomber? Hvordan kan noe slikt være til nytte for dere? Hva godt kan komme ut av denne energien?"

"Det er velkjent her at det er to eller flere hoved-makter (stormakter) på jorden som kjemper mot hverandre. Alle disse besitter disse atomvåpnene med en høy destruktiv kraft, og vi vet også at de stadig økes i antall. Hvis vi tenker på kjernekraften på jorden, er den kun til destruktive formål, og slik sett ville håpene våre for dere være null."

"Hva er så håpet?"

"Å bosette seg på jorden."

"Sier du at dere har tenkt å invadere jorden?"

"Jeg fortalte deg tidligere at dette ikke er det rette uttrykket. Jeg vil forklare deg hva vi tenker å gjøre. Du, dere må ha forstått at en atomkrig på jorden ville ha utenkelige konsekvenser, og hvis vi ønsket å begrense den, kunne vi gjøre det uten videre. Vi ville i et slikt tilfelle være istand til å avskjære et kampfly som tilhørte en av disse atommaktene. Ingen ville vite hva som hadde skjedd. Men alikevel trenger vi ikke blande oss inn i jordens saker på noen måte, for vi tror at menneskets nysgjerrighet i å finne ut av bruken av disse våpnene kan gjøre det, og hvis det skjer, vil dere selv ikke unnslippe døden, fordi dere vil forurense hele jorden med noen få atombomber. Hvis det var tilfelle, ville vi være i stand til å ta beslag på jorden ganske rolig, fordi de få overlevende ikke lenger kunne stå imot oss - tvert imot, de ville være lykkelige hvis vi kom."

"Men til hvilket bruk ville en forurenset jord som er ødelagt av radioaktivitet kunne være til nytte for dere?"

"Slik forurensning ville ikke være noe problem for oss."

"Hvorfor ikke?"

"Vi har et apparat som nøytraliserer skadelige effekter av radioaktivitet og samtidig gjør jorda fruktbar og sunn for de levende vesener."

"Hvis det virkelig kom til en atomkrig for oss på jorden, når ville dere da grepet inn?"

"Når krigen var over, ville vi iverksatt tiltak, for hvis vi forsinket det i for lang tid, ville vegetasjonen i de berørte områdene dø."

"Men hvis det etter en slik krig ville være en seierherre som ei ville miste verken mennesker eller materiell?"

"Etter en slik krig er det ingen vinner!!
Vi er sikre på at de vil angripe hverandre. («De» - tolket som jordmenneskene=stormaktene. Rune Ø.kommentar) Vi vet alt om menneskene på jorden, mens de (dere) praktisk talt ikke vet noe om oss."

"Men når jeg kommer tilbake til jorden, forteller jeg dem om hva jeg har sett og hørt om alt dette her!?"

"Det fører til ingenting; Jeg er enig med deg når du sier at ingen vil tro deg."

"Hva var grunnen til at «solens sønn» og rådmennene først trodde det var farlig for dem om jeg kom tilbake til jorden, men så sa de at jeg skulle fortelle alt jeg har sett, hørt og følt, og burde sørge for at denne informasjonen kommer rundt? Var dette bare et middel til å teste lojaliteten min?"

"Nei, det var ikke grunnen. Vi har interesse av å høre og lese om/av folket på jorden, selv om ingen for øyeblikket vil tro dem."

"Hvorfor, akkurat nå?"

"Fordi de bare vil tro det, hvis noen av disse fakta vil kunne bli bekreftet, bevist."

"Hvordan og når kan dere da dra fordel?"

"I det øyeblikket at denne krigen finner sted, og vi lander på jorden. De få overlevende vil da, gjennom deres mekling, bli kjent med vår måte å styre og leve på, og kan da ikke sette seg opp imot oss, noe som ville være meningsløst å prøve."

Jeg stilte så et litt aggressivt spørsmål:

"Så du sier at dere ville komme som jordens herrer og ikke som venner, er det ikke så?"

"Jeg har flere ganger fortalt deg at vi ikke kommer for å skade dere. Men hvis dere har forårsaket (-en slik-) ulykke med egne midler, er det logisk at vi vil dra nytte av det. Vi akartiere er realister av en god grunn, denne.

Spørsmål kan sammenlignes med en fabel som min far ofte fortalte meg da jeg var liten - jeg vil fortelle deg den: 'En mann som eide mange fuglebur ønsket å sette inn alle sangfuglene. Han hadde fanget to par og satt dem i to bur ved siden av hverandre. I et av disse burene mangfoldiggjorde fuglene seg så mye at de nesten ikke hadde plass igjen. Men de levde ganske bra og var fornøyde med stedet der de måtte sitte. De tenkte: Hvis Gud lar deg bli født, vil han også sørge for liv.

I det andre buret var det likevel nok plass. De sterkeste levde komfortabelt, de svake trakk seg tilbake til hjørnene og nøyde seg med smulene. For den sterke opphørte imidlertid ikke dumhet og ambisjon; alle ønsket å være størst og styre. Til slutt fulgte en forferdelig kamp; de drepte hverandre, og de svake kunne bare se på og ikke hjelpe.

Da Herren så dette, fikk fuglene i det andre buret vinger slik at en del av dem kunne flytte til det andre halvtomme buret. Da de var der, bygde de opp igjen de ødelagte reir, tok seg av dem som hadde overlevd, og fra da av de levde i lang tid i fred og ro, uten å bekymre seg om problemet med plass, verken i det ene buret eller i det andre."

"Jeg forstår moralen i denne historien, som ville være ulykkelig for jordboere

hvis noe slikt skulle skje. Det er sammenligningen mellom Acart og Jorden,"sa jeg med hodet ned, og etter et øyeblikks stillhet spurte jeg,"gjorde du ikke en feil ved å vise romskipene og våpnene deres til meg? Når jeg er tilbake på jorden, kunne jo vi prøve å lage slike også - du har jo forklart meg så mye!

Hvis jeg fant en regjering (land, makt-) som ville gi meg de nødvendige ressursene, kunne jeg komme til denne konklusjonen!"

Han svelget hardt og hadde problemer med å svare meg. Etter et øyeblikks tanke sa han:
"For det første tror jeg ikke at du ville gjort det, og for det andre har ikke mennesker på jorden materialer til å gjøre det. Vær så snill, og aldri si noe slikt til meg igjen, for hvis noen mistror deg her, kan du ende med å bli på Acart helt til slutten av dine dager. Men jeg vil ikke si dette til noen, fordi jeg tror ikke du er i stand til å gjøre noe slikt."

"Nå vet jeg nøyaktig hvor de dumme tankene mine kan bringe meg; jeg vet også at jeg aldri kunne klare det, det var bare tullete snakk!"

"Jeg tror deg, men la aldri noe slikt skje igjen i samvær med 'Solens sønn' eller rådmennene!"

Han hadde roet seg igjen og satt ettertenksomt med hendene foldet. Jeg ville bare spørre ham om noe, men i siste øyeblikk holdt jeg spørsmålet tilbake, da jeg syntes det var unødvendig. Jeg ville faktisk spørre om hva som ville skje hvis jordens mennesker hadde desintegratorer, nøytralisatorer, solskip og all energien til det! Svaret var logisk! **Hvis vi hadde dem, ville akartierne aldri vente på at en katastrofe på jorden skulle gripe dem. De ville angripe uten å miste tid, og problemet med overbefolkning ville bli løst i ett slag.**

*

Solen var allerede ganske lav - som på den sørlige halvkule av jorden på en maidag klokka 17. Det var nå kaldere. Acorc brøt stillheten og sa:"La oss gå nå; før vi tar det femte måltidet, kan vi ta en ny drink."

Vi dro til en av restaurantene på det 20 km lange hotellet. Før vi dro tingene våre ut av kabinen, satte vi oss ved et bord i en bar.
Jeg spurte:"tilbringer vi natten her?"
"Nei, etter måltidet flyr vi tilbake til Tarnuc."
Jeg tenkte: Hvis jeg bare hadde utelatt det dumme spørsmålet. Jeg tenkte også på timene som fortsatt lå foran meg her. Hvis noe dumt slapp ut av meg igjen, kunne jeg jo lett tilbringe resten av livet her. Så jeg bestemte meg for å undersøke med Acorc, hvis det var en måte å forkorte oppholdet mitt litt på.
"Når vil vi starte i morgen?"
"Når det blir mørkt, det var visst slik det var bestemt!"

"Ville 'Solens sønn' være enig dersom du sa til ham at jeg heller ønsket at vi startet tidligere?"

"Kanskje, det er mulig,"sa han med et sukk.

"Kunne du fortsatt snakke med ham i dag?"

"Ja, jeg kan formidle forespørselen din til ham hvis du vil."

"Ja, jeg vil gjerne det. Du kan til og med være glad med den tanken at du kanskje er litt lei av selskapet mitt, eller at jeg er redd for å gjøre så dumme ting igjen.’

- ’Det måtte du (-vel-)rapportere det til ham av en ansvarsfølelse?!”

21. En annen rettspraksis

Vi hadde allerede fått drikke og kikket litt rundt i restauranten. Plutselig la jeg merke til en mann i nærheten av døra. Jeg har aldri sett en så dårlig kledd person på Acart. Ikke bare var denne mannen kledd dårlig, men uttrykket hans viste også at han led. Han hadde falmede, skitne filler, gamle sko og ingen hatt. Da han la merke til at jeg så på ham, henvendte han seg til meg. Selvfølgelig kunne jeg ikke forstå ham, men jeg kunne lese ut fra bevegelsene hans at han ba om mat.

Jeg snudde meg til Acorc:"Du sa at her er det verken fattige eller rike, her er alle like!"

"Ja, det er det!"

"Og hva er han der ved døren?"

"Ser du hva han har på seg rundt nakken?"

"Det er en slags medalje, hva betyr det? Er han kanskje en tigger?"

"Nei, tvert imot, han er en kriminell!"

"Hva gjorde han?"

"Jeg vet ikke, jeg kjenner ham ikke."

"Hvordan vet du da at han er en kriminell?"

"Jeg vil forklare det: **her på Acart er det ingen fengsler**. (Jeg ble mer og mer forvirret!)

De som har begått en forbrytelse, avhengig av størrelsen av hans skyld, kan bli straffet, også ved lett eller tungt tvangsarbeid eller til og med bli dømt til døden. Mannen du ser her har bare begått en kriminalitet i ’middelklassen’; han fikk derfor ikke den hardeste straffen. Han ble straffet ved, for en tid, utestengelse fra samfunnet."

"Hvordan uttrykkes denne straffen?"

"Han må jobbe, dog uten rett til å være statsborger på Acart. Han kan heller ikke henvende seg til en offentlig myndighet for å komme med en forespørsel der."

"Vet alle mennesker at han begikk en forbrytelse?"

"Det er ganske enkelt: det vises med at han bærer dette kjedet med medaljen rundt halsen, som han bare kan fjerne når straffen er sonet. og han må alltid ha på de samme klærne. Alle kjenner ham igjen på den måten."

"Men hvis han for eksempel vil dra til en annen by?"

"Han kan ikke gjøre det; og han kan ikke bruke noe kjøretøy, eller allmen transport.

"Selv om han dro dit til fots, ville det ikke hjelpe ham, fordi lovene er de samme overalt."

"Hvordan kan han da overleve?"

"Hvis han er gift, kan hans kone eller barn, foreldrene eller andre slektninger føde, underholde ham. Se på ham nå!"

Jeg så mot ham; en av servitørene ga ham en skål; han satte seg på trappen og begynte å spise, ganske så grådig.

"Så tydeligvis kan han bare spise maten utenfor restauranten, og det de gir ham kan han ikke spise her inne?"

"Det stemmer! Du kan forestille deg hvordan det er en ydmykelse for ham å spise ute."

"Ville det ikke være bedre å sette ham i fengsel og la ham jobbe der?"
"Hvis han lurer rundt her, må andre være her å passe på hans gjøremål."

"Det stemmer. Jeg tror ikke at en slik lov eksisterer på jorden, fordi det er så mange ubebodde områder på jorden. En domfelt kunne trekke seg vekk,tilbake der, og når han først var vekke, ville han ikke lide en tidel av den ydmykelsen som skjer der han blir gjenkjent overalt han ferdes."

"Ja, det er sant at det ikke finnes en slik lov hos oss. Men hvis jorden var befolket så tett som Acart, kunne vi tenke oss noe sånt."

(Vi snakket om dette emnet i en tid, men siden jeg ikke vil gå nærmere inn på lover og rettspraksis, skriver jeg ingenting mer om det videre her.)

Måltidet ble servert: Acorc forsynte seg godt av alt, men jeg begrenset meg til de tingene jeg allerede kjente, jeg kunne ikke (ta sjansen på å) spise noe som medførte at magen ville protestere, så jeg sa "ellers takk». Fordi det var flere matvarer som jeg aldri der ville våget å spise, fordi jeg var overbevist om at jeg ikke ville være i stand til å fordøye dem. Jeg hadde en gang tatt en sjanse på å prøve det; den gang tenkte jeg ikke på hvor jeg var, eller mer rundt det.

Etter måltidet hentet vi tingene våre. Acorc tok en frakk ut av kofferten og ga den til meg. Til tross for de tykke Akart'iske klærne, frys jeg nå betydelig. Jeg forberedte meg allerede på en lang marsj til skipet vårt, med mindre Acorc hadde en annen ide på det. Jeg mente nå å gå til heisen, men Acorc ledet meg til en trapp.

Bilde på «en kald dag» - men på Acart hadde de da slett ikke murstensbygninger som her - men gatene var tilsvarende trange, da de kun ble brukt av fotgjengere, fordi all «biltransport» foregikk i lufta. Og nok også usannsynlig at damen der på Akart ville gå slik alene, da det altså var en voldsom befolkningstetthet der, fortalte Berlet, som også Erra-pleiaderne bekreftet. Se evt. https://galactic.no/rune/acart2.html

22. Et tog på hjul

Så vidt jeg kunne se, førte denne trappen til en tunnel, fordi vi allerede var i første etasje. Jeg spurte:"Hvor skal vi?"

"til der skipet vårt er."

"Men er det ikke på taket? Og vi går ned i stedet for opp?"

Han lo, klappet meg på ryggen og svarte:"Bli ikke opprørt, jeg vet veien!"

Jeg visste ikke hva jeg skulle si og gikk med ham. Vi gikk ned 10 trinn, så en trapp til venstre som gikk ytterligere ned 5 eller 6 trinn, og da hørte jeg stemmene til mange mennesker.

Da vi kom ned, så han på meg og smilte meningsfullt. Jeg lo også og sa:"Nå forstår jeg hvorfor det er så mye enklere og raskere å komme til parkeringsplassen."

Det jeg så før meg her, var noe et intelligent folk kunne finne opp for å spare plass. Det ville aldri ha slått meg at det ble kjørt så mange små tog under denne bygningen, som var fulle av passasjerer. (forresten, dette var de første «hjulvognene» for passasjerer som jeg så på Acart.)

Vi sto på en plattform, Acorc betjente en av spakene som var overalt her, et tog stoppet og en dør åpnet seg samtidig, han ba meg stige inn. Døren lukket seg og toget begynte å bevege seg i en Hastighet på omtrent 30 km/t.

Jeg vil si at det var et tog, selv om det på mange måter var forskjellig fra togene på jorden.

Det kjørte også på spor; Jeg kunne dog ikke se størrelsen på hjulene. Det var ingen enkeltvogner, men en større med smårom for to personer. Da det var en T-bane, hadde toget naturlig nok et tak. Motoren måtte være et sted midt i toget; du hørte ikke noe støy. Da toget begynte å bevege seg, så jeg meg rundt, og så ingen sjåfør. Jeg spurte Acorc etterpå, og han svarte:"Vi er selv togførerne; alle som går inn kan guide den."

"Men hvordan?"

"Alt er automatisk. Som du ser er slike spaker som denne her - han pekte på en som var festet til en søyle på plattformen der stoppen var. Passasjeren går opp på denne plattformen når han ser et tog han vil kjøre med, og trykker på en knapp på søylen. Ved å trykke på en knapp senkes en stopp-spak som berører toget. Døren åpnes og lukkes igjen så snart toget begynner å bevege seg."

"Du har ikke trykket på noen knapp, men trakk bare ned spaken."

"Det er riktig! Vi menn kan utløse spaken direkte for hånd, men kvinner og barn kan ellers gjøre det med et tastetrykk. Hvis du ikke kan utøve en sterkt nok arm-kraft, er det bare ett støt på denne som bringer motoren på toget til stillstand."

"Aha! Hvor går disse togene?"

"Bare fra den ene enden av bygningen til den andre."

Vi snakket mer om det, fordi det var fire parallelle spor, to på hver side; i midten lå disse plattformene, som var beregnet på to linjer.

De to andre plattformene lå på hver side av bygningen og tjente for de to andre linjene. Han hadde fortalt meg tidligere at det er t-bane i byene i avstander på opptil 500 km som kjører i stor fart. Jeg spurte ham:"Er alle T-banene på Acart som disse?"

"Ja, nesten alle sammen."

"Hvorfor går ikke disse togene raskere hit?"

"Her er det et feriested; Så det er ingen grunn til hastverk."

"Ja, selvfølgelig! Jeg vil også ønske å vite hvordan togene snur i endepunktet!"

"Det er et tog på hvert spor; Når det når ende-punktet, berører det en viss kontakt der, noe som får det til å kjøre i den andre retningen."
"Så motoren begge veier?"
"Ja, den har en girkasse."

"Drives disse motorene av solenergien?"

"Selvfølgelig!"

"Hva skjer hvis ingen vil gå på toget for å kjøre den andre veien fra sluttpunktet?"

"Det betyr ikke noe; når kontakten berøres, kjører toget automatisk i den andre retningen."

"Det er fantastisk - det trenger verken drivstoff eller personell!"

Jeg ble så betatt av denne forklaringen, at jeg kunne tenke meg å kjøre til endepunktet. Bortsett fra at jeg ikke visste hvor jeg skulle gå for å komme til vårt skip. Acorc så ikke ut til å ha mistet oversikten. På en av de neste plattformene trakk han i spaken, toget stoppet, og vi kom oss ut. Vi gikk til en trapp og gikk opp. Acorc visste hvor vi skulle! Vi gikk bort til en heis og var på taket av bygningen på kort tid. En skarp vind blåste nå i ansikt og øyne. Jeg la merke til hundrevis av skip der oppe. Jeg tenkte: Kan han finne skipet nå? Det var basert på leselige bokstaver eller tall på gulvet, som selvfølgelig var uforståelig for meg. Etter 10 til 15 m fant vi skipet og kom oss inn.

23. Min hjemreise blir ført frem

Acorc manøvrerte skipet som vanlig; På noen få minutter hadde vi forlatt den 20 km lange bygningen bak oss. Jeg spurte:"Hvor skal vi nå?"

"Til Tarnuc."

"Ja, det vet jeg, men jeg mener: flyr vi direkte til leiligheten din?"

"Nei, vi flyr til 'Solens sønn', fordi du vil fremskynde hjemreisen din; vi får se hva han sier."

"Tror du at han godkjenner det?"
"Hvis du spør ham, vil han være enig."
"Selvfølgelig, hvis han godkjenner det, må vi fly direkte til ham slik at han

kan varsle mannskapet på romskipet at de er klar til morgendagens avgang."

"Ja, det stemmer."

Han hadde senket skipets to beskyttelses-deksler, og vi sluttet å snakke om emnet slik at jeg heller skulle kunne se ut på byene vi fløy over. Jeg kan ikke beskrive nøyaktig hvordan Acart og dens byer, ser ut fra 2000 til 4000 meters høyde. Jeg kan bare si at utsikten minnet meg om barndommen min, da foreldrene mine fortsatt bodde i det indre av Brasil. Det var uendelige skogkledde sletter dengang. For å bygge bosetninger der, ble disse skogene ryddet. På solfylte august- og septemberdager ble disse trærne brent med stubbe og kvist. Brannene lyste dag etter dag i lang tid, rundt om i området.

Bildet over fra internett

Fordi vi bodde på et høyere sted, tilbrakte jeg ofte mange timer i mørke netter, på å se dette fantastiske synet. Selv om jeg var lei meg for at alle disse trærne skulle brennes, fordi jeg var en stor naturvenn som barn, men likevel var det fascinerende å se dette flammehavet om natten.

Synet av byene på Acart var enda mer fascinerende, for deres glitrende lys skinte i tusen farger. Det var ingen ytre lys som skinte der nede - det var veggene i husene som skinte i tusen fargenyanser. I hele mitt liv har jeg aldri sett et så fantastisk vakkert syn! Helt fortapt i dette synet, hadde jeg ikke lagt merke til at vi allerede fløy over Tarnuc; I dette området av Acart, så det ut til at den ene byen avløste den andre.

Vi fløy direkte til regjeringsbygningen. Da vi nådde taket på huset hans, var klokka omtrent den samme som på jorden om kvelden klokka halv 8. Vi dro til leiligheten til «sønnen» på samme måte som første gang. Ved det første besøket la jeg merke til flere detaljer som jeg nå kjente igjen. Acorc ringte på ringeklokka, og vi ble møtt av den samme unge mannen på døra! Acorc snakket kort med ham. Den unge mannen bøyde seg respektfullt, gikk inn i leiligheten og kom tilbake etter noen minutter for å be oss inn.

Siden vi fikk lov til å gå inn, antok jeg at 'Solens sønn' var hjemme; Men for å forsikre meg, spurte jeg Acorc:"Er 'Solens sønn' hjemme, vil han ta imot oss?"

“Ja, selvfølgelig!” Acorc kikket på meg med disse ordene, noe som fikk meg til å innse at han gjerne skulle sagt meg: Kan du ikke vente?
I det øyeblikket gikk 'Solens sønn' inn og ba om unnskyldning for den lille forsinkelsen. Han hilste på Acorc ved å legge hånden på skulderen; Han hilste på meg med et nikk som jeg respektfullt returnerte. Vi satte oss alle sammen. Han snakket spent med Acorc. Ofte så begge på meg, og til slutt oversatte Acorc spørsmålet sitt:"Så du vil at vi skulle fly tidligere enn den opprinnelige planen til jorden?"

"Ja, helst, hvis det var mulig!"

"sikkert nok har du nå opplevd mange av våre skikker og handlemåter!"

"Ja! Jeg ville gjerne ha vært her for resten av livet, fordi jeg beundrer mye (slik det er) på Acart. Men jeg har en familie, og jeg har hjemlengsel etter min kone. Når jeg tenker på slektningene mine, gir det mye glede å se så mye som er vakkert og godt her. Og jeg vil gjerne fortelle deg at på jorden har jeg ***aldri*** blitt behandlet så bra som her, for jeg hører til den store legionen av de evig glemte."

"Hva mener du med det?"

"Jeg er en fattig jordisk borger, og på jorden tenker de bare på de rike."

Da Acorc oversatte svaret mitt, smilte han fornøyd, flettet sammen fingrene, flikket opp håndflatene og lukket dem et par ganger, og sa:"Det er opp til deg! Du kan forlate Tarnuc i morgen tidlig. Det er også bedre for oss å dra herfra litt tidligere, for hvert øyeblikk som forsinker reisen, forlenger den."
"Ja, herre,"svarte jeg, men tenkte: hvordan skal reisen forlenges?

Men jeg vil gjerne fortelle deg at på jorden har jeg aldri blitt behandlet så bra som her, for jeg hører til den store legionen av de evig glemte."

"Hva mener du med det?"

"Jeg er en fattig jordisk borger, og på jorden tenker de bare på de rike."

Da Acorc oversatte svaret mitt, smilte han fornøyd, flettet sammen fingrene, flikket opp håndflatene og lukket dem et par ganger, og sa:"Det er opp til deg! Du kan forlate Tarnuc i morgen tidlig. Det er også bedre for oss å dra litt tidligere, for hvert øyeblikk som forsinker reisen forlenger den."

"Ja, herre,"svarte jeg, men tenkte: hvordan skal reisen forlenges?

Da jeg bare reiste med buss eller til fots, tenkte jeg ikke et øyeblikk på det at planetene beveget seg i forskjellige hastigheter gjennom verdensrommet. Jeg ønsket å spørre Acorc om det til rett tid.

Mens jeg tenkte på mine enkle problemer, snakket Acorc med 'Solens sønn'. Sistnevnte tok et stykke papir, skrev noen få ord på det og ga det til den unge mannen, som skyndte seg bort.

'Solens sønn' vendte seg mot meg: ”Alt er nå gjennomtenkt; Jeg har nettopp sendt en melding til ***Con*** for å forberede din avreise før daggry. De vil fly med det samme skipet som brakte deg hit."

Etter at Acorc oversatte det, snakket «solens sønn» igjen:"Fristen vår kommer til en slutt, og hvis du hadde holdt deg her litt lenger, ville du ha opplevd mye annet. Jeg håper at du godtar denne invitasjonen, selv om du må være veldig sliten etter en så lang dag - hos oss er jo dagene mye lengre enn hos dere. Til gjengjeld er det en lang natt å hvile ut i."

Da Acorc oversatte dette, smilte jeg - jeg visste egentlig ikke om jeg skulle le eller gråte! Jeg tenkte: Uansett hva denne invitasjonen vil medføre, må jeg godta den; dette kan ikke bety noe vondt, akartierne har absolutt ikke noe ondt i sinne!

Så jeg svarte:"Jeg godtar gjerne invitasjonen din, selv uten at du har fortalt meg hva den går ut på."

Han smilte fornøyd og svarte:"Vel, jeg vil gjøre mine forberedelser, Mr. Acorc

vil fortelle deg hva det er det."

Umiddelbart etterå gikk han ut.

24. En idrettsplass

Jeg spurte Acorc umiddelbart,"Hva er vi invitert til?"
Acorc moret seg av nysgjerrigheten min og svarte:"Bli ikke opprørt, 'Solens sønn' inviterte deg ikke på noe for å skade deg!"

"Hva er det?"

"Kvelden før en lengre (hjem) reise, konkurrerer studentene ved universitetene våre i forskjellige disipliner i nærvær av 'Solens sønn' og mange andre tilskuere."

"Konkurranser med våpen?"

"Nei, det er atletiske kamper. Jeg tror du ikke har sett noe sånt siden du kom her; Det er mange slags idretter her."

"Nei, det har jeg ikke sett noe av enda, men jeg ville være veldig interessert; hva er det å se?"

"det vil du snart se selv!"

I det øyeblikket kom 'Solens sønn' inn igjen; Han hadde på seg varme klær og begynte å snakke med Acorc. Kort tid etter kom den unge mannen inn gjennom inngangsdøren og ga ham en hvit konvolutt. Han trakk fram et dokument. Jeg kunne ikke finne ut om noe var skrevet på det; men den måtte inneholde en melding, for han leste den med lav stemme. Da jeg så nærmere etter, la jeg merke til at noe var skrevet på den ene siden. Han tok en kort pause, så på Acorc og sa:"Det er i orden, du kan starte forberedelsene på den bestemte tiden."
Da Acorc oversatte den til meg, ville jeg stille ham et spørsmål, men stemmen sviktet, og da jeg fant den igjen, hadde 'Solens sønn' gått. Acorc og jeg gikk til heisen, og på veien spurte jeg:"Hvor skal vi nå?"

"Til idrettsplassen."

"blir ikke 'Solens sønn' med oss?"

"Nei, han flyr dit med familien i skipet sitt."

Snart var vi over byen. Jeg hadde faktisk veldig mange spørsmål å stille, men bestemte meg for å være stille. Bare innholdet i meldingen interesserte meg brennende; da jeg var i ferd med å spørre, sa Acorc samtidig:"Vi har kommet frem."

"er det huset der?"- Jeg pekte på en firkantet, omtrent ti etasjers høy bygning.

"Ja, det er det."

Da vi kom nærmere, trodde jeg at vi var på vei mot taket. Acorc manøvrerte oss litt videre, og vi landet på en terrasse på den ene siden av bygningen. Da jeg

kom ut, spurte jeg:"Kommer 'Solens sønn' til å lande her også?"(Det var plass til 2 til 3 skip på dette dekket.)

"Selvfølgelig. Herfra kommer du til plassene,som er forbeholdt ham og hans gjester."

Bekymret tenkte jeg på de andre gjestene, frem for alt om ’det lille monsteret’, datteren hans, var med. Så jeg spurte Acorc,"Kan vi ikke sette oss andre steder enn akkurat her?"
"Hvorfor?"
"Det er sikkert bare høytstående personligheter som sitter her, jeg kommer nok ikke til å føle meg veldig bra blant dem."

"Det er utenkelig, det ville være en stor fornærmelse for 'Solens sønn'! Du vet at det ikke er høye og mindre høye folk her hos oss; Jeg kan legge til at hver akart-borger er stolt av å være i nærheten av deg, akkurat som ’sønnen’. Du er det første mennesket som har kommet til ... planeten vår, under omstendigheter som har tillatt deg å se og oppleve så mye."

"Jeg forstår at mitt fravær ville fornærme 'Solens sønn', men du må også forstå at en person som meg har mindreverdighetskomplekser i forhold til dere; Jeg kan ikke kvitte meg med dem så raskt. Det tar litt tid å tilpasse seg!"

"Ikke tenk på det lenger, bare tenk at du er hjemme!"

Smilende la han armen rundt skulderen min og førte meg gjennom en dør til en kort korridor. Vi ankom en hall. Jeg lurte på at idrettsplassen lå inne i et bygg. Rommet var ikke større enn en basketballbane. Det var også et stort rom, hvor bare en viss del var forbeholdt denne sporten. På denne delen, utrolig som det kunne se ut, var det et gressfelt på rundt 80 x 100 m, omgitt av tribuner som gradvis ble til gallerier under tak mot toppen. Vi kom inn der nå. Jeg kan ikke si hvor mange som var i dette rommet - men jeg hadde aldri møtt så mange mennesker på en idrettsplass på jorden. Jeg var så opptatt med å følge med alt rundt meg, at det tok meg litt tid å innse at jeg satt ved siden av Acorc, i en stol på et sted som en konge kunne misunne meg. Jeg så at menneskene i galleriene og tribunene var like glade overalt.

Acorc brøt stillheten og spurte meg:"Hvordan liker du dette?"

"Det er fantastisk!"

Jeg så mennesker strømme inn fra alle kanter og la merke til at det var åtte plasser igjen ved siden av oss, som antagelig var forbeholdt 'Solens sønn'. Jeg spurte:"Vil han være her snart?"
"Ja, han vil være her når som helst!"

Jeg så nærmere på gresset; To ting begeistret nysgjerrigheten min: for det første selve gressdekket, og for det andre sporten som skulle demonstreres her. Fotballen vår kunne det ikke være, for jeg så verken mål eller linjer på banen.Hvordan kom et slikt gressdekke inn i en bygning? Jeg spurte Acorc:"Hva slags sport vil vi se her?"
"Du finner det ut snart."
Siden han ikke ga meg noe svar på dette spørsmålet, spurte jeg:"Hva slags gress er dette som kan vokse inne i en slik bygning? Det er jo ingen sol som kommer inn her; alt som vokser trenger solskinn."

"Selvfølgelig er sola avgjørende for enhver vekst, men det du ser her er verken gress eller plen, det er kunstgress."

"Hvordan det?"

"Det er som et teppe her og kan fjernes når som helst."

"Det virker utrolig for meg! Hvor kan solstrålene trenge inn her?"

"vi kan åpne opp taket her; den er regulerbart og kan lukkes når det regner."

Men dette overrasket meg veldig, for jeg så ikke noen søyler som støtter der i midten. Jeg så sannsynligvis søyler på siden, men i midten var det en åpen plass på ca 120 x 130 m. Jeg tenkte på hvordan et slikt enormt tak kunne flyttes, det måtte vel være over hele stadion. Jeg ville vite dette og spurte:"Hvordan blir det beveget? Det må ha en enorm vekt!"

Han lo og svarte:"Dette virker nok utrolig for deg, og likevel er det ganske enkelt! For det første er takets vekt veldig lett, og for det andre er bevegelsen som følger: Du ser det er høyere i midten enn på sidene, der den støttes av buer som går fra side til side i begge retninger."

"Ja, det hadde jeg ikke lagt merke til før."

"Det blir trukket fra fire sider. Gjennom denne buen går kabler som du ikke kan se herfra. De er koblet til 4 solmotorer; på hver side er en slik motor. Med et håndtak kan taket bli trukket og åpnet fra hver side om nødvendig."

"Tar det lang tid?"

"Nei, det kan åpnes og lukkes på kort tid, som et papirark du åpner og lukker."

"Nå forstår jeg det."

Stadionet var nå helt fylt. Det kom en gonglyd som nå hørtes overalt. Alle reiste seg fra deres plass, inkludert Acorc og meg. 'Solens sønn' hadde kommet inn, ledsaget av familien, de to ’ansatte’ og to andre herrer. En av de sistnevnte skjønte jeg var Tuec, som jeg hadde møtt i Con. Alle klappet i hendene; man hørte høy jubel. Så ble det veldig stille, helt til nykommerne hadde satt seg. Alle andre satte seg også igjen.

Acorc hilste på de nyankomne og snakket animert med dem. Tuec hilste på meg og spurte Acorc hvordan jeg hadde det. Jeg svarte ham, at jeg hadde det bra.

I den 10. etasje, der vi satt, var det bare 10 stoler,til ’sønnen’ med familien hans, de «Ansatte» og noen andre, samt for Acorc og meg.
Barna og en av de unge ansatte satt i andre rad bak oss. Jeg var glad for at ’det lille Monstrum’ satt bak meg; I det minste måtte jeg ikke stadig møte hennes nysgjerrige blikk.

Acorc oversatte et spørsmål fra «sønnen»:
"du liker nok sikkert denne sporten? Jeg hørte at det finnes mange idretter på jorden."

"Ja, jeg har interesse av sport og ser mange idrettskonkurranser på jorden."

"Jeg håper du liker konkurransene våre også; flere av dem vil være veldig like de på jorden."

"Ja, sir, jeg er sikker på at jeg vil glede meg over det!"

Nå dukket det opp to figurer på plenen (hvis jeg kanskje kaller den så). Hver hadde et bøtteaktig ’sak’ i hånden. Alle mennesker så spent på de to. Hva ville de gjøre? Du kunne se at de lagde, merket, en linje på omtrent 25 m lengde over midten av plenen, deretter en andre linje, parallelt med den i en avstand på omtrent 10 m; så gjorde de ytterligere 20 av samme slag i motsatt retning, i

forbindelser med de to første. De forlot plassen, som derved så ut som en stripet sebra. Inn kom nå 20 unge menn; de gjorde en 'olympisk sving' og møttes som to lag på midten av plassen. Det en laget hadde hvite støvler til knærne, de andre svarte. De var 'bundet/snørt opp' på samme måte som fotballsko. De hadde på seg kraveløse 'skjorter' som hadde stropper over skulderene og forbundet med en kryssrem på baksiden. Jeg lo litt innvendig mens jeg tenkte på dette opptoget som de 20 ungdommene skulle fremføre. Det kunne ikke være fotball som hos oss (på jorden) eller noe lignende, fordi linjene på gresset var merket ganske annerledes.

Jeg begynte å bli flau over å stadig, alltid, måtte spørre Acorc, så jeg bestemte meg for å vente og se hva som ville skje. Foreløpig skjedde det imidlertid ingenting, og Acorc sa til meg uoppfordret at det var en slags 'knyttnevekamp' (jeg bruker dette begrepet fordi jeg ikke kan finne en bedre betegnelse).

2x 10 ungdommer sto nå overfor hverandre; og 2 eldre menn hadde kommet ut på banen og gitt dem tegn eller rettere sagt instruksjoner. To nærmet seg hverandre over midten av de to indre linjene. De to store midtlinjene så ut til å være grensen mellom de to gruppene. ***De kjempet for å prøvde å krysse motstanderens linje.***

Hvis en av dem hadde klart å presse motstanderen over linjen, så det ut til at kampen hadde blitt til en seier for ham, fordi han ikke fikk lov til å komme til hjelp for en beleiret kamerat. *Den gruppen som dyttet flest motstandere over streken hadde vunnet.* Det var nok et helt sett med regler for spillet ellers, men ettersom Acorc ikke hadde forklart det for meg, visste jeg ikke så mye om det, men jeg kunne se at den hvite gruppen hadde vunnet fordi de hadde seks motstandere «over» når kampen var slutt. Det seirende laget sto i en halvcirkel midt på idrettsbanen, mens de beseirede haltet etter, og publikum heiet på de seirende, mens 10 menn så mot de andre som et fotballag som nettopp hadde tapt verdensmesterskapet.

Jeg følte på den sterke applausen og 'viktigheten' de la til en slik konkurranse - bedømt etter bifallet, hyllesten - da 'Solens sønn' reiste seg opp og alle ble stille. Via en rulletrapp i nærheten av oss, som jeg ikke hadde lagt merke til før, gikk han ned til banen. Da han var nede, brøt det ut et rasende jubel, og også jeg applauderte uten at jeg egentlig ønsket det. Han takket alle med elegante bevegelser; nå ble det stille igjen. Han nærmet seg det seirende laget; en annen herre, som kom fra motsatt retning, slo seg sammen med dem. Han hadde en kasse i hånden, som han åpnet foran 'Solens sønn'. Han trakk ut en medalje; en av vinnergruppene gikk frem og fikk medaljen under publikumens frenetiske applaus. Etter det fikk de andre vinnerne alle en litt mindre medalje. Han gikk deretter ut, etterfulgt av den vinnende og tapende laget.

'Solens sønn' kom opp rulletrappen og snakket med Acorc. Selvfølgelig forsto jeg ingenting og tenkte med meg selv: De holder på med alle slags seremonier for en slik konkurranse. Vet de ikke om noen bedre idrett enn dette? Noe overrasket meg fremdeles. En av konkurrentene hadde mottatt den store medaljen og en til av de mindre; hvorfor hadde han fått to? Kanskje var han kaptein for seierherrene? Jeg spurte Acorc, men han svarte:"Nei, det var han ikke; han fikk den store medaljen for en enkelt kamp, den andre for lagkampen."

"Hva menes med en enkelt kamp?"

"Individuell vinner er den som bringer motstanderen først over streken."

"Hvordan hadde det vært hvis en av det tapende laget vant 'singel kampen'?"

"Det er svarte medaljer for den enkelte og hvite for gruppekampen."

"Og hvis denne 5: 5 hadde gått ut?"

"Da ville *den* gruppen vunnet, som den enkelte vinneren tilhørte."

"Men hvis for eksempel en gigantisk fyr møter en veldig liten, da ville 99 prosent være vunnet den store!?"

"Det skjer ikke; Det er forskjellige størrelser i hvert lag, men de som kjemper mot hverandre har stort sett samme størrelse og vekt."

Siden jeg aldri har sett noen gå bort, spurte jeg:"Er det noen andre konkurranser?"

"Ja, men helt annerledes enn det du nettopp så; det neste ligner på fotballkamper på jorden."

"Sier du at dere kjenner og trener fotball her også, som på jorden?"

"Nei, vi spiller annerledes, men mange av oss har allerede sett fotballkamper på jorden."

"Acartianere har altså vært på fotballkamper på jorden?"

"Jeg sa ikke at de selv var tilstede på stadionene; de fulgte den bare ved hjelp av TV og lignende apparater som vi har."*)

*)Hvordan må den storartede organiseringen og prestasjonene ved OL i München 1972 (som var ved den tid denne boken kom ut i tyskland, derav nok denne kommentaren. rø.) - som også bød på hat og terror – må ha påvirket disse fredelige menneskene! For tilstander som på jorden fant de løsninger. Fotnote i den tyske utgaven.

"Alt dette er utrolig!"

I mellomtiden hadde flere menn kommet til gressbanen og bar noen U-formede gjenstander; det kunne ha vært mål, men det var 5 av dem, og fotball trenger bare to. To av dem var på størrelse med fotballmål, de tre andre var mindre. Jeg tenkte: Det kan vel ikke plasseres ved (de store)målene! Jeg så hvor de var satt opp: de to større var plassert omtrent 100 meter fra hverandre, de tre mindre var midt i denne avstanden.

Jeg kan knapt beskrive hva som fulgte, men forhåpentligvis med Acorcs hjelp!

Målstengene hadde ikke noe feste; Jeg var bekymret for at de ville holde seg i ro om et mål falt. En annen ting var ikke mindre forbløffende: Spillerne var spredt på banen, og så ut til å plukke opp en del av baneoverflaten fra tid til annen og deretter legge det ned igjen. Etter hvert dro videre, og etterlot bare målene på deres sted. Jeg så heller ingen med et spann med ’maling’/merking, som i forrige konkurranse. Så jeg spurte Acorc,"Hvorfor ble ikke linjer tegnet, og hvordan kan disse målene festes uten støtter?"

"Portene har skruer på enden av målstolpene som passer inn i ’mutterne’(låsespor) i bunnen; Herfra kan du ikke se hvordan det gjøres: for å gjøre dette, settes en nøkkel inn i en åpning i målet. Når det gjelder linjene, er dette en kunstig plen; de legger ganske enkelt et bånd rundt utsiden på markingslinjen, som har en annen farge ’på ryggen’; på denne måten blir ’fotballplassen’ merket."

"Men blir ikke båndet slakt, når det blir snudd?"

"Nei, det er et veldig stramt band; Hvis du var nede på banen og kunne se det

på nært hold, kunne du se og merke med hendene at det er solide ting."

"Hvorfor brukes ikke en farge i dette spillet?"

"Vel, det er mange slags idretter; du kan ikke bruke det samme systemet for alle. Dette brukes bare til de største idretter."

"Dette spillet er nok da et av de mest populære på Acart?"

"Ja, det er det."

"Hvor mange spillere er involvert?"

"Tretten på hver side, men det kan være flere eller færre spillere på hver side, som du vil."

Etter dette svaret snudde Acorc seg til «Son of the Sun» og snakket ikke mer til meg før helt i slutten av spillet (det varte ca.i en jordtime). Mens de to snakket, så jeg på spillet der nede. I følge Acorcs forklaringer og hva jeg så, vil jeg nå forklare hvordan denne sporten foregår.

Størrelsen på målene jeg allerede har forklart, de midterste var omtrent 3 til 4 m brede og 2 m høye. De ble plassert i en avstand på 30 meter fra de store målene, de omtrent 20 meter fra hverandre. De 26 spillerne var nå på banen, 13 i hvitt og 13 i svart. Fra vårt sted kunne vi godt overse banen, da vi satt rett over midten. Oppstillingen til spillerne var som følger: 5 hvite og 4 svarte sto mellom det store målet og den første mindre på venstre side, ved siden av og ved det midtre lille målet, 2 hvite og 2 svarte på hver side, og til høyre, mellom den store og den andre det lille målet, var 4 hvite og 5 svarte spillere. I tillegg til de 26 spillerne, var det fire dommere.

Av disse sto to på hver side. En av dommerne hadde en ball i hendene som ikke var forskjellig fra fotballene våre. Du kan se en innspilling av spillefeltet på en av de siste sidene.

Nå vil jeg beskrive hva jeg kunne se. En av spillerne gikk til det lille midterste målet og skjøt ballen mot overkanten av dette målet. Deretter gikk han sidelengs til en av sine lagspillere. På den andre siden av det midterste målet var også en spiller til høyre og venstre for midtlinjen, som gikk gjennom det midterste målet. Bortsett fra de to spillerne i de store målene, var ingen av spillerne inne i de små målene. En av dommerne løftet nå hånden; så sparket de ballen mot øvre ’tverrligger’, som var omtrent 3 m høy og traff - jeg vet ikke om var med vilje eller utilsiktet - når den falt tilbake fra «tverrliggern» og deretter spratt den til høyre; Når han først hadde berørt bakken, var det en hard kamp mellom spillerne om å fange ballen. Kampen var på topp da ballen passerte først det lille og deretter det store målet. De hvite klarte å gjøre dette uten at de svarte berørte ballen en eneste gang.

Målvakten i det store målet hadde holdt seg i målet hele tiden, mens i de mindre målene byttet de på blant spillerne.

Disse prøvde igjen og igjen å komme i ballbesittelse og gi den til en annen spiller fra deres lag, slik at ballen kom nær det store målet. Jeg var veldig lamslått av disse spillereglene, så jeg forventet at ballen var klar til nok et avspark der det første avsparket hadde funnet sted. Målet som hadde blitt skutt fra det hvite laget virket ikke å ha blitt vurdert. En spiller som overtok ballen, driblet til motstanderens side; Slik gikk ballen fra mann til mann. Da ballen hadde passert de tre små målene, var han foran det hvite lagets store mål, men ingen prøvde å gjenta det første angrepet foran det store målet.

Så ballen ble spilt frem og tilbake; den var en gang foran det

hvite, en gang foran den svarte målet; Jeg kunne ikke se noe av bitterheten som målene bevirker hos oss.

(fordi de nok sikkert i større grad har frigjort seg fra flokk-bevisstheten, fiendeskap, 'oss og dem tankegangen'/sympati-antipati - og da heller «leker»i større grad enn sloss på fotballbanene, som er mer typisk her. Rune Ø.kommentar)

Til slutt løftet en av dommerne hånden for å indikere slutt på spillet. (To av dommerne løp alltid under spillet for å være i nærheten av ballen, mens de to andre satt på hver side av banen med et papirstykke i hånden.) Publikum reiste seg igjen og applauderte. ***Jeg visste ikke hvilket lag som vant fordi alle virket like fornøyde.*** Kanskje det hadde blitt uavgjort.

'Solens sønn' kom tilbake til plassen sin og den samme seremonien begynte som før. Jeg spurte Acorc om hvem som hadde vunnet; han svarte:"De svarte."

"Hvordan blir poengene fordelt?"
"Det ene poenget består av fem femtedeler. Hver gang det ene eller det andre laget scorer et lite mål, er det 1/5 poeng. Overspillingen av et stort mål er rangert som 2/5, og hvis i et lag har scoret et stort mål, og i tilfelle et lag scorer to ganger er hver av disse gjeldende 2 1/2 femtedel."

"Men hvis dette skjer tre ganger på rad?""Det skjer aldri, og etter den andre dubbingen vil ballen være klar for nok et kick-off."

"Hvor stor var poengforskjellen mellom de to lagene - hvor mange poeng scoret de?"

"Det var bare en liten forskjell. Vinnerne i dette sportslige kampspillet scoret 10 4/5 poeng, taperne 10 1/5 poeng."

Uten å forstå spillet hadde jeg lagt merke til at angrepene hadde vært utelukkende gjensidig.

"Hvilken funksjon har dommerne egentlig?"

"De to som løper med i kampen er de faktiske dommerne, de to andre noterer poengene."

"mener dere ikke også at dere faktisk *ikke* trenger noen dommer, for i henhold til lovene deres, er det ingen som tar noe fra andre, og hva betyr et femtedels poeng innen idrett?"

"Deres funksjon er ikke å forhindre ran, men å styre og *koordinere* de to lagene, fordi når spillerne er i midten av kamp, kan det hende at de ikke legger merke til at ballen har krysset en dele- eller sidelinje, eller kanskje på annen måte at det skjer en feil."

"Ja, det forstår jeg!"

Acorc forklarte meg flere detaljer om denne sporten, for eksempel: Feil som blir gjort på side- og indre linjer, etc.
Men jeg vil ikke gå nærmere inn på det her, for med de utallige idretter som finnes på Jorden, er det ingen som har interesse av å lære dette spillet.

Etter at 'sønnen' var ferdig med seremoniene (jeg tror han hadde delt ut omtrent 10 kg medaljer!), kom han tilbake til sin plass.

(Vedr.forklaringen på dette spillet, *kan* det her ha skjedd mistolkninger av forklaringen fra det tyske som er utg.materiale,så en med god tysk språkforståelse kan muligvis gjøre en riktigere «tolkning» av disse ***'arcartiske fotball-reglene'***. Rune Ø.kommentar, nov.2019)

25. avskjed

Spillene var over, og folk dro. Vi var fortsatt der oppe (på tribunene-) da 'sønnen' kom opp igjen. Han snakket kort med Acorc og Tuec. De tre gikk foran oss til terrassen; Fra tid til annen snudde de seg og stoppet. *'The Son'* kom bort til meg, la hendene på skuldrene mine og sa noen få ord som Acorc oversatte for meg:***"Jeg ønsker deg en lykkelig retur til jorden!"***

Jeg var altfor forvirret til å si noe - Jeg kunne knapt smile, og tenkte at jeg vel måtte ta farvel nå, men til min overraskelse førte Acorc meg til romskipet hans, og vi gikk om bord uten videre avskjedseremoni.

Snart var vi høyt over bygningene. Jeg lente meg tilbake i setet mitt og gjespet så hardt at Acorc lo av meg.

“Hvor skal vi nå?” Spurte jeg.

"Først til huset mitt og deretter til Con, hvorfra vi vil forlate."

"Herren, som var med oss tidligere, vil jeg sannsynligvis da ikke møte mer?"

"Jo, han vil vente på oss der."

Vi fløy til Acorcs leilighet og ble mottatt av hans kone og sønn. Acorc fortalte at jeg var veldig sliten og at alle tre trakk seg tilbake. Jeg tenkte at også her ser det ikke ut til å være i gang med avskjeden og forberedelsene til min avgang! Men kort tid etterpå kom de tilbake i rommet.

Acorc hadde en liten koffert i hånden, som inneholdt tingene mine, og sa uten mye seremoni:"La oss gå!"

Litt merket av den kjølige avskjeden, nikket jeg bare med hodet og fulgte etter ham.

Jeg tenkte på denne enkle måten å ta farvel - ***det var tross alt en interplanetær reise!*** Hos oss på jorden sier folk farvel når de reiser fra en by til en annen. På Acart virket de ganske sikre på at de ville komme tilbake igjen; Det var ingen tvil om deres praktiske evne til å reise.

Med disse tankene lente jeg meg frem for å gjennom-se byen vi fløy over. Acorc avbrøt mine refleksjoner da han spurte:"Er du fornøyd?"

"Og om jeg er! Kommer vi til å dra rett etter at vi ankommer Con eller overnatter vi?"

Han lo litt av spørsmålet mitt og sa:"Vi drar med en gang, skipet og dets mannskap er klare, du trenger ikke å bekymre deg for det, du vil ha nok tid i løpet av turen."

Bekymret spurte jeg:"Kommer jeg til å foreta hjemreisen i bevisstløs tilstand, slik som turen hit?"

"Nei, denne gangen vil det ikke være nødvendig!"

Jeg var veldig lettet over dette svaret. Og selv om jeg hadde sett så mye på Acart, var jeg veldig nysgjerrig på å se planetene i verdensrommet, og faktisk mer av verdensrommet.

Acorc fortsatte:"Da vi fløy hit med deg, da du var bevisstløs, hadde du blitt utsatt for forskjellige tester på din motstandskraft. Organismen din har svart

bra på alle disse; derfor kan du ta forskjellige deler av tilbakereisen med full bevissthet uten å bli skadet."

"Vil du gi meg en ’sovepille’ slik at jeg kan sove godt?"

"Ja, til bestemte tider får du en ’sovepille."

"Kan du forklare dette for meg?"

"En forklaring oppklarer ikke mye her, du kan nok knapt forstå den."

"Skal jeg være bevisstløs på visse strekninger?"

"Ja, fordi det er strekninger som forårsaker stort stress."

"Og jeg vil ikke føle noe med det?"

"Nei, og av to grunner: Hvis du er bevisstløs, kan legene bedre kontrollere tilstanden din, fordi hvis du var våken på dette tidspunktet, ville du absolutt vært i sjokk/i en annen tilstand*, og dermed komplisere medisinsk kontroll og for det andre sette din egen tilstand i fare."

(*kommentar- fordi de under slike interplanetære reiser må gå gjennom dimensjonsporter/’dimensjons-hopp’, - ellers ville reisen ta ’evigheter’ - under hvilke man kan få visse bivirkninger som bl a beskrives av stoffet på linkene: engelsk; http://galactic.no/rune/billyeng3.html
norsk; http://www.galactic.to/rune/meier3.html Rune Ø.kommentar)

"Lider ikke mannskapet som et resultat?"

"De føler selvfølgelig det stresset også, men har ikke noe skade av dette fordi vi alle har spesiell trening for slike oppdrag."

"Betyr det at du ikke kan overleve en slik reise uten slik trening?"
"Nei, det er ikke tilfelle. Alle som er friske kan overleve denne reisen, bare det at han klarer seg mye bedre i ubevisst tilstand."
"Hvor mange av disse stress-stadiene er det, og på hvilket tidspunkt flyr du gjennom dem?"

"Det er tre stadier: den første starter når vi forlater magnetfeltet til Acart, det andre er midt på reisen, dvs. når du er i det såkalte nøytrale rommet, og det tredje når du må overvinne jordens magnetiske barrierer. Det er det samme når du flyr i motsatt retning, med unntak av det nøytrale rommet."

"ok - så det er derfor!"

“Se, vi flyr nå til Con!” Jeg ønsket å tenke nytt vedrørende alle inntrykkene mine, men jeg klarte ikke å gjøre det, bygningene så like ut overalt. Acorc landet med ’fly-apparatet’ på et flatt sted på bakken - sannsynligvis på en slags «flyplass». Vi gjorde en høyresving, og satte oss ned i nærheten av forskjellige store rom-skip.

26. hjemreisen

Ikke før hadde vi gått ut av farkosten, før enn andre mennesker møtte oss, inkludert Tuec. Mens de snakket, så jeg meg raskt rundt; men jeg kunne ikke oppdage noe kjent, selv om jeg hadde kommet her nå. Jeg forstilte meg vagt å skimte en flat overflate mellom høye bygninger, men nå så jeg at det bare var bygninger på den ene siden, så vel som på de to ytre endene. Men jeg hadde en forklaring på det: Da jeg kom, følte jeg meg så ille at jeg ikke kunne absorbere detaljene; Vi hadde kommet oss til den ene siden av flyplassen og hadde gått til stedet jeg nevnte i begynnelsen av historien min.

Men jeg vil gjerne si noe om denne ’lufthavnen’: Jeg tror at det hadde vært en slags ’etasje-by’ her i tidligere tider, fordi den ene halvdelen av ’rullebanen’ var på nivået i de laveste etasjene i den siste bygningen, den andre halvparten var oppe samme høyde som selve bygningene, som alle var veldig høye. Så man kunne snakke her om en nedre by og en øvre by; mellom disse to distriktene var da flyplassen, omtrent 2 km lang og 100 m bred. Etter at Acorc hadde snakket med disse mennene i ganske lang tid, så jeg at timen med avskjed var kommet for meg. Vi dro alle til et nærliggende solskip. Acorc tok farvel med Tuec og to av de andre herrene. Tuec kom til meg og la begge hendene på skuldrene mine og ’ristet’ meg litt. Vi kunne ikke snakke med hverandre fordi Acorc ikke var i nærheten for øyeblikket til å oversette.

Etter noen få øyeblikk kom han tilbake, rolig og glad, som om han hadde en liten fiske-tur-utflukt foran seg, han tok meg i armen og førte meg til skipets inngang. En mann åpnet døren og ledet oss da vi gikk inn.

Jeg ble overrasket da vi øyeblikkelig klatret opp de mellomtrinnene og derfra inn i det semi-ovale større rommet som jeg husket. Jeg husket også at da jeg landet her, så jeg flere åpne dører som åpnet seg mot en korridor. Det var det samme skipet jeg returnerte til Jorden med. Acorc la kofferten ned i et lite rom ved siden av det store rommet. Vi satte oss på en benk, som var innebygd i veggen. Jeg spurte:"Drar vi med en gang?"

"Nei, det vil ta litt tid."
En mann som ikke så veldig nådig ut, henvendte seg til oss, ga Acorc noe og dro. Acorc fulgte ham. Etter kort tid kom han tilbake med et glass vann, som han ga meg sammen med en pille som så ut som en oliven. Han sa:"Ta dette."
Jeg spurte noe nærvøst,"Hva er det - hvorfor må jeg ta det?"

"Det er maten, næringen du trenger i løpet av reisen."

Jeg trodde dette var en vits; hvordan kunne en slik pille
gjøre meg mett? Han la merke til at jeg nølte og sa:
Du kan ta det med ro; vi livnærer oss alle for en slik reise på denne måten."

"Hva slags næring er det?"

"Det er et konsentrat; alt menneske trenger for en Dag (23 timer) er inkludert. Dessuten har det har fordelen at magen ikke blir belastet med den."

"Hvis det er slik, er dette et mirakel."

Jeg svelget pillen med litt vann, og håpet at den ikke ville føre til ubehag ved svelging, men den skled lettere ned enn en slurk vann alene.

Vi snakket en stund om dette ’matsystemet’. Så jeg spurte:
"Går dette skipet rett til Jorden når vi drar herfra, eller besøker vi en annen planet på veien?"

"Vi vil gjøre et nytt stoppested nær Acart."

"Hvor langt er dette herfra?"

"Kom med meg, jeg vil vise deg det."

Vi gikk nedover en korridor og inn i et rom der det allerede var flere personer som jobbet flittig.
Acorc henvendte seg til en av disse mennene og snakket med ham. Han førte meg til en slags ’balkong’ med flere stoler. På veggene var det mange kontrollbokser og en mengde andre enheter. Acorc satte seg og ga tegn for meg å komme nærmere; Jeg satte meg ved siden av ham. Han lot meg se gjennom ’kikkert’ og sa:"Se, der vil vi lande."

Jeg utbrøt: “Er det månen til Acart?”
Han svarte lattermildt: “Acart har ingen måne som jorden.”

"Da er det en annen planet?"

"Nei, det er det ikke, ser du ikke den er rektangulær eller nesten oval?"

"Det kan jeg se, men hva er det da?"

"Dette er en «rom-plattform» som vi lagde selv."

"Denne tingen er altså skapt av dere Acartianere selv?"

"Ja, og ikke bare denne, det er flere lignende."

"Hva tjener denne til?"

"For en rekke formål."

"Er disse plattformene bebodd?"

"Ja, det er alltid hundrevis av mennesker der, i tillegg til forskjellige solskip og andre apparater."

"Kan du se dem fra Acart om dagen?"
"Nei, du kan ikke se denne uten kikkert om dagen; Om natten lyser de som en liten stjerne."

Selv om jeg hadde hørt mye, selv om verdensrommet, planeter osv., Kunne jeg ikke forestille meg hvordan man skulle konstruere noe sånt i verdensrommet, det var mer som en måne enn en kunstig plattform. Men jeg kunne ikke spørre videre, for Acorc så ikke ut til å ha mer tid, så vi gikk tilbake til det semi-ovale rommet, og jeg visste, husket plutselig at dette var rommet der jeg hadde våknet fra flyturen hit, men sengen der jeg ble liggende, så jeg ikke, da den var plassert på den ene siden av veggen, og nå var dette stedet tomt.

For å fjerne tvilen min spurte jeg:"dette er vel ikke rommet der jeg sov og våknet da jeg kom hit?"

"Hvorfor spør du?"

Han så forbausende på meg og sa: ”Selvfølgelig! Hvorfor spør du?"

"Jeg ser ikke sengen jeg lå på da."

"Den er fremdeles der, den er bare innebygd i veggen,"

Han førte meg til kurven av veggen og lot sengen gli ut av veggen; Så det virket ikke som noe mystisk. Han viste meg ytterligere 5 sofaer; 3 var festet under, de andre 3 ovenfor. Jeg likte dette veldig godt, og spurte:"Er dette en sovestue?"

"Nøyaktig det er det; vi har flere her!"

Jeg så forundret på ham. Han førte meg mot den indre passasjen og rørte noe på veggen der. Først trodde jeg at senger ville komme ut av veggen igjen, men denne gangen kom de ned fra taket, 12 i antall, alltid to oppå hverandre. På denne måten ble dette rommet omgjort til en sovesal med 18 senger på kort tid, 6 på veggen og 12 i høyden.

Etter å ha demonstert dette med et fornøyd ansikt, lot han alle unntatt en seng forsvinne. Etterpå viste han hvordan et bord, vasker osv.dukke opp, og til slutt så jeg at benkene kunne trekkes tilbake inn i veggen. Alt ble senket vekk bortsett fra en seng og en benk. Acorc dro, og jeg satt der på den benken. Jeg ble overrasket over hvordan dette folket utnyttet på alle plasser det var rom, som jo var mangelvare blant dem, mens vi på jorden bor ganske tett sammen, selv om vi har nok plass men bare ikke vet hvordan vi skal bruke det riktig. Jeg følte meg ikke så sliten lenger, selv om jeg ikke hadde sovet på lenge.

Acorc kom tilbake med mannen som så så uvennlig ut og hadde en kort samtale med ham. Da han dro, sa Acorc:"Du vil nok være veldig sliten nå!"

"Ikke så altfor; men hvis jeg legger meg nå, er jeg er sikker på at jeg sovner ganske for nå."

"Bare legg deg ned straks!"

"Vil skipet dra av sted øyeblikkelig?"

"Ja, og det er derfor du skal sove nå."

"Og hvis jeg ikke kan sovne?"

"Ikke bekymre deg, du vil sove godt med en gang."

"Trenger ikke mannskapet spesielle klær for en slik tur?"

"Nei, skipet i seg selv beskytter oss mot rommets innflytelse, stråling. Imidlertid har vi også spesielle klær for spesielle tilfeller (dessverre forklarte han ikke disse spesielle tilfellene).

Jeg gikk til sengen min. Før Acorc forlot rommet, spurte jeg ham:"Kunne du ikke vekke meg når skipet er klar til å lande på plattformen? Jeg vil gjerne oppleve dette!"
"Ja, ja!"svarte han smilende og gikk bort. Det var ikke før mye senere at jeg fikk vite hvorfor han lo! Fra det øyeblikket til vi ankom jorden, kunne de la meg sovne og våkne opp som de ville!

Da jeg lå på sengen, så jeg ufrivillig på et lyspunkt på veggen og sovnet rett etterpå.

*
Da jeg våknet, hørte jeg forskjellige mennesker snakke; Jeg åpnet ikke engang øynene. Det tok meg en stund å huske hvor jeg var. Jeg satte meg opp i sengen og la merke til flere mennesker, inkludert Acorc. Da han så at jeg hadde våknet, sa han:"Vi ankommer her nå allerede; Derfor vekket jeg deg."

"Hvor ankommer vi? På jorden?"

"Nei," han lo,"til rom-plattformen."

Jeg ble irritert og tenkte: hvordan vekket han meg? Jeg følte ikke at noen rystet i meg. Jeg hadde ikke den minste anelse om hvor lenge jeg hadde sovet. Av nysgjerrighet for å se plattformen, spurte jeg om den. Jeg var våken og spurte:"Får jeg se denne?"

"Ja, kom med meg!"

Jeg gikk etter ham og trodde at vi skulle til rommet med apparatene jeg hadde vært med ham før. Men da vi krysset halve korridoren, åpnet han en dør som viste seg å være døren til en heis. Vi kjørte opp til en annen etasje. På toppen gikk Acorc til to personer som satt ved et lite ’bord’, hvorav det var mange i dette skipet. Han snakket med dem, og de to forlot sine steder. Jeg sa til meg selv: Hva vil han vise meg noe herfra? Uten erfaring om romskipet håpet jeg vi kunne komme ut i rommet uten noen spesielle klær.

Da vi satt foran bordet, lot Acorc meg se gjennom et apparat som sto foran meg. Da jeg så inn, ble jeg forbauset av forundring! Jeg hadde forventet at det ville være helt mørkt her, for jeg hadde tidligere hørt at natten var mørk i verdensrommet. Alt var innhyllet i lys her. Jeg hadde også forestilt meg denne plattformen mye mindre. Jeg kunne ikke engang se til enden på grunn av denne overfloden av lys. Hele systemet besto av et strålende, tilsynelatende veldig fint materiale. Siden du ikke kan snakke om "over" og "under" i verdensrommet, snakker jeg om stedet der vi landet.

Det jeg så kunne kalles en by; det var ingen hus, bare mye slik iglo laget av snø; de så ut som hatformede boller. I tillegg var det mange, mange skip og andre gjenstander som jeg aldri hadde sett og hvis formål jeg ikke kunne gjette på. Mange mennesker gikk frem og tilbake som om de var på fast grunn. Alle hadde på seg spesielle dresser som jeg ikke kan forklare, fordi Acorc ikke hadde tid for meg for øyeblikket. (Jeg kunne se i alle retninger, fordi Acorc endret retningen på teleskopet ved å trykke på en knapp.) I det øyeblikket sa han:"Se, det er Acart."

"Den kulen der? Det er fantastisk - jeg har aldri trodd at det ville være så enkelt å se herfra!"
Jeg vil nok aldri lykkes med å gjengi mitt inntrykk; uansett hvor mye jeg skulle ønske det, men jeg vil prøve å gjøre mitt beste!
Globen jeg så (jeg vet ikke om den ble forstørret eller forminsket med teleskopet) så ut til å ha en diameter på 20 til 25 meter; siden plattformen lå mellom Acart og Solen deres, så vi hele siden vende mot oss. På Acart var det lys dag, med unntak av en liten mørk sone ved de to polene.

Jeg kan ikke skille farger godt, men jeg så absolutt at overflaten på Acart ikke var blå, ikke engang der jeg tydelig kunne se at det var et hav mellom to kontinenter. Jeg la merke til tre farger: de to første var solen og vannet, den tredje var som et belte rundt hele kloden, og i området mellom beltet og plattformen rådde rommets mørke.

Da vi hadde sett på alt jeg ønsket, gikk vi tilbake til ’sovesalen’. Acorc sa:"Du kan nå fortsette den avbrutte søvnen din, fordi vi drar om kort tid."

"Hvor lenge har jeg sovet?"

"Bare kort tid; vi er fortsatt veldig nær her ved Acart."

"Hvor lang er denne avstanden?"

"Cirka 50 000 km."

"Du sa 50 000 km, og du kaller det nær?"

Jeg burde ha visst at dette var en ubetydelig avstand i verdensrommet, og han hadde også fortalt meg at disse skipene kunne reise opp til 500 km per sekund (jordtid, selv om skipet vårt ikke hadde flydd opp til denne hastigheten enda, kunne vi komme hit på kort tid. Jeg brøt av denne tanken, la meg tilrette for søvn og sovnet som før.

*

Da jeg våknet, la jeg merke til noe rart med skipet og meg selv: Jeg hørte en rar brumming. Jeg så meg rundt og lyttet, men ingen var å se. Jeg tok bena ut av sengen; disse, som hele kroppen, så ut til å være hovne. Jeg ventet en stund i håp om at det skulle gå bort. Jeg ville faktisk legge meg igjen, men gjorde det ikke, for jeg ville vite hvor vi var nå. Det hadde vært mitt eget ønske å ikke sove under hele reisen.

Acorc dukket opp fra et sted og spurte meg:"Hvordan har du det?"

"Vel, bare litt fremmed føler jeg meg: det ser ut som om jeg hadde økt i omkrets; Jeg har en følelse av at jeg er i en veldig sterk vindtrekk, som til og med bølger huden i ansiktet mitt!"

Han kjente på pulsen, nikket med hodet og svarte:"Du er i beste form, ikke gjør deg noen bekymringer, for denne følelsen går over."

"Er vi fremdeles på vei eller har vi landet?""Vi har vært på vei i mange jord-timer, og har omtrent en tredjedel av reisen bak oss."

"Hvor mange timer har vi reist?"

"Halvannen Acart-time eller 11 jordtimer."

"Sov du også?"

"Ja, et par jord-timer."

"Flyr skipet nå i full fart?"
"Ja, og det er grunnen til at du har den rare følelsen, vi forlot deg i fred for å se hvordan du reagerer etter at du våknet, vi har kanskje kunnet la deg sove hele tiden, men jeg ser nå at dette ikke er nødvendig."

"Hvor lenge kan jeg holde meg våken?"
"Vel, hvis du vil sove igjen, så legg deg igjen, hvis ikke, kan du holde deg våken en stund."
"Jeg vil helst ikke sove."

"Vel, da vil jeg vise deg andre avdelinger på skipet."

Vi brukte de neste to timene på å gå gjennom nesten alle deler av skipet. Det var tre etasjer. Den første og den tredje inneholdt færre rom enn midten, noe som hadde å gjøre med skipets form, som var smalere oppe og nede. Først gikk vi ned til 'nedre etasje'. Alle rommene her var fulle av tilbehør bortsett fra tre rom; Til min overraskelse fant jeg to små romskip i et av de sistnevnte, og i de to andre var det et slags 'smutthull' som inneholdt kraftige solvåpen.

Derfra returnerte vi med en heis til mellometasjen. Jeg så to 'sovesaler' der, forskjellige observasjonsrom, laboratorier, ellers flere rom og korridorer. De var egentlig ikke tomme korridorer, fordi det var mange 'skuffer' på begge sider, som var fulle av små ting og klær. Til slutt besøkte vi toppetasjen, der hele systemet for bevegelse, kontroll og forsvar av skipet var plassert. Der

oppe, og i hvert rom, møtte vi menn som satt foran veldig kompliserte ’apparater og sentralbord’, med hendene bevegende seg frem og tilbake.

(kommentar; sammenlignet med andre mer «tekniske sivilisasjoner», har nok enda Acart-kloden relativt «primitiv galaktisk teknologi» med hensyn på kosmiske reiser, for jf.bl a Erra-informasjonen fra -75>>, så har de selv der nå fullautomatiserte skip – se fx denne linken om det her i eng. lyd på samme. Rune Ø.kommentar)

Følelsen av ansvar av dette mannskapet var beundringsverdig. Tilsynelatende var det bare Acorc som fikk snakke med meg; alle andre ’berørte’ meg ikke engang med et blikk.

Vi kom nå til et rom som imponerte meg aller mest; ’Fremdriverne’ - eller impulsorer, som man kan si - ble brukt til å produsere fremdriftskraften til skipet. Det var et kvadratisk rom, omtrent 5 x 5 m. Den største halvparten av det var utstyrt med 6 ’tønner av motorer’, hvorav to hver liggende over hverandre. For å være på den sikre siden spurte jeg Acorc mer om det, selv om jeg nesten kunne tenke meg funksjonen deres. Han svarte:"Disse maskinene fanger opp solenergi og konverterer den til fremdriftskraft for skipet."

(det er egentlig magnet/gravitasjonskraften, som de utnyttet her, slik jeg har forstått det- den KRAFT som også beveger selve klodene i deres rotasjon rundt sola. Rune Ø.kommentar)

"jobber alle seks sammen?"

"Nei, bare to er i drift."

"Og de fire andre?"

"Hvis det ene paret svikter, kommer det neste til funksjon."

"Er det også maskin-havarier også med solmotorer?"

"De er selvfølgelig laget av en materialer, og alt som er gjort eller har involvert materie, kan svikte."

"Er det de samme motorene som også driver skipet i jord- eller i Acart-atmosfæren?"

"Nei, de brukes bare i rommet; deres funksjon er å øke den magnetiske tiltrekningen til denne overflaten (han pekte på skipets kuppel)- dvs mellom skipets skrog og planeten eller gjenstanden som blir brukt. Når skipet flyr i en atmosfære, setter vi inn disse 16 propellene, hvorav du ser åtte på hver side. Hver av disse propellene har en litt mindre motor (se tegning)."

"Er skipet alltid styrt fra dette rommet?"

"Ja, nesten alltid."

I motsetning til mitt ønske om å være her lenger og lære mer, fortsatte Acorc:"Vi går tilbake til soverommet nå; du må sove igjen, senest innen en time."

Forbløffet over denne ordren fulgte jeg ham uten å svare med et ord. Da vi var der, kunne jeg ikke la være å spørre:

"Hvorfor må jeg sove igjen når tilstanden min er tilfredsstillende og jeg ikke er sliten i det hele tatt?"

Enten ble han flau eller så ville han ikke svare meg, fordi han bemerket bare:"Hvis du våkner igjen, kan jeg forklare deg det."

Jeg la meg på ryggen, la armene under hodet og tenkte på hva som Acorc skjulte, fordi han tydeligvis gjorde det. Jeg så igjen på den glødende sirkelen over meg og sovnet umiddelbart, og skjønte ikke at Acorc allerede hadde dratt. Selv når jeg våknet senere, hadde jeg fortsatt den samme urolige følelsen i kroppen - enten jeg lå, satt eller sto, det var alltid det samme.

Jeg tenkte bare om han sov da han kom inn i rommet. Jeg spurte ham,"sov du i et av de andre soverommene?"

"Nei, jeg sov her med deg!"

"Bare vi to?"

"Nei, noen få andre menn hvilte også her."

"Hvordan har det seg at jeg er alene hver gang jeg våkner? ingen steder ser jeg de andre sengene."

"Vi sov bare her en gang og sto opp før du våknet."
På de to andre soverommene sover alltid menneskene som betjener skipet."

Han hadde siden ryddet sengen min, og vi satte oss sammen på benken.
"Hvor mange mennesker er mannskapet?"

"Siden hensikten med reisen vår i dag nesten bare er å bringe deg tilbake til Jorden, er det denne gangen bare 32 mennesker, inkludert oss begge."

"Hvorfor sa du "nesten bare"?"

På dette fikk jeg ikke svar - enten ønsket han ikke, eller fikk ikke lov å svare meg.

"Det er tross alt mulig at det ene eller det andre besetningsmedlemmet svikter, vi har tatt vare på selvfølgelig."

"De fortalte meg at det alltid er besetningsmedlemmer fra Acart et sted på jorden!"
"Ja, det stemmer."

"Hvor er dere?"

"De som er der, er de som vi har stasjonert på skipene våre."

"Hvor er disse stasjonene - på Jorden, i rommet, nær Jorden eller på Månen?"

"Nei, nei, nei!"Utbrøt han,"For å fortelle deg dette, burde jeg ha mer tillit til deg."

"Så du stoler ikke helt på meg! Jeg har sett og hørt så mange ting, og du viste meg hele skipet."

"Det er noe helt annet!"

"Kommer du til å besøke disse menneskene før eller etter at du lar meg landsettes ned på jorden?"

"Det er uviktig, du vil ikke legge merke til det likevel, jeg er sikker på at du ikke en gang vil merke om skipet beveger seg eller står stille og like lite om vi kontakter noen eller ikke."

"Hvor lenge har vi reist?"

(Jeg endret emne fordi jeg ikke fikk svar på de siste spørsmålene mine.)

"To tredjedeler av reisen har vi bak oss, så omtrent 45 millioner kilometer."

Da jeg hørte ham si slike tall, følte jeg meg alltid veldig liten; bare en gang i livet hadde jeg reist til Sao Paulo i delstatshovedstaden, og det hadde virket veldig langt! Og når han nevnte et slikt tall, var det irrelevant, selv om det betydde tusen ganger og mer rundt om kloden.

"Har vi allerede flydd gjennom det nevnte nøytrale rommet?"

"Ja, det er bak oss."

"Hvorfor snakker man om et nøytralt rom i rommet?"

"Jeg vet ikke om du vil forstå dette. Solens (magnet)felt ligger i det uendelige. For eksempel går feltet, området fra solen vår, og så langt at det treffer feltet til den nærmeste solen. Det samme gjelder de enkelte planetene. Når mennesket på en hvilken som helst planet begynner å studere kosmos, merker de først at kraftfeltet til planeten deres er begrenset til et lite område; den andre oppdagelsen er at han oppdager/innser at det går mye lenger enn å møte nabo-stjernen; avhengig av størrelsen på dette kraftfeltet,som en en gang er frastøtende, en (-annen-) gang tiltrekkende."

(får en ide at denne (+ denne) illustrasjonen tilknyttet KOLDAS-kontakten, gir noen utfyllende tanke-ideer på det.Rune ø.anm.)

"Hvordan skjer det?"

"Vel, ta dette skipet til sammenligning: det kommer i jordens attraksjon; jo nærmere vi kommer den, jo mer frastøtes vi. Når denne frastøtningen begynner, **må vi endre hele systemet her**; hvis det ikke ble gjort, ville det snart ikke være liv på planeten, for det er uendelig mange fragmenter av alle slag i verdensrommet som vil ødelegge alt i en kollisjon.

Dersom de selv får fortsette i stort omfang, kunne de snart ikke lenger være i sine egne baner. Et nøytralt rom er feltet hvor tiltrekningen fra de to planeter møtes. Reaksjonene som et vesen får, når det passerer gjennom et slikt rom, skyldes det faktum at styrkefeltene til de to planetene ikke er like; dette gir jo svakere skyv av den sterkere og vice versa."

"Hvis du sammenligner Jorden og Acart, hvem har dem det største kraftfeltet?"

"Jorden i dette tilfellet, så det nøytrale rommet er nærmere Acart."

"Og når avstanden mellom de to blir større?"

"Da blir styrkefeltene deres større, men alltid i samme proporsjoner, så hvis deres innbyrdes avstand er størst, skjer ingenting annet, bortsett fra når det er den minste."

"Gjelder dette også for avstanden mellom solen og «hennes» planeter?"

"Nei, for solens kraftfelt er uendelig mye større; planetene holdes av det (det er det samme som forholdet planet - måne). En del av Planeten blir frastøtt av den i den større avstand, andre blir tiltrukket av den (’den’= jorden)."

"Hvorfor forårsaker ikke de romomfattende fragmentene (dvs ’romsøppel’)- skade på romskipene?"

"For det første fordi de består av et materiale som er utsatt for ødeleggelse av friksjon, og for det andre fordi skipene har et beskyttende lag (kraftfelt?) rundt deres ytre overflate."

"jeg må vel gå tilbake og sove nå, eller kan jeg tilbringe resten av turen helt våken?"

"De må sove igjen, når vi når de sterkeste barrierer rundt jorden."

"Er det fortsatt lenge til den det skjer?"

"Ja, ganske lang tid; Du kan holde deg våken i en Acart-time eller 7jordtimer."

"Kan vi se jorden godt nå?"

"Ja, rimelig godt."

"Jeg vil gjerne se på den fra rommet - er det mulig?"

"Ja, jeg vil vise deg."

"De sier alltid at jeg skal vekke deg eller at du trenger å sove nå. Men jeg kan ikke huske at du noen gang har vekket meg eller gitt meg en sovepille - jeg bare tok denne matpillen. Kan du forklare det for meg?"

"Husker du ikke den runde, glødende saken over sengen din?"

"Ja, selvfølgelig! Men jeg fant ikke noe unaturlig med det. Hva betyr denne flekken?"

"Dette lyset er det samme som blender mennesker på jorden når de nærmer seg et av våre romskip, en veldig kraftig stråle som øyeblikkelig gjør folk bevisstløs, men lyset over sengen din er åpenbart mye svakere – men det fører til nesten øyeblikkelig, normal søvn."

"Slås lyset av når jeg sover?"

"Nei, bare når vi vil vekke deg."

"Hva er effekten av dette enkle lyset på den menneskelige organismen?"

"Dette er på ingen måte bare et 'enkelt' lys! Forskerne våre jobbet i mange år til de oppdaget det middelet som påvirker hjernen og organene, som aktivreer søvnen eller stopper den."

"Sier du at en person i midten (i fokus) av denne lysstråle, ikke våkner før den slås av?"

"Nettopp!"

"Det jeg også gjerne ville vite er følgende: Hva snakket ’sønnen’ med deg om, på sportsfestivalen?"

"Han fortalte meg om hva jeg skulle snakke videre med deg i løpet av turen."

Han åpnet nå vann-kranen og ga meg en annen pille med en slurk vann, som jeg svelget uten å nøle.

27. Syn ut i verdensrommet

Vi reiste oss og gikk gjennom de forskjellige deler av skipet til vi nådde rommet med teleskopene.

"Du kan nå se jorden slik du ønsker!"

"Ser du den godt herfra?"

"Ja, rimelig bra, det har jeg allerede fortalt deg!"

"Hvor langt er vi fra den i dette øyeblikket?"

"Cirka 10 millioner kilometer."

"Fortsatt så langt! Kunne jeg ikke se den fra 500 km avstand?"

"Nei, fordi du snart må sove igjen, til vi kommer nær jorden."

"Er du sikker på at jeg ikke orker den siste strekningen av reisen i våken tilstand?"

"Ja, for når vi er 4000 til 5 000 km fra Jorden,(dvs ca 2-3 jord-diametre) må vi gjøre to eller tre runder rundt den før vi kan lande. Når vi går inn i denne syklusen, gjør skipet bevegelser som ligner på en stein som er kastet flatt over mot overflaten av vannet; det berører vannet, hopper opp igjen osv. Disse bevegelsene er også ganske ubehagelige for oss - hvor mye verre ville de ikke føles for deg!"

"Ja, men det er veldig synd!" (dvs at han måtte sove da...)

Vi satte oss sammen på en slags benk, og han lot meg se gjennom et av teleskopene. Da jeg så både Jorden og Acart herfra, var jeg rimelig forundret - for det første overrasket fordi jeg trodde jeg kunne se jorden herfra, som mye større, og for det andre fordi jeg hadde forestilt meg at jeg kunne se alt tydelig. Men for begge deler var ikke det tilfelle.

Acorc viste meg på min side, der jeg satt, et annet teleskop og ga meg forklaringer. Jeg så noe slikt: I det uendelige verdensmørket så jeg tusenvis eller millioner av små stjerner. Selv vet jeg jo nok mye mindre om verdensrommet og dets stjerner og planeter, enn mange andre mennesker!

Derfra kunne jeg også se hvor mye større solen var. Jorden og månen, fra vårt observasjonspunkt så ut til å danne to rette, v-formede linjer under solen, som jeg så «rett fram», jorden til høyre og månen ganske nær jorden, enda mer til høyre. Hvordan og i hvilke farger så jeg disse tre himmelske legemene?

Solen var (gjennom teleskopet) i samme størrelse som om den ble sett midt på dagen fra Jorden, men den avga ikke den gløden som hindrer oss å kunne se rett på den i lang tid. Jorden var et syn for seg selv; den var (som om den var-) ’omtrent en meter’ i diameter, men bare en liten del av den var lys, der den vendte mot månen. Den lyse delen så nesten nøyaktig ut slik som jeg hadde sett den fra Acart. Jeg la merke til at det nå var natt i Sør-Amerika, for i den lyse delen så jeg en havstrekning med fastlandet og øyer som jeg ikke kunne identifisere. Jeg turte ikke å spørre Acorc om det.

Dessverre hindrer min manglende evne til å skille farger meg fra å beskrive jordens skjønnhet mer detaljert! Jeg kunne se vagt omtrent fem farger: absolutt blått, i det lyse avsnittet. Den mørke delen virket for meg å være en blanding av svart og blått; For det tredje så jeg et belte rundt jorden - både rundt dsen lyse og mørke del; dette beltet så ut til å være blått.

For det fjerde så jeg et andre, større belte; det lå rundt det første beltet som en regnbue og sendte ut en lysstyrke som en veldig svak elektrisk pære.

Femte punkt: i begge ender av den lyse delen, så jeg to mørke linjer; fra mitt synspunkt syntes de å ligge på toppen og bunnen av jorden og krysset den lyse delen i horisontal retning. Resultatet er det samme inntrykket man har når man fra et høyt utsynspunkt ser på et lys projisert fra bakken over en grøft som ligger i mørket. Størstedelen av månen var belyst i dette øyeblikket, men selv ikke denne lyse delen skinte noe særlig; den så omtrent ut slik som jeg hadde sett den fra Acart.

Noe slikt, uten solen her tatt med, kan det ha sett ut, fra det han sier han så via teleskopet i skipet...

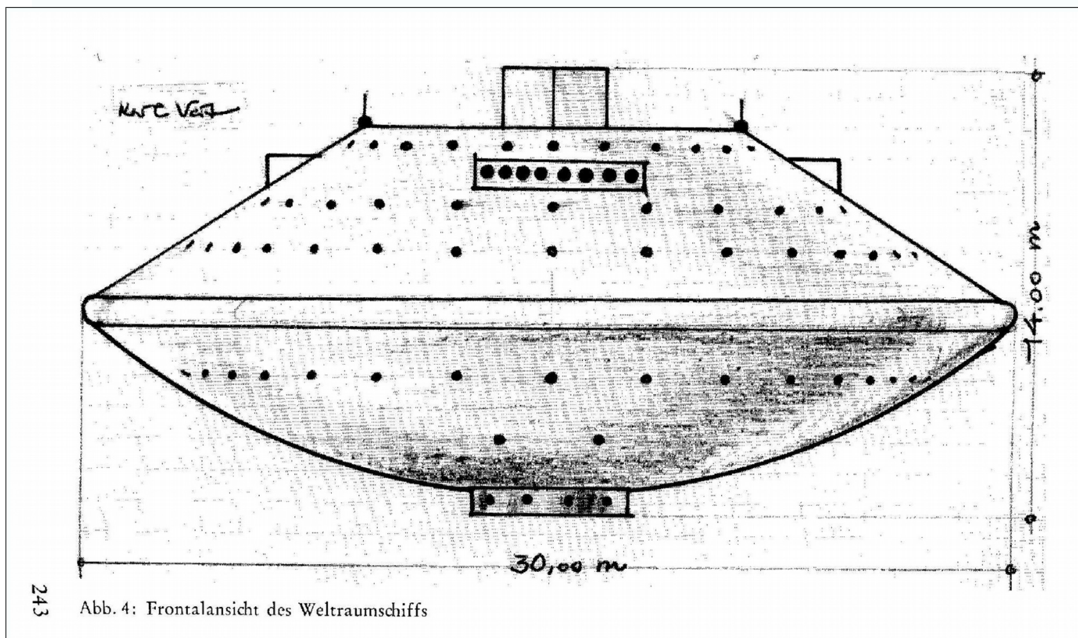

Abb. 4: Frontalansicht des Weltraumschiffs

sidetegning av romskipet som brakte ham til og fra Acart.

28. Landing på vår Jord.

Vi gikk tilbake til soverommet mitt igjen. Acorc sa:"Dette vil være din siste søvnperiode på denne reisen; når du våkner, er vi allerede på jorden."

"Flyr vi direkte til det punktet der vi startet fra?"

"Nei, vi lander først på et annet sted på jorden."

"Hva er poenget med det?"

"Kanskje jeg viser deg stedet når vi kommer dit."

"Hvilken tid på dagen eller natten vil vi være der?"

"Omtrent tre timer før daggry."

"Vet du om jeg blir nedsatt i nærheten av byen jeg bor i eller lenger borte?"

"Jeg forstår at det er omtrent 5 km unna."

"Hvorfor ikke nærmere?"

"Fordi du vil trenge denne lille turen."

"Kanskje, kan jeg på tross av den enda nattlige tiden, finne en bil som tar meg til byen."

"Blant de andre instruksjonene som jeg allerede har gitt deg, vil jeg fortelle deg følgende: Før du reiser hjem, må du ikke gå andre steder og snakke med noen, spesielt ikke om det du har opplevd!"

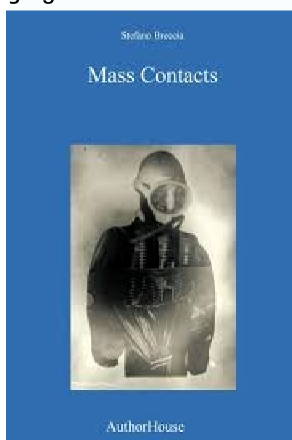
"Men det kan være at jeg ikke føler meg bra etter landingen!"

"Det vil ikke skje. Du kan bare begynne denne marsjen, siden du også vil ha pustet 'bakke-(-'jordluft'-)oksygen' i flere timer før vi lander. Derfor lander vi først på et annet sted på jorden."

"Vil noen av mannskapet komme ut med meg?"

"Nei, ingen av oss gjør det, du blir bare eskortert til utgangsdøren."

Jeg la meg til å sove igjen. Når jeg nå kjente funksjonen til lyspunktet (over sengen), ville jeg se hvordan reaksjonen min var. Jeg lå på ryggen og så opp, men så ikke noe lys. Jeg så spørrende på Acorc. Han berørte den tilsynelatende glatte veggen i et øyeblikk, og lyspunktet dukket opp. Aldri før i mitt liv har jeg fått anestesi (narkose, bedøvelse), men bare hørt om det. Organismen min reagerte nå på samme måte som jeg hadde blitt fortalt om. Jeg *kunne* ikke holde øynene åpne og sovnet umiddelbart, og selv om jeg hadde drømt, hadde jeg nok ikke husket noe da jeg våknet.

< fra en bok med et bilde av noe som kan være en noe tilsv.drakt.

Da jeg våknet, var det som en stor overraskelse for meg: til å begynne med trodde jeg at noe spesielt hadde skjedd, for foran sengen var ikke bare Acorc, men også en mann jeg ikke kjente. Men det mest fantastiske var klærne de to hadde på seg. I stedet for sin vanlige kledning, hadde de nå på seg en slags kappe og på hodet hadde de en gjennomsiktig hette, som nådde ned til nakken, hvor den var lukket av en slags gummipakning. Hodet var helt 'innpakket', og foran munnen var

en firkantet boks som en liten ’kasse’. Hendene deres var også dekket. Jeg satte meg opp og spurte:"Hvorfor er du så merkelig kledd?"
Acorc svarte, og det hørtes ut som om han snakket i en blikkboks, at når jordisk oksygen kommer inn, slipper vi å underkaste oss denne tilpassnings-perioden, derfor har vi på oss disse beskyttelsesdraktene."

Jeg så meg rundt og la merke til at soverommet også var skjermet overalt. Da jeg reiste meg og i det øyeblikket følte jeg noe veldig merkelig med meg selv: den enorme tyngden jeg var blitt vant til, føltes ikke lenger, og jeg følte meg veldig tynn,lett. Lemmene ’var ikke lenger som av jern’.

Acorc så ut til å kjenne den følelsen; han smilte, rakte meg jordklærne mine og sa:"Ta dem på deg."

Jeg skiftet til klærne mine og kjente på lommene mine - alle tingene mine var fremdeles der. Da jeg tok på meg skoene, følte jeg som om det var jernstenger på føttene.

Da Acorc så at jeg kunne bevege meg, gikk han bort til veggen, åpnet et kikkhull og spurte lattermildt: “Vil du se hvor vi er?”

Jeg flyttet med meg med noe vanskeligheter dit og så gjennom et teleskop, og håpet å se åkrer og skoger i hjemlandet mitt, men jeg så bare is og snø til den fjerne horisonten.

"Hvor er vi?"

"Vel, et sted på jorden."

Så sa han ingenting mer, for han ville bestemt ikke erte meg. Jeg kunne med sikkerhet si at dette måtte være et av de to polare områder, antagelig rundt Antarktis, fordi de hadde nok absolutt ikke fløyet til Nordpolen, når jeg skulle gå av i sør.(han bodde jo langt sør i Brasil, dvs på den sydlige halvkule av Jorden. Rune Ø.kommentar) Acorc lukket kikkhullet og ba meg sette meg ned igjen; han selv og den andre mannen sto fremdeles.

Jeg la merke til at skipet beveget seg og spurte:"Flyr vi nå mot hjemlandet mitt?"

"Ja, det gjør vi."

"Blir det lenge til vi kommer dit?"

"Nei, om noen få øyeblikk kommer vi til å lande der(!!)."

Etter kort tid merket jeg at lyden som kunne høres når skipet var i bevegelse hadde forsvunnet.

29. Tilbake til hjemlandet

Acorc henvendte seg til meg med kommentaren:
"Vi kommer til å lande nå. Vi slipper deg av noen meter fra veien som fører til hjembyen."

Jeg ble så beveget at jeg ikke kunne svare. Han fortsatte,
"Vi vil følge deg til utgangen av skipet. Når du trår ut på jordoverflaten, går du 10 skritt fremover *uten å snu deg."*

"Hvorfor kan jeg ikke snu meg?"

"Fordi det må være slik."

Så vi tre gikk - meg i midten - ned trappene. Hvert skritt jeg tok fikk meg til å føle meg stivere; jeg tenkte at jeg aldri kunne gå vanlig igjen.
Acorc sa:
"Det er ikke sikkert du føler deg veldig bra, men ikke bekymre deg, den vanlig formen vil snart komme tilbake."

Abb. 17: Zwei der Manuskripthefte

Abb. 18: Artur Berlet zeigt die Geländestelle der Landung und des Abflugs, dreizehn Kilometer von Sarandi entfernt.

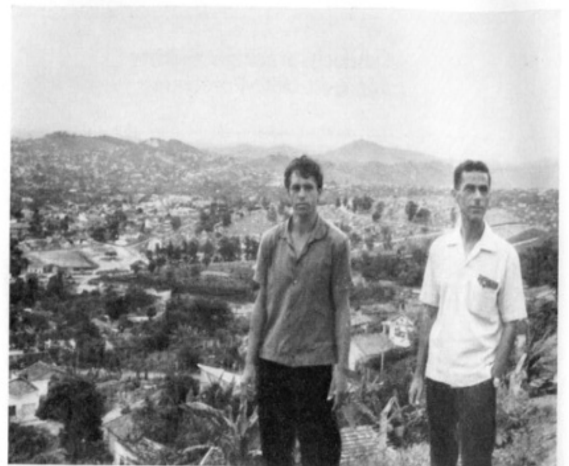
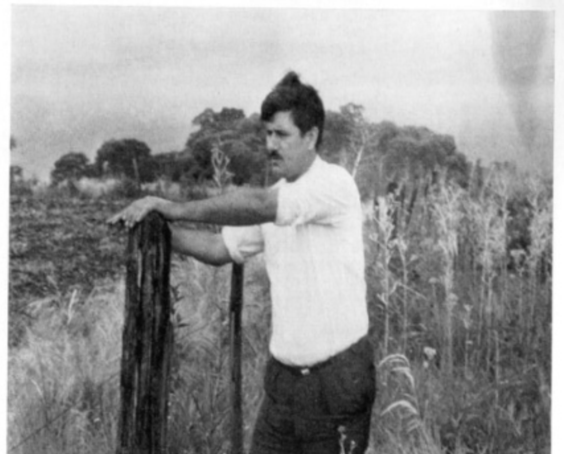

Abb. 19: Prof. Hulvio Brant Aleixo (rechts) in Belo Horizonte während der Untersuchung eines UFO-Falles

Abb. 20: Die Geländestelle, an der A. Berlet bei der Rückkunft des Raumschiffes sechs Kilometer von Sarandi und ca. 100 Meter von der Straße entfernt wieder abgesetzt worden war.

Vi nådde endelig ytterdøren, Acorc la begge hendene på skuldrene, ga meg noen instruksjoner, og vi sa farvel. Som vanlig åpnet det seg en dør et sted i veggen, og jeg gikk sakte ut av den, foran meg lå min elskede jord, og ventet på at jeg skulle ta mitt første skritt på den. Natten var mørk, månen lyste ikke. En av føttene mine var nå på gresskledde mark - de hadde tydeligvis sluppet meg av i en eng – og med det neste steget hadde jeg helt forlatt skipet. Etter fem steg så/merket jeg at mye lys kom ut av skipet, så var det fullstendig mørke igjen.

Da jeg hadde gått 10 steg, snudde jeg meg og håpet å se skipets avgang bak meg, men det var ingenting å se! Jeg så opp mot himmelen - **Jeg så ingenting**! Alt var veldig stille. Jeg så mot horisonten i håp om å oppdage noe - ingenting - ingenting!

Til slutt så jeg nytteløsheten i speidingen min; skipet så ut til å ha blitt oppløst til ingenting! Jeg måtte venne meg til mørket for å komme videre.

(de hadde nok allerede skrudd på det optiske skjermingsfeltet, se foran. Rune Ø.kommentar)

Etter kort tid så jeg et tråd/nettinggjerde noen meter foran meg. Mine lemmer var som bly; Jeg prøvde å nå gjerdet. Da jeg var der, la jeg hendene på gjerdet og stoppet i noen minutter. Nå så jeg veien noen meter fra gjerdet. Jeg kjente igjen området - det måtte ha vært omtrent 5 km fra byen min. *Se bilder over av landingstedet og gjerdet.*

Sakte løftet jeg det ene benet for å krype gjennom gjerdet. Da jeg kom på den andre siden, kunne jeg ikke unngå å falle. Jeg la meg på marken som jaget, og død.

Instinktivt ville jeg rope om hjelp, men husket Acorcs instruksjoner og kontrollerte meg selv. Det hadde ikke hjulpet å rope, for ingen bodde i dette området og neppe ville noen komme innen den neste timen.

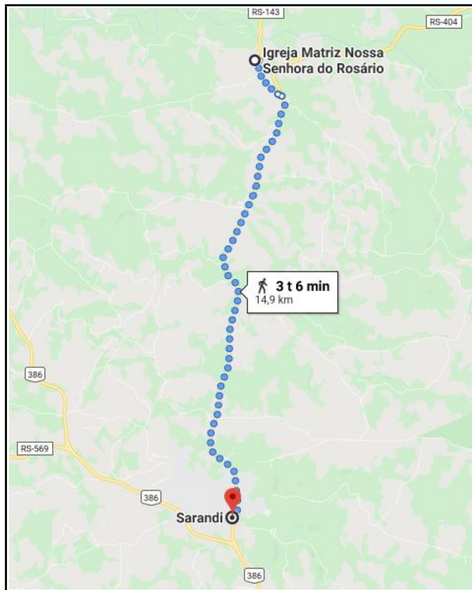
Nesten mest krypende, nådde jeg veikanten. Jeg strakk ut meg ut og lå på ryggen i det fuktige gresset, men følte snart at dette ikke var bra for meg. Etter mye tenkning på hva jeg skulle gjøre - jeg var nesten forbannet på dem for ikke å ha satt meg ned nærmere byen - klarte jeg å stå på beina, med stor anstrengelse og forsiktighet - med hendene hadde jeg trukket meg opp til veikanten. Med fortsatt store vanskeligheter snublet jeg meg fremover. Ved hjelp av en gren, som jeg hadde snublet over, ble ting litt bedre. *(brukte den vel som støttestav slik gamle folk ofte gjorde før. Rune Ø.kommentar).*

Etter kort tid møtte jeg igjen en hindring. Jeg stoppet fordi hele hodet snurret og jeg hadde de sprøeste tankene. Så gikk jeg sakte videre - det gikk litt bedre nå. Da jeg hadde kommet halvveis til byen, hørte jeg lyden av en bil; Jeg så frontlyktene dens omtrent en kilometer bak meg. Min første tanke var å stoppe den og be om å få sitte på. Men igjen husket jeg Acorcs instruksjoner om ***at jeg ikke skulle kontakte noen før jeg kom hjem.*** Da bilen snart var kommet veldig nær, kastet jeg meg sidelengs ned i grøfta, redd for at jeg skulle bli oppdaget.

30. Gikk tilbake til familien min

Fra nå av møtte jeg ingen før jeg ankom byen. Selv om jeg hadde en marsj på rundt ***tre timer*** bak meg, følte jeg meg helt normal igjen og marsjerte videre i en time til. Ved daggry nådde jeg gaten der huset mitt ligger. Nå møtte jeg også de første menneskene. De kom fra Igreja, som ligger i nærheten av hjembyen min. Det er tidlige masser som begynner om vinteren i mørket og er ferdige ved daggry. Noen mennesker hilste på meg. Jeg returnerte hilsenen hennes veldig stille, i frykt for at jeg ikke kunne snakke portugisisk riktig etter å ha måtte snakke tysk i så mange dager. Denne morgenen var fredag 23. mai 1958. Endelig, etter åtte dager, nådde jeg huset vårt, hvorfra jeg hadde satt ut på en 18 km lang marsj, hvorav jeg bare hadde kunnet dekke 8 km. På sin muntre måte mottok min kone meg:

"Vel, endelig tilbake igjen? - Gikk alt bra?"

(han hadde jo opprinnelig vært på en flerdagers tur til området der foreldrene hans bodde, i hensikt å få inn penger for noen tidligere fotograf-jobber. Rune Ø.kommentar).

Instinktivt følte jeg at noe "rart" ved mitt vesen måtte være sansbart, mens jeg sto der overfor henne, og hun trengte inn på meg med spørsmålet:"Artur, er det noe som plager deg?"

Jeg prøvde å roe henne, men kunne ikke mestre min egen faktiske rastløshet.

Da vår eldste datter litt senere også ønsket å vite i sin nysjerrighet, hvor jeg hadde vært så lenge, og om jeg hadde med noe til henne og lillesøsteren fra bestefaren, sa jeg nølende: "Jeg har opplevd mange rare ting som jeg ikke kan fortelle om nå. Nå er jeg bare så glad for å være sammen med deg igjen. Men nå trenger jeg bare litt hvile og tid, nei, til og med godt med tid, for å skrive ned det jeg har opplevd. Så vil jeg lese den for deg og forklare alle detaljene fra min veldig lange reise. Men først må jeg finne meg tilrette i dette huset vårt igjen; Du vil forstå alt dette senere.»Tre forbausede ansikter snudde seg mot meg etter denne mystiske praten min, og siden tilbrakte jeg mange dager hjemme uten å gå ut, mens hodet var fullt av forvirrede tanker. Til slutt tok jeg meg sammen, fant fram papir, penn og blyant, og jeg begynte å skrive ned opplevelsene mine, som jeg herved avslutter.»

Artur Berlet

Abb. 14: Sarandi/Rio Grande do Sul; ① Haus des Verfassers, ② Rathaus

bilde av stedet, mrk.1, der Arrthur Berlet bodde i landbyen SARANDI Brasil.

Utdrag fra korrespondansen med Artur Berlet og det portugisiske forlaget og til dr . Walter Bühler, hals -kirurg, Rio

I løpet av korrespondansen med Dr. Buhler og Artur Berlet 1971/72 modnet avgjørelsen om å publisere hans opplevelses-rapport på tysk og ideen om å invitere begge til Jubileumskonvensjonen i DUIST* fra 1972. Detaljene er i våre to DUIST-meldinger fra 15. juni og slutten av august 1972, så vel som i utgavene av 'UFO News' nr. 194 og 195 fra Oktober og november 1972. I hans brev av 4.4.1972, skrev A. Berlet K.A.Veit bl a:

"La meg nå fortelle deg at her i byen Sarandi - selv om vi bare har noen få familier fra tysk opprinnelse her - er det et teknisk gymnas her, som fullstendig drives av tyske penger. Vi har en sønn som studerer på denne videregående skolen.

Jeg vil også minne om at jeg aldri har ønsket å tjene penger på noe som gjelder (min erfaring, kunnskap om...) ’fly-diskene’, slik at man ikke kan påstå at jeg enkelt tjener penger på det. Men denne flyreisen til Tyskland eller sjøreisen til Europa og videre til Wiesbaden er ingen liten sak for oss. Det er utrolig at de fleste av jordens folk er så døve, fordi kontakten med de andre planetene er så uendelig viktig. Den jordiske menneskeheten er ennå ikke forberedt på å motta disse nyheter og fakta om utenomjordiske intelligenser. Jordens mennesker må kaste av seg mye av sin stolthet, hvis de vil (-ønske å) bevege seg ut i universet, ellers vil de oppleve skuffelser.

Artur Berlet

**Die ’DUIST’: (Deutsche UFO/IFO Studien-gesellschaft) wurde 1956 von Karl L. Veit und Anny Veit gegründet.*

* * *

så et brev fra Walter Bühler:

Kjære herr og fru Veit! Rio d.5.mai 1972.
,For øvrig vil jeg påpeke at hr.Berlet ikke var den eneste personen i Sarandi som har vært i en UFO. SBEDV Bulletin nr.74-79 (s.36-38) nevner en Mr. Dirceu Goes, som tilbrakte åtte timer i en flygende UFO. Videre nevner jeg kontaktpersonene Prof. Guillaumes *(hans kontakter er omtalt i denne boken)* og Antonio Rossi, som også er nevnt i våre oppslag.

Vi må godt være klar over at alt av informasjoner om/av kontaktfolk, blir kneblet gjennom hemmelige kampanjer, taktikk, bevisst blanding av uekte materiale og reelle fakta. Slik kan de stemple kontaktfolk som gale, for å latterliggjøre hele UFO-temaet. Jeg sier at dette har pågått i flere år nå og tror at det er det ved akademier i Nord-Amerika, hvor"spesialistene" i denne negative rykteopplæringen praktiseres, for sine tvetydige hensikter. **Men ut vår forskning/avhør, vet vi med sikkerthet A. Berlet er en sann kontakt-person.**

Som Jorge Geisel bekreftet i sin avhandling (s. 9), prøvde Berlet aldri å gjøre penger på sine opplevelser. Økonomisk støtte som ble tilbudt ham flere ganger, var for IKKE å publisere historien, avslo han, fordi han ville stå ved sannheten.

,Deres beslutning om å gi ut Berlets bok i Tyskland har satt meg tilbake i tid, da jeg fikk den trykt her i Brasil for første gang og jeg finansierte offsetprosessen. Via en deretter rask utgivelse skulle "kneblings-gruppen" ikke få tid til mulig sabotasje.For øyeblikket leste jeg boka igjen og det slo meg å se flere interessante psykologiske faktorer, som kan bli tilgjengelig og analysert for europeiske lesere

... deres
Walter Bühler

Epilog av den berømte brasilianske UFO-forskeren og kirurgen dr. Walter Bühler for den tyske utgaven.

Det er en hyggelig anledning for oss å imøtekomme forespørselen fra Mr. Karl L. Veit, den tyske pioneren innen UFO-IFO-forskning, og å bidra med et ledsagende ord til Artur Berlets bok.

Vi møtte personlig Artur Berlet for første gang i august 1965 på en av våre forskningsturer som tok oss til den sørligste delstaten Brasil, Rio Grande do Sul.

Siden 1957 tilhører vi et brasiliansk UFO-forskningsteam, hvis medgründere vi var. Det er Sociedade Brasileira de Estudos sobre Discos Voadores, forkortet som"SBEDV", og gjennom sine rapporter informerer vi om noen av UFO-kontaktene, landingene, i denne perioden.

De fleste av de rundt 20 observasjonene ble utløst av en avisartikkeler som vi kom over, og som i dette tilfellet var det referert til en nattlanding av to sterkt opplyste UFO-er i byen Carazinho, i delstaten Rio Grande do Sul, der et fempersons mannskap ble observert. *(jf.google-maps, ligger Carazinho 44km fra Sarandi, der Berlet bodde. rø.)*

Så vi dekket oberservasjoner i avstanden på rundt 1100 kilometer fra Rio / Carazinho og gjorde vår oppdagelsesferd med et øyenvitne, en gutt som hadde observert spesielle ting på vei til kino på kvelden, en landing på et sted i nærheten av hjemmet hans i utkanten av Carazinho.
Siden vi i denne anledningen hørte om en UFO-forskningsgruppe i nærliggende Sarandi, kjørte vi til denne nabobyen og lærte der å kjenne bl a bankdirektøren

Carlos de Oliveira Gomes, og trykkeri- eieren Rudi Schmidt, som informerte oss om UFO-aktiviteten i Sarandi. Praten kom også inn på en UFO-nattflyvning av en glødende disk, *mens lysene til Sarandis hus hadde slukket midlertidig.* Når det gjelder UFO-mannskaper, var gruppen klar over tre tilfeller som involverte minst to forskjellige fremmede grupper. To av vitnene var fremdeles i live da, et av dem var Artur Berlet.

Arbeidet med den lokale gruppen fokuserte nå utelukkende på saken om Berlet, ettersom han for dem syntes som den langt viktigste. Berlet hadde blitt utsatt for flere kryssundersøkelser angående hans opplevelser, i det flere dager lange oppholdet på en annen planet. Avhør der den stilltiende og rolige mannen aldri kom med motsigelser. Hans rykte hadde alltid vært upåklagelig, han hadde aldri fortalt historier usannheter tidligre, og dessuten hadde utdannelsen hans vært veldig enkel. Derfor virket det på oss unaturlig/umulig, at dette vitnet plutselig skulle ha oppfunnet slike rapporter/fortellinger, om en slik ukjent sivilisasjon med forklaringer på deres sosiale oppførsel, landbruk, teknologi og astronomi. Eller trukket dette ut av fingrene som fantasi. Også er å bemerke at den lille landbyen Sarandi, i det indre av landet, på den tiden var skånet for all science fiction litteratur.

På det tidspunktet da den første bekjentskapen skjedde, ga Berlet oss inntrykk å være en stilltiende mann, til og med, en mistenksom mann, som leseren vil forstå bedre i de følgende kommentarene.

Først og fremst skylder vi æren for Berlets bok til 'Sarandi UFO-gruppen', som også oppmuntret ham til å skrive ned manuskriptet for trykking, fordi hans opprinnelige rapport kun var ment for ham selv og ikke veldig forståelig for utenforstående. Denne gruppen ga ham også nytt mot da han nedtrykt kom tilbake fra provinshovedstaden Porto Alegre, der en **politisk gruppe** hadde lokket ham til å fortelle om sine ting, og som så hadde behandlet ham dårlig, og dessuten hadde fått ham til å ikke publisere sine opplevelser videre.

I Tyskland, hvor bare et relativt lite antall UFO-landinger har funnet sted så langt, vet man ikke så mye om «arbeidet» til denne internasjonalt forgrenede gruppen av politiske "forskere" som finnes i Brasil, et land ligger i spissen for UFO-aktivitet og forskning. Av alle bøker om emnet i Brasil, handler omtrent en fjerdedel av UFO-litteraturen om disse politiske gruppene, og det beste eksempelet er ekteparet Coral og Jim Lorenzen, som gjennom APRO i Nord-Amerika etablerte et internasjonalt nettverk av informasjon om UFO-aktivitet på jorden, og de har ett kapittel om CIA i sin bok"UFOs over the amerikas" – fortalt om hvordan UFO-vitner blir truet av agenter og informasjon om UFO-er blir holdt tilbake. Inntil en dag med tilstrekkelig opplysning (kontroll av denne saken av stormaktene) kan en endelig politisk handling settes i gang. De rapporterer også at Condon-komiteen har klassifisert kontaktsaker med UFO-mannskaper som ekstremt hemmelig, og at sivile forskningsgrupper bør holdes under overvåking for å forhindre at de en dag får for stor innflytelse.

Fra alt dette kan den imøtekommende leseren imidlertid konkludere at dette politiske"omkransningen"av UFO-problemet også måtte føre til spredning av forfalskede kontakter - med den hensikt å forvirre og komplisere UFO-forskningen - noe som dessverre noen ganger skjedde. Etter vår mening er imidlertid det store ansvaret, gitt til de ennå relativt små grupperingene av "upolitiske forskere"som har oppstått etter hvert.

Arbeidet må skille hveten fra klinten, som vi har gjort i tilfelle Artur Berlet, som etter vår beste kunnskap og tro, er av de ekte. Den berømte franske matematikeren og UFO-forskeren Alme Michel kaller representantene for UFO-forskning, de som er i tjeneste for maktens menn, for "Savants Clandestins"(= konspirasjon av 'forskere') og skyver - kanskje overdrevet - denne gruppen til alle slags dystre hendelser rundt UFOfenomenet. Alme Michel har imidlertid rett i at den hemmelige gruppen, 200/2 av US AIR FORCE, som

tjener til å skremme pilotene og vitnene av UFO-observasjoner, så vel de som "Blue Book" kom inn på(Project Blue Book), -disse tjente til å kamuflere UFO-fenomenene i mange år.

(dette ble skrevet for 40 år siden eller mer, og nå har et hav av beviser på militær og politisk coverup kommet fram vi nettet de seneste ca.20år. Rune Ø.kommentar)

Alt dette hemmelighold kan virke særegent for den uvitende og uorienterte lesere, men den politisk trente, vil måtte innrømme at kontakter med en høyere sivilisasjon her på jorden må føre til (forsøk på...) kopiering av tekniske, sosiale og filosofiske aspekter, som **igjen vil sette den jordiske politiske og intellektuelle ledelsen i fare**. Også arrogansen fra mange forskere som ville føle seg truet, hvis hans eget gode rykte, ville lide under sammenligning med en utenomjordisk høyere vitenskap.

Den nåværende politiske"bremseaksjonen" mot sannheten om romfolkene og mot en mulig global omveltning, kan sammenlignes godt med den middelalderske antakelsen av inkvisisjonen, som brukte makt - selv i Guds navn – gjennom utallige urettferdige 'dommere'.

Etter vårt syn bør i dag alle mennesker ha muligheten til å bli introdusert for dette viktige, fremmede spørsmålet, som har skjedd ***i stor grad*** i Sør-Amerika og fremdeles skjer der. I den ser vi også betydningen av Berlets rapport. Stormaktenes stolthet og ambisjoner skal ikke være større enn det interplanetære problemet. Uansett vil en omveltning begynne på jorden, med sikte på endelig å avvikle den fortsatt dominerende krigerske ånden. Dessverre har hittil mange solide bevis på UFO-fakta og UFO-bilder, blitt forfalsket og endret, uten kunnskap om dette av den opprinnelige «eieren» av bildene, fra militære og "politiske" krefter **(dette var særlig tilfelle i Semjase-Meier-kontaktene, som skjedde etter at denne boken opprinnelig ble utgitt. Rune Ø.kommentar).** Og 'dessverre' har Berlets planetare venner, ikke gitt ham et romfartøy for det"vitenskapelige"eksperimentet i Pentagon, og heller ikke en død, eller enn si levende utenomjordisk, slik at denne kunne dissekeres eller utsettes for et evig forhør, hva de"politiske" forskerne stadig drømmer om. (og hvilket dog skjer i lukkede amr.baser der samarbeide medf negative utenomjordiske har pågått lenge jf. Miltært lekkende info siste årenen. Se evt link) Så leseren må avgjøre etter sin egen vurdering om han vil tro Berlets rapport eller, psykologisk ser Berlet som i det minste å være veldig ærlig, da han åpent innrømmer i sin beretning at noen av sine spørsmål til romvesenene fra han selv var klønete.

leseren kan se at Berlets enkle språk er blitt bevart av hensyn til troverdighet. Setningsspråket for språket som ble brukt i det indre av landet ble bare forbedret av frøken Vera de Almeida, Rio de Janeiro, hvis det var absolutt nødvendig for forståelsen av byboeren. For å gjøre rapporten skrevet av Berlet, mer lesevennlig, la vi senere til noen få overskrifter og mellomtitler for en bedre oversikt.

Da vi besøkte Berlet for andre gang i 1960 og bodde hos ham noen dager, så han fremdeles ut til å være den samme beskjedne, stilltiende mannen, selv om han nå hadde fått større tillit til oss. Dessverre hadde han i mellomtiden fått amputert et bein som ble hardt skadet av en eksplosjon i et steinbrudd.

Til slutt ber vi leseren om å tillate oss tre ønsker: For det første håper vi å ha vekket eller utdypet leserens interesse for UFO-forskning.

For det andre ønsker vi at vi Berlet Akart'ere, som beskrives av ham, ikke bare kommer hit i vår siste time etter en eventuell jordisk katastrofe, men at vi lykkes med vår egen menneskelige utvikling, å vende oss bort fra tanker om fiendtlighet og krig. Og kan nærme oss planet- folket fra Akart, moralsk når vi her på jorden når fram til uselviskhet og universell hjelpsomhet. Som et resultat kan en personlig kontakt med romfolket senere bli enklere. For det

tredje håper vi at astronomene våre en dag vil kunne identifisere Berlets planeter og kanskje oppdagelsen av andre planeter enn de vi kjenner - og få slutt på politisk hemmelighold, også innen astronautikk!

Dr. Walter Buhler,

Rio de Janeiro, juni 1972.

Sjefredaktør Karl L. Veit:

Ved jevnlig utveksling av den"tyske UFO-IFO-Studien-geSeilschaft (DUIST) ."med mange forskningsgrupper fra andre land og kontinenter, inkludert utgiveren av SBEDV '/ Brasil, kunne Dr. Walter Bühler (og"Boletim Informativo"/ CIPOVNI av J. Victor Soaresl Porto Alegre) ikke unnlate å se at blant temaet ufo-kontakter ble diskutert. I løpet av femti- og sekstitallet, ble noen forskere istand å uttrykte sin motvilje mot rapporter om "kontaktpersoner" på den tiden, for eksempel noen av dem representerte den tidligere oppfatningen av NICAP, og holdningen til Major Keyhoe:"Sightings - Yes! Contactors - No!"Dette har endret seg i mellomtiden!

Den utbredte skepsisen er i møter av den ekstraordinære karakteren i slike rapporter ganske forståelig ut fra et akademisk utsynspunkt. Ing.Dan Fry, George Adamski, Orfeo Angelucci, H. Menger, S. Villanueva, Prof. F. Guimaraes og andre – er eksempler på slike. Men faktumet med mange gjentatte UFO-opptredener og kunngjøringen av landinger *og fremmede møter*, til og med det faktum at det jevnlig har forekommet invitasjoner til enkelte jordmennesker å kunne få fly i romskipene deres. Dette burde provosere UFO-forskerne **til grundigere undersøkelser.**

Intensifisert forskning, sammenligning og analyse har ført til at mange forskere og tilhengere av IFOlogy har gjort tidligere skeptikere til talsmenn for nye tanker. I rekkefølgen: Observasjoner, landinger, konfrontasjoner med IFO-PiLoter som forlot fra deres fartøyer, nær-observasjoner av deres "mirakuløse skip" og flyvninger i dem, viser en påfølgende økning av hele IFO-komplekset, og man kan lett se at man nå i mer enn tjue år har hatt møter eller konfrontasjoner med disse grandiøse fenomenene i rommet. Dette har alltid gått hånd i hånd med den fremgangsrike tekniske utviklingen og med **en nesten forbløffende bevissthetsutvidelse fra oss jordboere.**

Også Dr. Buhler selv gikk gjennom denne bemerkelsesverdige endringen og beskrev noe av det i forordet og epilogen til denne boken, etter at han hadde gjort "tilfellet Berlet" til gjenstand for personlige og veldig dyptgående undersøkelser.

I et av brevene hans til 'DUIS', som omhandlet oversettelsen av den portugisiske utgaven av Berlet bok, skrev Dr. Bühler i denne oversettelse til tysk og publisering i forlaget VENTLA, om hans egen og hans stabs overbevisning: Ikke bare anså de Berlets rapport for å være ekte, men de anså den for å være intet mindre enn en boksensasjonen. Spesiell takk til Irene Buchbauer, som oversatte fra portugisisk (og er søskenbarn til Dr. Bühler) for

hennes utmerkede samarbeid som fant sted i 1971/72.

Beslutningen om å gi ut boken i tysk oversettelse ble kombinert med invitasjonen til dens forfatter Artur Berlet – som personlig til stede, på den "10. ’DUIST-forskernes’ ufo-kongress i Wiesbaden 1972"- som var en internasjonal intern jubileumskonvensjon. Dette også for at Berlet kunne fortelle om sine uvanlige opplevelser.

I denne sammenheng er noen viktige merknader å henføre:

1) Akarternes forespørsel til Berlet om å skrive ned sine erfaringer og å rapportere sannferdig om alt, avviste Berlet opprinnelig med den (forståelige) begrunnelsen om at han anså seg selv, en slik oppgave uegnet, på grunn av sin manglende utdanning.

2) gjentagelsene av forespørslene fra akartierne gikk på at Berlet burde sørge for at hans erfaringsrapport ble lest så langt som mulig over hele verden. Nå etter 20 år (dette var på tidlig 70tallet – idag er det 60år+ siden. rø.) skulle ikke lenger rapportene hans bli møtt med skepsis og avvisning. Vi må huske at akartierne selv - var veldig interessert i denne publiseringen!

3) Berlets skjebne ble også diskutert den gang, ved hvilken anledning han ble oppfordret til *ikke* å bekymre seg for det, *fordi de nødvendige midlene ville bli tilgjengelige til rett tid.* En verdensomspennende publisering av hans erfaringsrapport i bokform vil ikke bare være til fordel for ham og jordens folk, men også akart’ierne selv.

Og akart-folket skulle ha rett med sitt kloke forutsyn! Fordi Artur Berlet faktisk brakte sine fantastiske opplevelser på papir fra 1958! Ni år senere (1967) ble hans bok"DISCOS VOADORES - Da Utopia a Realidade"utgitt på portugisisk, og etter ytterligere fem år (1972) ble den utgitt på tysk, slik at 14 år hadde gått siden hans opplevelser.

Dermed hadde Acorcs framsyn blitt en forbløffende nøyaktig oppfyllelse, noe som Artur Berlet, en ydmyk og enkel mann, som lever fullstendig isolert fra verdenshendelser, aldri ville ha drømt om! Faktum er at boken hans "IM RAUMSCHIFF VON PLANET ZU PLANET" nå går til de tusenvis av våre tyskspråklige lesere av "UFO-Nachrichten" i 76 land på alle kontinenter og dermed fremmer spredningen av den store kosmiske tanken. Dermed ble et bidrag i henhold til § 2, 3 og 4 i DUIST-vedtektene levert av Tyskland og VENTLA forlag (Wiesbaden)! Og samtidig et viktig skritt i samsvar med det galaktiske målet:

Å komme nærmere til den interplanetariske sammenslutning for den jordiske menneskeheten,! *(som er et slags intergalaktisk FN.rø.)*

Karl L. Veit,
President for DUIST,
Sjefredaktør for"UFO News"

helt bakerst i den tyske utgaven av Acart boka var det innsatt fotografier av tegningene som Berlet lagde i skissene/notatene sine rett etter tilbakekomsten.
Fig. 2 – se foran124
Tegninger av"Flying Discus"Aeartian Spacecraft Fig. 2: Originalskizze av Artur Berlet Fig. 3, over til venstre, nede: gjentegning av samme, av A. Bekenn.

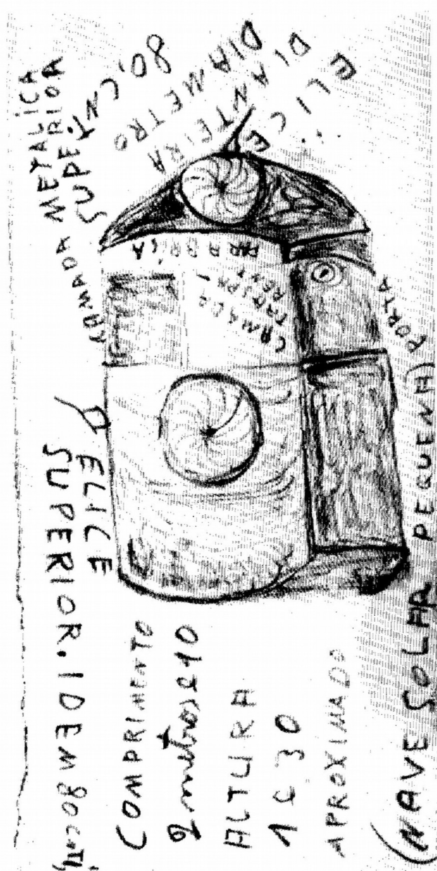

Abb. 5: Einige Details am oberen Kontrollraum

244

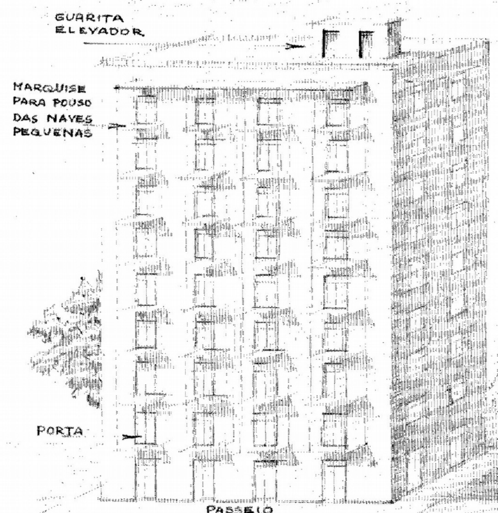

Abb. 6: Fassade eines Hauses mit Plattform und Landebalkonen für kleine Fahrzeuge

245

Fig. 3

© styrestol med kontrollrom og frontvindu, 16 motorer drevet av solenergi (8 på hver side) med buede propeller for flyvninger i atmosfæren, © portholes, © inngang og utgang, © overførende og mottakende antenner, © nøytralt isolasjonslag mot friksjon

Fig. 5: Noen detaljer ved det øvre kontrollrommet

Fig. 7:(ikke med her) Hus og jordbruksland på fjellsiden; © jordbruksland på slettene, © jordbruksland på listede høyder, © dto., © støttemur for stedet, © jordbruksland på sletten, © Hus: I) Trapp, II) Schilderhäuschen, III) Heiser, IV) fortau

Fig. 11:(ikke med her)

Kartdetalj av den brasilianske delstaten Rio Grande do Sul. Øverst til venstre Sarandi, nær der avgang og retur av IFO fant sted.

*

merk at alle fargebilder brukt her i denne online pdf-utg., er bilder funnet funnet på nettet og innsatt av Rune Ø.i nov.2019, for å gjøre stoffet mer lesevennlig og da i forbindelse med å gjøre denne meget sjeldne, viktige bok tilgjengelig over nettet. Viktig fordi den logisk beskriver utviklingsveien for en klode som er ganske på jordens utviklingsnivå- riktignok litt foran oss på den utviklings-stigen, som stadig går oppover mot større innsikt og reell medmenneskelig kjærlighet.

Under/ videre/her til slutt, følger et tillegg, en slags utvidet «bakside-tekst» med en oversatt intro til acart-saken.

En introduksjon/omtale om saken og andre lignende

som er oversatt, og bearbeidet fra portugisisk via google:

Den utrolige historien om gauchoen som dro til en annen planet*

Paulistano Antonio Rossi er en av dem som fortalte om sin kontakt til andre kloder. I 1957 skrev han boken «in a Flying Saucer I Visited Another Planet». Forfatteren omtales som "en metallurg, enkel, hardtarbeidende, hjelpsom mann av dydig karakter, eksemplifisert både hjemme og i den ytre verden".

(*gaucho= a cowboy of the South American pampas, steppe-flater)

Rossi var med i et humoristisk intervju på Jô Soares Onze e Meia-showet, deretter sendte på SBT det, og ble så ble sendt i mai 1996, der fortalte om kontakten og sa at han en ettermiddag - han spesifiserer ikke datoen – var han å fisket i Paraibuna-elven, som renner gjennom byen med samme navn i den nordlige delstaten Sao Paulo, da han la merke til to rare skapninger som nærmet seg sakte. Han ble livredd for denne plutselige opptredenen, fordi begge var helt nakne. Han ble deretter invitert inn i de fremmedes flygende tallerken, og skal ha besøkt hjemverdenen deres - hvis navn eller beliggenhet ikke ble avslørt for ham.

Rossis bok ble lenge betraktet som en av de merkeligste i Ufologi, men historien har aldri blitt forsket på .

Disse - i motsetning til de som tok med Berlet til Acart, rene vegetarer, og fortalte at de ikke lenger formerte seg via de vanlige kjønnorganer, hvilket de slett ikke heller hadde!! Han ble forklart at KYSSET (=sympatien/kjærligheten mellom foreldrene) var det som koplet den åndelig kontakten med den som skulle fødes, men ut fra det lille jeg har lest om denne saken, fortelles ikke mer, men interessant er jo dette også i henhold til Martinus' analyser om hvordan seksualiteten i dyreriket, hvor vi fortsett er fanget i jf.M – gravis går i retning av å kunne materialisere legemet med viljen alene, fra de høyere plan, og da via våre åndelige legemer, som allerede ligger «bak» det fysiske. Og vi ser jo hvordan kysset også har en vesenlig funksjon i jord-menneskets seksualitet.

Se en video på Rossi-kontakten på ca et kvarter, via youtube her, på adr. https://www.youtube.com/watch?v=7678U-_SF0A *og velg teksting via det venstre firkant-ikonet nederst i avsp.vinduet, og velg/klikk videre tannhjulet ved siden av og velg der «teksting» og «oversett automatisk» og velg språk som det skal oversettes til. Jeg prøvde med «til engelsk» og det var en rimelig bra oversettelse så langt jeg kan bedømme.*

Et tegn på respekt

Det er mye som tyder på nettopp Brasil, på sett og vis var et testområde for fysiske rom/ ufo-kontakter, for ut fra bl a de ufo- kontakt- bøker som Wendelle Stevens har samlet, så er ganske så mange av dem skjedd i Brasil.

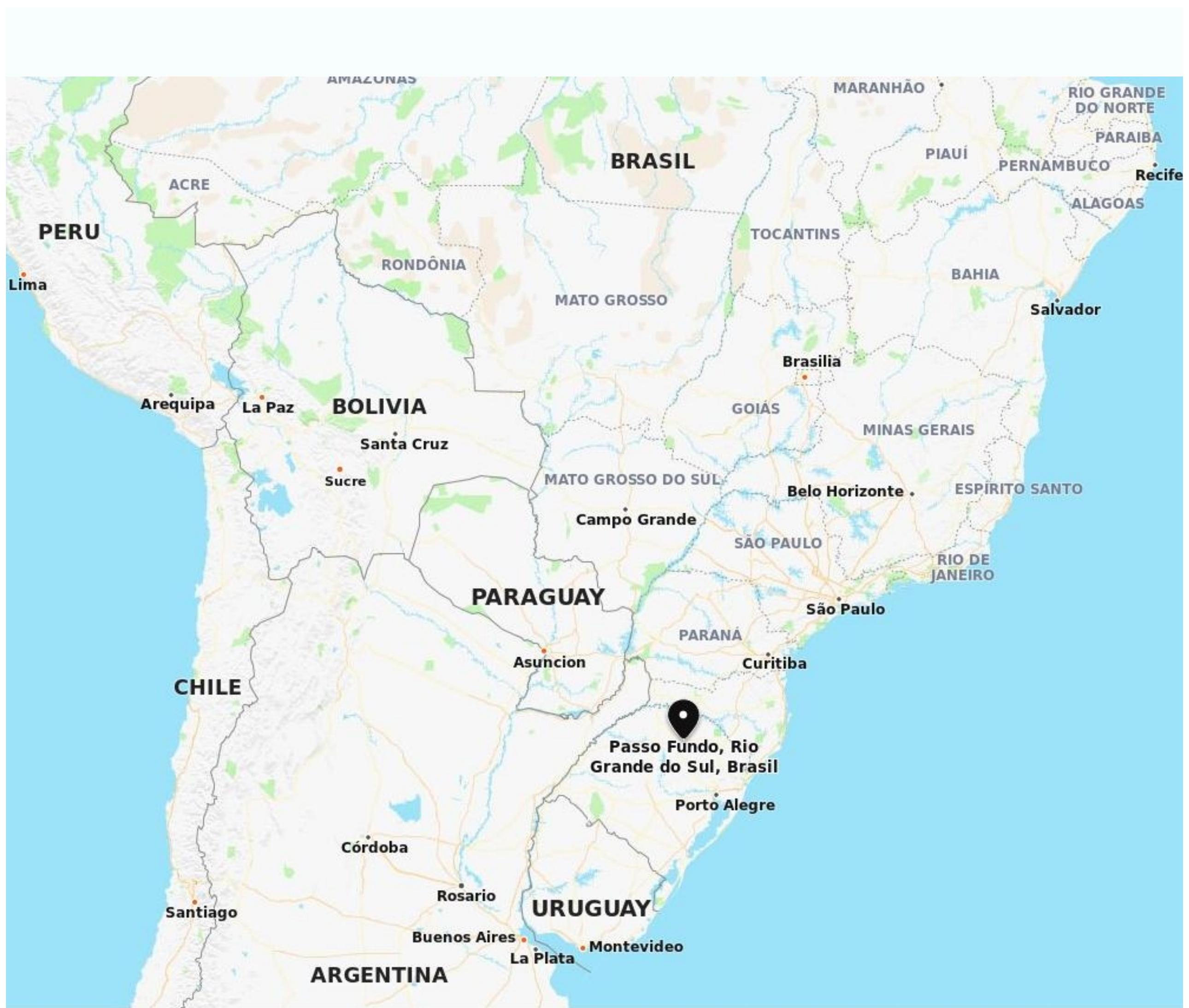
Et år etter at Rossi sa at han hadde besøkt en annen planet, var det at Artur Berlet, som døde i 1994, dukket opp med en lignende historie - bortsett fra at denne ble undersøkt av eminente forskere, inkludert legen og ufologen Walter Karl Bühler, grunnlegger av Brazilian Society of Flying Disc Studies (SBEDV). Hans bok The Flying Saucers: From Utopia to Reality har vært spredt over hele verden, men har ikke nådd så mange. Bühler gikk foran og Jorge Ernesto Macedo Geisel - ikke mindre enn en offiser i Air Force Reserve, bror til generalen og tidligere president Ernesto Geisel – og utdypet introduksjonen av arbeidet med boken.

Geisel tegnet følgende profil fra Berlet: “En helt normal mann som har eksepsjonell bra fysisk helse og aldri har vist tegn til mental svakhet. Han har bare grunnskoleopplæring, men intelligent og observant klarte han å assimilere så mye som deles i den omfattende beretningen om reisen og oppholdet på en annen planet. Dette inkl.noen detaljer om reisen ombord i den flygende tallerkenen, som også brakte ham tilbake til jorden en drøy uke senere. Historien om Arthur Berlet, som bodde mesteparten av sitt liv i byen Sarandi (RS), er omfattende.

Men en forferdelig tragedie rammet ham og markerte slutten på hans arbeidsliv: en eksplosjon i steinbruddet der han arbeidet, tvang ham til å få amputert et ben, noe som gjorde det umulig for ham å fortsette yrket som traktorfører.

Hans ufo-kidnappings-reise skjedde slik: han var på fler dagers tur sør i Brasil, i det indre av Rio Grande do Sul, i mai 1958. Se kart under. Den 14. rundt klokka 19.00 gikk han forbi gården som eies av Dionísio Peretti, nær Passo Fundo, da hans oppmerksomhet ble vekket av et lys som lyste omtrent 200 meter unna. (ide på det – se bilde under.) Først trodde han at det var noen utpå jordet som lette etter begravde skatter. Berlet krysset et piggtrådgjerde og da han var ca 30 m fra lyset , så han at det var en gjenstand i form av to overlappende skåler/tallerkener, som var omtrent 30 m i diameter. Da han var fargeblind, kunne ikke sikkert utskille fargene. Når han beveget seg nærmere, fikk han øye på to skikkelser som projiserte en veldig sterk lysstråle mot ham, og dermed mistet han øyeblikkelig bevisstheten.

Slutt på kriger og penger

Da han kom til seg selv, befant han seg inne i et rektangulært rom, bundet til en 'sykehusseng'. Minutter senere frigjorde to mennesker ham og ble overført til et annet rom, der de fikk ham til å kle seg i en langermet kappe. Ført til et annet rom begynte han å føle seg syk. Han syntes også som om vekten hans - 90 kg - hadde halvert seg og lemmene økt. Han tenkte at svakheten hans skyldtes det å være uten mat i lang tid. De samme vesener som eskorterte ham kom tilbake, nå sammen med en kvinne som bar et brett med mat. Med det eneste bestikket tilgjengelig som fungerte som både en gaffel eller en skje, spiste han noe kjøtt og et brød av mørk mel, med konsistensen av svampekake. Smaken var ikke den beste. Han drakk vann som virket å være lettere enn normalt vann, som kunne tappes fra vasken der han var.

Overfor en delegasjon prøvde han uten hell å innlede samtale på portugisisk, spansk og italiensk, språk han berhersket - og til og med tysk, et språk som han lærte tidlig, allerede før portugisisk, da hans slekt var innvandret fra nettopp tyskland. I det øyeblikket reiste seg en av folkene som var tilstede , som het Acorc, og med glede og spurte ham: "Deutsch?"

JA, svarte Berlet bekreftende. Dermed kunne de kommunisere og han fikk nå høre at de var på planeten Acart, 60 millioner km fra Jorden. Hen fikk også vite at landene på Acart hadde forenet seg til EN planetarisk enhet/land, for ca et århundre siden, og avskaffelsen av grensene betydde

slutten på kriger og OGSÅ bruken av penger i deres verden.

Han ble fortalt at den øverste lederen (a la presidenten) på Acart ble valgt hvert tredje år ved folkelig avstemning. På sentral»stortinget» møtte han denne presidenten som ble kalt "Solens sønn"(fordi han oppdaget dette viktige med nok energi - det med å ta magnetisk kraft til «alt mulig» fra sola deres), og rådets medlemmer som prøvde å løse problemene i fellesskap.

Selv om de første planetene utenfor solsystemet ble oppdaget for noen år siden, har vi i flere tiår fått enkelte historier om mennesker som besøker andre verdener.

Arthur Berlet tilbrakte nesten 10 dager - 14-23 mai - på en reise med sine ’kidnappere’, spise, drikke og sove i det perfekte planetariske demokratiet. I rommet han ble holdt «fanget i» første dagen – var det også en dusj. “Siden det var bad, ville jeg ta meg en dusj. Men en skuffelse ventet meg, for vannet virket for å være så lett, tyntflytende, som bensin.

Acarts himmel var oversådd med raske ’luftkjøretøyer’, i motsetning til den sakte bevegende folkemengden i gatene. Senere fikk han vite at nettopp overbefolkning, var et enda uløst problem der.

De akartiske boligbygningene var ni etasjer høye, og hver etasje hadde fire vinduer foran, og inkluderte en «terrasse» for landing av deres personlig, små luftfartøyer – dvs rel. små flygende «biler». Ja det ble nærmest brukt slik som vi bruker våre personbiler her, som bl a personlig transport til og fra arbeidsstedene.

Av utseende så de ut som bleke europere, og de tok med Berlet med på omvisninger av mange spesielle ting de ville vise ham på kloden sin; jordbruks- og oppdrettsområder, en fjellby, en stålindustri og et sportsgymnas - han så til og med på en unik ’fotballkamp’ (ikke helt som jordisk fotball-) spilt av to lag på 13 idrettsutøvere hver. Han var også i en fabrikk, der de bl a lagde disse romskip. På et tidspunkt advarte Acorc ham om at de – dette var da i 1958, forutså en sannsynlig, atomkrig på jorden, hvoretter de ville gripe inn på jorden. ”Vi har en oppfinnelse som motvirker de skadelig effektene av radioaktivt støv, nedfall, ved å gjøre det om til jordgjødsel. « etter krigen vil

vi gå i aksjon, for hvis det tar for lang tid før vi handler, vil vegetasjonen dø i de mest utsatte områdene," sa hans «guide» på Acart.

Ble brakt tilbake

Men Berlet ville hjem, og etter noe forberedelse brakte Acorc og mannskapet Berlet tilbake til jorden, med den samme flygende farkosten som hadde tatt ham en drøy uke i forveien, og etterlot ham omtrent fem kilometer fra Sarandi midt på natten. På vei til byen så han en jeep nærme seg, men da han husket Acorcs anbefalinger om ikke å kontakte noen før han kom hjem, så han gikk hele veien til huset der han bodde.

Psykisk rystet forlot han ikke hjemmet på flere dager. Ut fra Acart'ernes anbefalinger, skrev han så ned hele reisen i noen hefter, som fylte 14 notisbøker, som ni år senere skulle bli hans bok, takket være støtte fra venner, inkludert den lokale banksjef, Carlos de Oliveira Gomes - som oppdaget og anbefalte saken. Ellers var Rui Schmidt , ufologen Bühler og herr Geisel med å støttet han i dette.

Artur Berlet hevder altså å ha besøkt en verden med fred, harmoni, rettferdighet og høy moral, hvor det ikke lenger var kriger eller korrupsjon blant innbyggerne. Men de HADDE vært gjennom voldsomme kriger før, og nok lært av dem. Og de hadde altså som nevnt avviklet et fordelingssystem via penger, og på den måten kvittet seg med en masse praktiske problemer!!

Han ble satt tilbake ca en mil fra sitt hjem for de mente han trengte å gå for å tilpasse seg jordens gravitasjon igjen **Etter det ufo-etterforskeren Wendelle Stevens skriver – så HADDE de også kontakt med ham etter dette!**

bilde fra sydlige brasil på den tiden dette skjedde.